JUDY GILL

Cântecul sirenei

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era o formă de nebunie, presupunea Don, vârful de lance al crizei de la jumătatea vieții. Din clipa când văzuse cererea de subvenție a profesorului Maxwell, nu se mai putuse gândi la altceva decât la reîntoarcerea pe Insula Blackfish, în Strâmtoarea Johnstone – și la revederea scenei unui eveniment pe care ani de zile reușise să și-l păstreze în afara conștientului.

Se întrebă dacă s-ar fi întors, chiar și în cazul când consiliul de administrație nu aproba subvenția profesorului Maxwell. Ca membru al acelui consiliu, se abținuse de la vot, declarând un conflict de interese, pentru că lucrase cândva sub autoritatea profesorului. Aceasta era tradiția, procedura cuvenită. Aceeași tradiție dicta ca fiecare solicitant care primea o subvenție să afle vestea direct de la unul dintre cei cinci membri ai consiliului. Aceste vizite se efectuau întotdeauna printr-un sistem de rotație strict.

Cunoștea tradițiile și procedurile la fel de bine ca oricine; lucra pentru fundație de aproape cinci ani. Și totuși, o dată ce se încheiase votul, încălcase fără jenă ordinea stabilită și îl rugase pe director să-i acorde privilegiul de a duce el însuși vestea cea bună la Research Station Blackfish Island Orca. Încă se mai întreba în ce măsură se datora acea decizie dorinței lui de a vizita din nou

Stațiunea de Cercetări B.I.O. și pe vechiul său profesor, și în ce măsură nerăbdării permanent crescânde de a reînnoda legăturile cu fiica profesorului.

O întâlnire scurtă, cu șase ani în urmă, îi redeșteptase amintiri vechi, acum, de cincisprezece ani. Cererea de subvenție a profesorului nu făcuse decât să le intensifice.

Oftă. Oare toți bărbații de vârsta lui se pomeneau răscolindu-și iarăși nebuniile tinereții? O fi fost un soi de masochism, bănuia, prin felul cum lăsa imaginea să-l bântuie în continuare.

Înaltă și zveltă ca nuiaua, fusese o fată mult prea tânără ca să se atingă de ea. Longilină, puternică și fermă, cu niște ochi care puteau fi focoși într-o clipă și plini de toane tenebroase în următoarea, și o gură roșie, bosumflată, care cerea să fie sărutată, plămădită, învățată. Venise la el cu un trup copt, plin de hormoni tineri și fierbinți tânjind să fie canalizați, și cu acel gen de hotărâre care pur și simplu nu acceptă răspunsurile negative, indiferent cu cât tact se încearcă a-i fi date. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că putea rezolva cu o sperietură zdravănă ceea ce cu tactul nu reușise. Iar faptele se întorseseră împotriva lui atât de cumplit, încât nu credea că avea să-și mai revină vreodată din nevoia pe care i-o descătușase acel sărut.

Ani de zile își înăbușise amintirile, deopotrivă cu rușinea, într-un cotlon adânc al minții, la fel cum vârâse o fotografie mică între paginile unei cărți niciodată citite.

Până când o revăzuse, cu șase ani în urmă. Atunci, deschisese cartea fără greș la pagina potrivită, pentru a-i găsi fotografia.

Strânse în mâini plasticul dur al volanului, în timp ce cârmea șalupa peste apa agitată, cotind pe după Griffith Point, care se repezea spre sud-est ca un deget mare întins dinspre pumnul semi-închis al Insulei Blackfish. În golful de după promontoriu, apele erau calme, oglindind falezele aurii, pline de mușchi, ale țărmului. Insula era înconjurată cu cedri înalți, formând un fundal pentru casa joasă și întinsă construită deasupra malului, la jumătatea distanței dintre rădăcina „degetului mare“ și Lyon Head, care forma falanga „arătătorului“ îndoit. Chiar și după o absență de cincisprezece ani, avea un sentiment atoate-

cuprinzător de familiaritate și descrise automat o curbă largă, pentru a evita stratul de vareh ce însemna un recif de care sfărâmase cândva o barcă.

Când se apropie de debarcader, încetini, încruntându-se. Cheiul părea complet pustiu; nici o ambarcațiune nu era amarată la ponton sau ancorată în golf, pe mal nu se zărea nici o activitate, nici un grup de studenți care să participe de bunăvoie la munci, în schimbul privilegiului de a trăi alături de balenele orca în sălbăticie. În acea perioadă a anului, zona ar fi trebuit să forfotească în așteptarea sosirii balenelor, dacă nu cumva acest lucru se și întâmplase. Unde era toată lumea?

Scrută ferestrele casei, nevăzând altceva decât lucirile albastre-argintii ale oceanului reflectat în geamuri, nici o față curioasă, nici o mână ridicată în semn de salut. Nici un ogar auriu mare nu veni alergând pe panta curții, dând din coadă în timp ce fugea. Evident că nu. Trecuseră cincisprezece ani. Câinele se prăpădise de mult. Și totuși, trecerea timpului nu putea explica faptul că ușile hambarelor, ale atelierelor și ale debarcaderului din capătul golfului rămâneau închise.

Tracy auzi șalupa care se apropia și simți un fior încreținduși pielea brațelor, cu toată căldura după-amiezii de iunie. O privire pe fereastră îi dezvălui o ambarcațiune închiriată, cu însemnele companiei de charter pentru pescuit Malcolm Island, îndreptându-se spre ea. Inima i se opri o secundă și genunchii i se înmuiară. Încercase să spere că totul era o confuzie, dar din nefericire nu era așa. Don Jacobs venea cu adevărat. De fapt, aproape ajunsese. Nici o secundă nu nutrise nădejdea că barca avea să aducă pe altcineva, cum ar fi fost un pescar rătăcit sau un turist curios. Omul de la Fuller Brush.

În ultimii ani, norocul o ocolise cu încăpățânare.

Nu avea idee de ce venea la Stațiunea de Cercetări B.I.O. Secretara lui, dimineața când telefonase, nu spusese decât că era „așteptat" la stațiune în cursul acelei zile, lucru despre care Tracy știa că era un neadevăr patentat. Acolo nu era așteptat nimeni. Avea mare grijă să împiedice apariția vizitatorilor nepoftiți.

Fusese prea uluită pentru a cere detalii și nu era decât recunoscătoare că femeia dăduse telefon, prevenind-o cu câteva ore în avans.

Timp suficient pentru a-i duce la o distanță sigură pe sora ei, Edie, și pe tatăl lor.

Tonalitatea motorului exterior se schimbă, din țiuitul ascuțit într-un duduit gros, iar Tracy alergă la fereastra din colț, pentru a vedea mai bine în interiorul golfului. Prova șalupei se aplecase, pe când motorul de la pupa se oprea. Trase aer în piept, adânc, nesigur, când văzu razele soarelui făcând să strălucească părul blond profilat pe albastrul apei.

O, da. Nu încăpea nici o îndoială. Categoric, cel de la volan era Don Jacobs, cu capul și umerii deasupra parbrizului și chipul întors spre mal, ca și cum ar fi căutat un semn de viață omenească. Oare, dacă nu vedea nici unul, avea să se întoarcă din drum?

Ei, dar asta era o idee bună. Ea și Con se puteau ascunde, dând impresia că nu era nimeni acasă.

Gândul o făcu să zâmbească. S-o ascundă pe Con? Slabe șanse. Mai întâi, ar fi avut nevoie de o doză mare de anestezic, administrat cu ajutorul unei puști cu săgeți-seringă, de la mare distanță. Con nu era genul de femeie care ar fi considerat vreodată ascunzătoarea o posibilitate. Dacă depindea de ea, Edie și profesorul s-ar mai fi aflat și acum acolo și toți trei l-ar fi întâmpinat pe Don Jacobs făcând front comun. Con nici nu voia să audă de ascunzișuri, de prefăcătorii, dar din moment ce Tracy era aceea care hotăra...

Ieși din casă. Un moment gura i se uscă, dar își îndreptă umerii, spunându-și că era mai mult decât pregătită să-l vadă.

Tracy Maxwell nu se lăsa descurajată de un bărbat, nici de o amintire. Ea îi descuraja pe bărbați. Cu șase ani în urmă, îl văzuse pe Don Jacobs reacționând față de ea la fel ca majoritatea bărbaților. Acea revedere fusese scurtă și dezinvoltă, cu tatăl ei de față, dar știuse. Îi citise totul în ochi – regretul pentru ceea ce lăsase să-i scape, un val de interes reînnoit și o dorință scurtă, rapid ascunsă, de a o lua de la capăt, în alt mod. Ceea ce, desigur, înaltul său simț moral n-ar fi permis.

Nu trebuia decât să țină minte acest lucru, să-l păstreze clar în planul întâi al gândurilor. Și-n plus, Donald Jacobs n-avea să stea mult. I-o promisese ea însăși surorii sale, iar Tracy se ținea întotdeauna de cuvânt.

Ridicându-și bărbia, porni cu pas vioi pe cărare, spre rampa care ducea în port. Zâmbi.

– Păzea că vin, Jacobs, spuse ea încet, pe când barca se apropia de chei. Eu vin, iar tu, o-ntinzi de-aici.

Dacă nu făcea cale-ntoarsă din proprie inițiativă, în clipa când auzea că tatăl ei nu era disponibil, Tracy avea un plan garantat ca să se descotorosească de el. Nu era nevoie decât să rămână cu mintea limpede și avea să câștige și această rundă.

Își șterse palmele umede pe șuvițele de păr care-i scăpau din coada împletită, apoi își îndesă degetele dintr-o dată tremurătoare în buzunarele din față ale jeanșilor negri. Don coborî din barcă, ridică privirea spre ea în timp ce cobora rampa, apoi rămase încremenit, cu ochii holbați.

– Unu-zero pentru Maxwell, murmură Tracy și porni cu pași întinși pe chei, în întâmpinarea lui.

Când puse piciorul pe ponton, Don o văzu cum venea spre el unduindu-se, soarele strălucitor șiroindu-i pe bogăția de păr castaniu-închis și prefăcându-i pielea în aur lichid. Tracy! Totul, în ființa lui, se opri brusc, așteptând ca realitatea să-l ajungă din urmă.

Tracy mergea relaxată, plină de încredere în sine, mișcându-și grațios picioarele, ținând brațele îndoite din coate, degetele vârâte în buzunarele din față ale pantalonilor și scoțându-și în relief sânii, prin tricoul roșu imprimat cu balene orca în plin salt și sigla stațiunii. Rămase privind-o, cu frânghia moale în mână, uitată, fără să facă o mișcare.

Nu se putea clinti din loc.

La șaisprezece ani, fusese drăguță, tulburător de atrăgătoare. La douăzeci și cinci, fusese orbitoare, nu de o frumusețe clasică, dar imens de tentantă. Iar acum, când se apropia de treizeci și unu... Nu-și mai găsea cuvintele.

În clipa următoare ajunse în fața lui, cu zâmbetul pe buze și mâna întinsă. I se păru că simțea un iz din parfumul ei.

Îi luă mâna, găsind-o puternică și rece într-a lui. Se străduí să nu facă nimic mai mult decât să i-o strângă cu fermitate blândă, în timp ce-și înfrunta imboldul de a o ridica, pentru a-și depune gura în mijlocul palmei și a...

– Tracy... o salută, încercând să nu arate cât de răscolit se simțea. Reacția provocată de ea îi umplea gâtlejul cu ceva vâscos, împiedicându-l să rostească mai mult decât numele ei.

Ca și cum ar fi fost complet neștiutoare cu privire la vălmășagul lui emoțional, Tracy continuă să-i surâdă, cu ochii de culoarea ciocolatei luminoși și binevoitori, și buzele, la fel de pline, la fel de roșii, la fel de ispititoare ca păcatul, întredeschise. Bretonul des îi cădea într-un val greu peste fruntea înaltă, acoperindu-i pe jumătate un ochi, până își azvârli părul într-o parte cu o mișcare nervoasă a capului, un gest tipic pentru ea.

– Bună, Don, îl salută ea, copleșindu-l cu vocea ei caldă și senzuală.

– Tracy, repetă Don.

– Bine ai venit din nou la B.I.O. Research.

Un moment, Tracy nu putu spune mai mult de-atât; nu putea decât să-l privească în ochi, captivată de ineditul situației de a privi de sus un bărbat și de a-i simți căldura mâinii ce o cuprindea pe a ei, până își aminti să și-o desprindă. Soarele strălucea în aurul părului lui, dăruind zeci de nuanțe diferite șuvițelor bogate și dese, dintre care nici una nu încărunțise.

Individul are peste patruzeci de ani, îi spusese ea cu convingere surorii sale, în aceeași dimineață. Precis e chel, burtos și poartă ochelari cu lentile groase.

Zbârci, Tracy! Nu tu chelie, nu tu burtă. Nici lentile cât fundul sticlei.

De ce se așteptase la așa ceva? Cu șase ani în urmă, Don arăta aproape la fel ca acum. Singurul semn al trecerii timpului consta în ridurile mai adânci din jurul ochilor și al gurii. Își reaminti că bărbații blonzi rareori își arătau vârsta. N-ar fi trebuit să uite asta. N-ar fi trebuit să încerce să uite, nici o clipă, impactul pe care putea să-l aibă asupra ei.

Ochii lui, ca două cioburi de un albastru strălucitor, mijiți în razele orbitoare ale soarelui reflectate din apă, o contemplară cu o încetineală atentă și deliberată, ca și cum ar fi căutat schimbări, deosebiri... progrese? Dintr-o dată, preț de-un cumplit moment, studiul lui o făcu să se simtă stângace, urâtă, ciolănoasă și lungă cât o prăjină. În clipa aceea, toți anii în care admirația masculină îi cimentase orgoliul se risipiră, lăsând în urmă numai amintirile amare ale respingerii. Respira mai greu. Lăsă privirea în jos.

– Mă bucur că te văd, Tracy, spuse el.

La fel de repede pe cât o cuprinsese, stinghereala trecu, Tracy redevenind stăpână pe sine.

– Mulțumesc. Și eu mă bucur să te văd, spuse ea, continuând să-i susțină privirea până simți că o lua cu amețeli. Coborî repede genele, ghemuindu-se să lege frânghia șalupei de o bintă.

Preluând semnalul, Don își aminti că rămăsese cu funia în mână și o prinse de un tachet, pe marginea bărcii.

– Nu... Nu mă prea așteptam să te găsesc aici, spuse el, ridicându-se.

Își dorea ca glasul să-i fi răsunat mai puternic, nu atât de aproape de o șoaptă răgușită, dar pe moment nu era în stare de mai mult. De ce, când își amintea toate celelalte în legătură cu ea, uitase ce putea face cu genele acelea?

– Îmi pare foarte rău, răspunse Tracy, scuturându-și palmele de scame. Știu că voiai să-l vezi pe tatăl meu.

Un moment, Don privi în gol, simțindu-se neașteptat de încurcat și penibil. Pe tatăl ei? A! Da, desigur. La profesor venise. Se încruntă. Nu trebuia să uite asta. Venise în calitate oficială, să discute cu profesorul Maxwell. Concentrarea asupra acestui scop putea contribui la anularea efectului devastator al lui Tracy Maxwell asupra echilibrului său. Sex-appeal. Asta era. Avea un sex-appeal incredibil.

Cu cincisprezece ani în urmă, reacționase în același mod la prima întâlnire cu ea, nu? Și, din nou, șase ani mai târziu. De ce sperase, fie și vag, că de astă dată avea să fie altfel? Și greșise: dacă speranța era totuna cu așteptarea, atunci se așteptase s-o găsească aici.

– Păcat că ai făcut atâta drum, numai ca să ai o dezamăgire, spuse ea. Arăta atât de sinceră, încât Don fu nevoit să zâmbească din nou, după care cedă ispitei.

O atinse – cu un deget îndoit, urmărindu-i linia delicată a bărbiei.

– Am spus eu că sunt dezamăgit?

Tracy coborî privirea, apoi o ridică din nou repede, cu un ușor surâs pe buze, o lumină ciudat – și fermecător – de sfioasă în ochi și doi bujori roșii în obraji. O clipă, semănă atât de mult cu fata pe care o ținea minte, încât se simți vinovat că o atinsese.

– Nu, evident că nu, spuse ea. Sunt sigură că ai prea mult tact pentru așa ceva. Dar ceea ce încerc să-ți spun e că ar fi trebuit să-l anunți pe tata că vii. Știu că s-ar fi bucurat să te vadă.

Don se încruntă din nou.

– Dar l-am anunțat. Am vorbit la telefon în primele zile ale lui februarie și am stabilit perioada asta, amândoi având acum un program mai liber – și existând toate șansele ca balenele să se adune în strâmtoare.

Lui Tracy aproape că nu-i venea să-l creadă – excepție făcând faptul că nu avea nici un motiv de a nu-l crede. De ce-ar fi mințit-o? Iar tatăl ei putea să-i fi telefonat lui Don – deși de ce, nici nu-i putea trece prin minte.

– Mie... nu mi-a spus nimic. N-am știut că urma să vii până azi dimineață, când a telefonat secretara ta, lăsându-ți mesajul s-o suni în cursul zilei.

Don zâmbi, iar stomacul ei făcu o tumbă.

– Sunt sigur că tatăl tău a vrut să-ți spună, zise el cu blândețe, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Probabil că i-a ieșit din minte.

Tracy era absolut sigură.

– I-am și scris, acum vreo săptămână, ca să-i confirm, deși n-am primit nici un răspuns de la el, continuă Don. Nici nu mă așteptam, decât dacă se ivea vreo problemă.

Se încruntă din nou.

– O fi uitat că urma să vin?

Tracy reuși să ridice din umeri, chipurile cu nepăsare.

– Cred că e posibil – dacă, așa cum spui, au trecut câteva luni de când ați stabilit vizita. Iar dacă scrisoarea ta de confirmare a sosit abia recent, n-avea cum s-o vadă. Îi păstrez toată corespondența până se întoarce.

– Înțeleg.

Sprâncenele i se îmbinară deasupra nasului, iar gura i se strânse.

– Înțeleg că s-ar putea să nu vină azi?

Tracy râse.

– Sfinte Cerule, nu, spuse ea, lansându-se în povestea pe care o născocise împreună cu Edie, în timp ce făceau rapid bagajele pentru fugă. S-ar putea să nu se întoarcă încă vreo câteva săptămâni de-acum încolo. Știi cum e. A plecat să urmărească niște balene migratoare, în Alaska.

– În Alaska? repetă Don. Atunci, tu de ce ai rămas aici?

– Eu? luă ea o atitudine inocentă. M-am hotărât să stau acasă în vara asta, atâta tot.

– Mai predai la Islands West?

Tracy dădu din cap, surprinsă că știa atât de multe despre viața ei.

– Iarna, predau. Îmi petrec timpul așteptând cu dor vara, când mă întorc acasă. Aș prefera să lucrez cu balenele, decât să învăț niște studenți ingrați despre moluște și viermi tubulari.

Don chicoti. Și el, după cum știa Tracy, predase biologie marină.

– Din păcate, continuă ea, în vara asta balenele nu cooperează, deocamdată, așa că se pare că drumul tău va rămâne fără rezultat din mai multe puncte de vedere.

– Am...

Se întrerupse, întrebându-se cât de mult să-i spună.

– Contasem foarte serios pe întâlnirea cu tatăl tău, Tracy.

Fie și doar aceste cuvinte ar fi fost de ajuns pentru a-i da de înțeles că se anunța o subvenție, dar n-avea ce face. Oricum avea s-o afle oficial, imediat ce Don vorbea cu profesorul.

– Aș putea lua în vreun fel legătura cu el, ca să stabilim un loc de întâlnire?

Tracy clipi din ochi un moment, apoi spuse:

– Păi, nu. N-am cum să-l găsesc.

Don, însă, nu era dispus s-o creadă. Profesorul, așa cum îl cunoscuse el, n-ar fi plecat fără a le lăsa celor dragi o modalitate de a-i da de urmă, cum nici Don n-ar fi făcut-o.

– Dar, cu siguranță, te sună la intervale regulate?

Tracy zâmbi.

– Nu. Cel puțin, mă îndoiesc, dar dacă telefonează totuși, sigur că am să-i spun că ai fost aici și, poate, vom face unele... aranjamente.

Don îi privi expresia de nepătruns. La naiba, îi punea în față un zid! Nu voia ca el și profesorul să se întâlnească.

Oare dacă-i spunea de ce venise, avea să-și amintească dintr-o dată un mijloc de a lua legătura cu tatăl ei? Se gândi serios să facă acest lucru, dar când genele ei coborâră fulgerător și se ridicară iarăși, respirația i se opri în gât. Pe vremuri, adolescentă fiind, tocmai învățase cum să le folosească și îl folosise de nenumărate ori pe Don ca material de exerciții, flirtând fără milă. Desigur, acum n-o mai făcea. Cel mai probabil, și le fâlfâia astfel inconștient, dar efectul era la fel de mortal.

Ar fi trebuit să se întoarcă și să fugă, asta ar fi trebuit, și să se înapoieze când era acasă profesorul, cu speranța că între timp ea se întorsese la catedra ei universitară. Dar, în clipa următoare, Tracy spuse:

– Oricum, vino puțin în casă. Sunt sigură că-ți va plăcea să arunci o privire în jur, să vizitezi vechile locuri.

Cu deliberare, se prefăcu a nu-l vedea când aruncă o privire spre geanta de voiaj care stătea la vedere, pe bancheta șalupei.

– Înțeleg că se cuvine să te felicit, continuă ea, luând-o înainte. Numirea în consiliul de administrație al Fundației Meteor e un pas important în cariera ta.

Probabil că-i dădu un răspuns de bun-simț la această declarație, căci Tracy continuă o discuție de care Don nu era conștient decât pe jumătate, deși participa la ea. Faptul de a o urma, privind-o în mișcare, era o plăcere pe care se bucura că n-o ratase, cum s-ar fi întâmplat dacă se întorcea la bordul șalupei și pleca. Părul îi atârna

într-o coadă groasă pe spate. Îl mâncau degetele să i-o despletească, să elibereze șuvițele lucitoare. Se întrebă dacă părul ei mirosea la fel ca pe vremuri.

Încleștă pumnii, hotărât să nu cedeze impulsurilor puternice ale dorinței, pe care Tracy i le stârnea fără să încerce măcar. Cel puțin, nu înainte de a înțelege dacă propria lui reacție era demnă de încredere, sau rămânea doar un ecou din trecut.

Purtase o cămașă de noapte scurtă până la coapse, de satin, fără mâneci, atunci, când venise la el, sperând să-l seducă sau să fie sedusă. Părul îi era despletit, revărsat în bucle peste umeri, atât de închis la culoare încât părea aproape negru, cu un parfum delicat. Cu ochii ei strengărești, îl ademenise. Cu mâinile delicate și gingașe, îl atinsese. Cu râsul ei ușor, dulce, sufocat, aproape că-l vrăjise.

Când îi spusese să plece, pentru a aștepta să mai crească, ochii i se aprinseseră de îndârjire. Aproape că gemu, amintindu-și cum îi simțise trupul lipit de al lui când ea i se aruncase în brațe, râzând de protestele lui șoptite, frenetice. Apoi, după ce o sărutase și o desprinsese de el, acei ochi deveniseră două lacuri adânci, pline de mister și derută, dar tulburate de dorința proaspăt aținată.

Putea ajunge să cunoască acei sâni abia ascunși de tricou – greutatea lor, forma, ceea ce făcea sfârcurile să se ascută, încordate. Putea ajunge să afle ce o făcea să ofteze, ce o făcea să țipe de plăcere și dorință.

Putea ajunge să cunoască acele coapse prelungi și zvelte, felul cum se simțeau încolăcite în jurul lui. Putea ajunge să-i descopere locul cel mai gingaș, să cunoască intim felul cum i-ar fi primit bărbăția, cum s-ar fi unduit în jurul lui cu spasme strânse și fierbinți, când se apropia de...

– Cu ce vrei să începem? îl întrebă Tracy.

Capitolul 2

– Să începem?

Tracy îi întâlni privirea clipind, surprinsă de tonul lui.

– Plimbarea pe drumurile amintirilor, îi explică ea. Vrei să intri în casă și să vezi ce-am mai făcut în cabinet, sau ai prefera să mergem mai întâi pe-afară? Sper că poți rămâne la masă.

Don dădu din cap, ca și cum ar fi știut tot timpul despre ce era vorba.

– Aș... ăă, afară, aș crede, pentru început, dar vin cu plăcere în cabinet și la masă, mai târziu.

Alesese această formulă pentru că, până se obișnuia din nou cu compania ei, bănuia că orizonturile mai largi aveau să-i ușureze sarcina de a se concentra să nu se crispeze – pentru a nu mai vorbi de anumite părți ale anatomiei lui. Și totuși, abia aștepta prânzul. Să se așeze la masă și să mănânce împreună cu Tracy... ceva pregătit de ea... Oare știa să gătească? Sigur că știa! Avea peste treizeci de ani, în vreo două luni împlinea treizeci și unu. Probabil că făcea toate lucrurile la care se pricepeau cele mai multe dintre femei – și le făcea mult mai bine.

La acest gând, i se uscă gura.

Porni alături de ea pe cărările bătătorite, neschimbate. Scoicile trosneau sub picioare, mușchiul aspru, ars de soare, se fărâmița pe stâncile negre și calde pe unde călca. Mirosul de sare și parfumul

florilor perene se combinau cu aroma creozotului încălzit de soare, pentru a-l transporta pe Don în urmă cu cincisprezece ani, în tot atâtea secunde.

Conversația era fragmentară, intercalată cu tăceri lungi, în timpul cărora Tracy îl lăsa să asilimeze și să-și amintească, fără a interveni.

– Îmi amintesc, spuse el în tăcerea risipită de vânt, cum stăteam cu toții aici, în ziua sosirii mele, când o turmă de balene a venit prin Blackfish Sound. Era pentru prima oară când vedeam atât de multă putere adunată la un loc.

Pentru el, amintirea acelei prime zile era limpede și vie, iar ceea ce reținea cel mai clar era valul buimăcitor de mortificare prin care trecuse, grație unei anumite Tracy Maxwell.

Se afla acolo de mai puțin de o oră, când răsunase strigătul:

– Blackfish!

Întregul colectiv al stațiunii se repezise spre promontoriul pe care stăteau ei acum, ovaționând balenele care se apropiau, numărându-le, urându-le bun-sosit, sub un cer înnorat din care burnița. Vremea nenorocită de mai nu mohorâse în nici un fel starea de spirit a grupului, iar Don avsese aproape senzația că balenele îl onoraseră cu o urare de bun-venit personală.

Totuși, îi fusese dificil să aleagă între a privi balenele și a o contempla pe fiica profesorului. Fața ei era radioasă, sânii rotunzi palpitau, după goana de acasă până în vârful promontoriului. Ploaia cețoasă formase în buclele ei închise broboane ca perlele. Câteva momente, Don uitase că se afla acolo pentru a observa balenele. Abia când apariția unui pui de orca o făcuse să sară în loc, cu exclamații de încântare, înțelesese care era situația.

Profesorul îi adresase noului său asistent un zâmbet amuzat.

– Copiii, murmurase el. Ai crede că are aceeași vârstă cu sora ei, nu șaisprezece ani.

Șaisprezece? Acela fusese primul moment, plin de o dezamăgire nesuferită, când Don își dăduse seama că era mai bine să rămână cu ochii și gândurile cât mai departe de fata brunetă, rămânând cât mai concentrat asupra balenelor.

Acum, însă, nu mai exista nici o balenă spre care să-și îndrepte atenția. Don o privi din nou pe Tracy, care coborâse până pe mar-

ginea celei mai de jos stânci, unde stătea așezată cu picioarele atârnând în gol și privirea peste întinderea albastră de apă unde un vultur pleșuv se prăvălea în picaj din cer, până la o palmă de suprafață. Se străduia să se înalțe din nou, cu un pește argintiu prins în gheare, bătând din aripile sale enorme și puternice.

La fel ca în urmă cu atâția ani, lui Don îi era extrem de greu să aleagă între femeie și viața animalelor sălbatice. Când se așeză lângă ea, Tracy își rezemă mâinile la câțiva centimetri în spatele șoldurilor, se aplecă pe spate și-și ridică fața, urmărind zborul vulturului.

Privirea lui Don se ațintì spre curbura gâtului ei, linia delicată a bărbiei, perfecțiunea de scoică a urechii înroșite gingaș de vântul puternic. Apoi, când vulturul se făcu nevăzut după copacii înalți care încununau insula, privirea lui Tracy se contopi cu a lui.

Îi zâmbi.

Zâmbi și el.

Pentru Tracy, era un moment atemporal, umplut cu valuri zgomotoase, cu mirosuri marine bogate... și cu Don. Îi susținu privirea, încercând să i-o descifreze, dar aceasta nu era decât ușor enigmatică, ascunzând mistere pe care nu putea să le descifreze și întrebări cărora nu le putea răspunde. Se simțea într-un echilibru precar, nu numai pe faleză, deasupra mării cu valuri furioase, ci în pragul a ceva imens, copleșitor și, întrucâtva, amenințător. Fu nevoită să-și mute privirea dinspre el, înapoi spre mare, scrutând, scrutând mereu, în căutarea unui panaș de fum, a lucirii unei dorsale negre argintate de apă și soare.

Balenele. Rostul ei în viață. Ar fi făcut bine să se concentreze asupra lor, dându-l uitării pe omul de lângă ea.

A, sigur! Omul de lângă ea era de neiertat. Timpul o dovedise mai presus de orice îndoială.

Deși nu-l privea, era teribil de conștientă de lățimea umerilor lui Don, de puterea coapselor lui, dintre care cea stângă aproape i-o atingea pe a ei. Inspirând adânc, Don se lăsă pe spate, cu capul înclinat înapoi și ochii închiși.

Încet, se ridică în picioare și se îndepărtă pe furiș, simțind nevoia să stea la distanță de el.

Și totuși, chiar din clipa când știuse că Don Jacobs venea într-acolo, se gândise la el într-un mod cu totul deosebit, deși în același timp își spunea că avea să se folosească de atracția lor reciprocă – dacă mai exista – numai ca de un mijloc pentru atingerea unui scop.

Își amintea conversația de dimineață, cu Edie, imediat după primirea apelului telefonic.

– S-o faci pe vampa? repetase Edie formula prin care Tracy, râzând, îi explicase ce avea să facă pentru a scăpa de Don Jacobs. Asta ce mai înseamnă?

Tracy își scuturase capul, astfel încât părul să-i cadă peste un ochi, luând o poziție provocatoare.

– Înseamnă, draga și inocenta mea surioară, că am să mă dau la el atât de tare, încât o să se uite cruciș, i se vor înmuia genunchii și-o s-o ia la fugă să scape, la fel cum a făcut și data trecută.

Și porni prin camera lui Edie, cu o eșarfă străvezie drapată în jurul feței, de unde atârna ademenitor, și fredonând melodia „The Stripper".

– Cum adică, data trecută? Data trecută când l-am văzut, eram mici, și n-a fugit nicăieri. A plecat pentru că nu se înțelesese cu tata.

– Tu erai mică în vara aia. Eu eram aproape femeie, fir-aș a naibii. Voiam să fiu femeie.

Ezită, apoi îi spuse surorii sale un lucru pe care nu-l mai mărturisise nici unui suflet de om:

– Doream ca Don Jacobs să mă facă femeie. M-am... aruncat la picioarele lui. De-aia a plecat atât de brusc. Sigur, s-ar putea să nu se fi înțeles perfect cu tata în privința atitudinii față de studiul balenelor orca, dar nu ăsta a fost adevăratul motiv pentru care a plecat. L-am sărutat, Edie, iar Don, împotriva propriei lui voințe, m-a sărutat și el.

O secundă, închise ochii.

– Și cum m-a mai sărutat! Iar pe urmă, a plecat chiar a doua zi dimineață, ca mânat de draci. De-asta știu că o va face din nou.

Edie se holbă la ea, lăsându-se să cadă pe marginea patului.

– Dacă eu aveam zece ani, înseamnă că tu aveai cincisprezece! Sigur că a fugit! Trace, trebuie să fi avut vreo treizeci, sau cam atâta! Ce bărbat cu mintea întreagă și-ar fi dorit o puștoaică de cinșpe ani?

Tracy se rezemă cu pumnii pe scrin, privindu-și sora prin oglindă.

– Tocmai împlinise douăzeci și șase, când a sosit. Eu mi-am sărbătorit a șaisprezecea aniversare două luni mai târziu. Dar mă simțeam de douăzeci și cinci și arătam de douăzeci și unu, iar el o știa. Și mă dorea. Crede-mă. Rău mă mai dorea. Luni de zile îl atâtasem.

Înghiți un nod, lăsând capul în piept, cu ochii închiși strâns.

Deși o căutase, nu știuse exact ce anume dorea. Iar ceea ce căpătase nici nu se compara cu bâjbâielile repezite și stângace pe care le schimbase la petreceri cu băieții de vârsta ei. Don Jacobs era bărbat și, chiar știind asta, nu era pe deplin pregătită pentru puterea sentimentelor pe care le dezlănțuise în ea însăși, ca și în el. Manifestarea dorinței lui o speriase în același timp în care o fascina, provocându-i un îmbătător simțământ de putere care contravenea în chip ciudat slăbiciunii din membre. Era o stare pe care n-o uitase niciodată, cum nu uitase nici furia lui arzătoare, revolta cu care îi condamnase faptele – și pe ale lui. Și nu-i uitase nici refuzul ferm, nu numai la adresa ei, ci și a propriei lui reacții.

– O, da, continuă Tracy, mai mult pentru sine decât vorbindu-i surorii sale. Mă dorea.

Ridică privirea.

– Tata și cu mine l-am revăzut acum șase ani, în San Diego, când ne-am dus la o conferință. Și atunci m-a dorit, și mi-a întors spatele. Știu, deci, că nu trebuie decât să mă dau la el iarăși, și-o să se piardă complet.

– Ești nebună! se dilatară ochii albaștri ai lui Edie. Și dacă nu fuge? Atunci vom da de-un necaz și mai mare, fiindcă dacă reacționează ca oricare alt bărbat în fața ta, va refuza să mai plece. Trace, folosește-ți capul, o imploră ea. Nu poate fugi, dacă i se înmoaie genunchii. Sari pe el, și-ai să rămâi agățată – și amândouă ne vom pomeni cu el agățat de noi!

– O să fugă. Ai încredere-n mine. Îl cunosc eu pe Donald Jacobs.

– De ce să fugă? Acum nu mai ai șaispe ani. Vârsta nu mai e un obstacol.

Îndreptându-se de spate, Tracy se întoarse spre ea.

– N-o fi, dar un obstacol tot există. S-a căsătorit la nici șase săptămâni după ce a plecat de-aici.

– Și nu i-ai iertat-o niciodată?

Privirea lui Edie, cu ochii îngustați, și întrebarea ei iscoditoare, o surprinseră pe Tracy.

– Ce? izbucni ea într-un râs cu hohote. Ba fii sigură că l-am iertat! Sfinte Cerule, cum spuneai, eram un copil. De la vara aia, a trecut aproape jumătate din viața mea.

Totuși, sinceritatea ei înnăscută o silea să recunoască, fie și numai în sinea sa, că fusese distrusă de căsătoria lui atât de grabnică, după plecarea de pe Blackfish Island. Însurătoarea anulase câteva fantezii minunat de pitorești, cu Don în genunchi, cerându-și iertare și cerșind o a doua șansă, în timp ce ea îl făcea să sufere – scurt, dar intens.

– Ceea ce mă îngrijorează e ipoteza că, conștient sau inconștient, jumătate din viața ta ai visat să-ți încerci din nou șansele cu el, spuse Edie. Mi-l amintesc, să știi, și arăta foarte bine. Și dacă nu mă înșel, era un om extrem de drăguț.

– Da, și una și alta. Nu era genul care să se încurce cu o adolescentă, și nici cel care, acum, să-și înșele soția. De-asta mi-a întors spatele atât de repede, în San Diego. Așa că, am să flirtez cu el o vreme, amintindu-i subtil de felul cum a reacționat față de mine în vara aceea, când probabil era deja logodit. Îi voi spune ce încântată am fost să-l revăd în San Diego și cât mi-am dorit să fi putut petrece un timp împreună.

Asta avea să fie ușor de spus. Era adevărul adevărat. O dorise.

– Și pe urmă, continuă Tracy, cu un zâmbet care nu reuși să smulgă nici o reacție din partea surorii sale, voi pomeni de soția lui – la fel cum am făcut în San Diego – și-am să-l privesc cum va pleca de-aici zburând pe covorul magic al vinovăției.

– Succes, replică Edie, pe un ton amar. Dacă-ți închipui că însurătoarea a fost vreodată un obstacol în calea unui bărbat care dorește ceva – mai ales când i se oferă de la sine – atunci ai dat de dracu'.

Iar acum, așezată pe o lespede de marnă, la vreo treizeci de metri distanță de Don Jacobs, care părea mulțumit de comuniunea lui cu marea, Tracy știa că sora ei avusese dreptate. Era clar că intrase în belea, dar nu din motivele de care se temuse Edie. Nu

Don Jacobs era în pericol să cedeze ispitei. Nu, câtuși de puțin Don Jacobs. Și tocmai din acest motiv, ideea că putea scăpa de el „făcând pe vampa“ avea nevoie de o revizuire serioasă.

Și totuși, trebuia să-l expedieze.

După un timp, Don își dădu seama că Tracy nu mai era lângă el, deși n-ar fi putut spune de câtă vreme plecase. Stătuse cu ochii închiși, respirând calm și regulat, fără a face altceva decât să-i savureze apropierea, să se bucure la gândul că oricând putea să deschidă ochii și să întoarcă puțin capul, pentru a-i vedea profilul. Că, dacă voia, putea vorbi, iar ea avea să-i răspundă cu vocea ei senzuală de alcov, privindu-l printre genele ei dese și bogate. Își închipuia că, în clipa când deschidea ochii, urma să aibă dreptul de a se apleca spre ea și a-i atinge gura cu a lui, de a-i despărți buzele pline și savuroase și a-i simți gustul.

Când deschise ochii în sfârșit și constată că plecase, fu câteva clipe dezorientat, gata să se întrebe dacă nu cumva visase toată călătoria. Dar, nu. Aerul era tăios de rece, față de cel cu care se obișnuise, și atât de limpede încât putea distinge fiecare copac de pe Insula Hansen, aflată cam la un kilometru și jumătate distanță.

O pietricică lovi stânca de lângă el și, întorcându-se pentru a privi în urmă, o văzu, la treizeci de metri mai sus.

Stătea pe un pliu negru de marnă, în fața unui desiș galben-viu de mătură scoțiană, un cerc de copaci formând un fundal verde-închis sub cerul albastru, cu nori ca vata de zahăr. Luă încă o pietricică și o aruncă de-a rostogolul peste stânci, spre el, după care se ridică și-i făcu cu mâna. Îl aștepta în picioare, pe când Don urca săltat straturile de lespezi, spre ea, râzând.

O trase de coadă.

– Va să zică, arunci cu pietre-n mine?

– Orice, numai să-ți atrag atenția.

Pe-asta ai reușit-o, domnișoară, se mărgini el să răspundă în sinea lui, dar convins că și ea o știa.

Își mai zâmbiră o dată, apoi o luară din loc. De pe piscul insulei, printr-o deschizătură între cedrii maiestuoși, Don văzu o pereche de canotori în trecere printre două insule, jucându-se cu valurile. Zâmbi, amintindu-și cum săltau pe apele strâmtorii el, Tracy și

câțiva studenți, în mici caiace asemănătoare, printre balene. Aceasta era amintirea pe care o păstrase, singura lui fotografie cu ea.

Tracy, cu ochii scăpărând de încântare, vâslea alături, în timp ce de jur-împrejurul lor înotau balenele orca. Tracy, strălucitoare în lumina verii, dulceața tinereții și vraja descoperirii de sine, cu un pui de balenă sărind în planul doi. Balena ar fi trebuit să fie subiectul principal al fotografiei, dar obiectivul aparatului foto nu minte. Era clar că se concentrase asupra fetei.

– Îți mai aduci aminte? întrebă Tracy, după ce coborâră cărarea în zigzag până la nivelul casei. Sunetul vocii ei, senzația mâinii pe cot, îl smulseră din meditație.

– Pădurea bonsai! clipi Don din ochi, dându-și seama că intraseră într-o grădină adăpostită. Era mărginită din două laturi de o protuberanță stâncoasă curbă, iar în cea de-a treia avea un zid de piatră înalt de aproape doi metri, cu mușchi deasupra, care bloca vânturile oceanice. Calcanul casei ferea a patra latură. Știi, spuse el, uitasem de hobby-ul mamei tale.

– Acum e al meu, spuse încet Tracy.

– Sigur că da. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți prezint mai devreme condoleanțele. Iartă-mă.

– Nu face nimic. Oricum, nu eram sigură că aflaseși. Dar îți mulțumesc.

– Am plăcut-o și am respectat-o pe mama ta, continuă Don. S-a purtat frumos cu mine, în vara aceea pe care am petrecut-o aici. Cu siguranță, decesul ei a fost o lovitură cumplită pentru tatăl tău. Era prea tânără ca să moară.

Bănuia că profesorul fusese cu aproape douăzeci de ani mai vârstnic decât soția sa. Cel mai probabil, se așteptase să moară cu mult timp înaintea ei.

– Da, dădu din cap Tracy. Acum, ar fi avut cincizeci și cinci de ani. Încă îmi mai este un dor îngrozitor de ea.

Când înclină capul, Don cedă impulsului de a-i atinge ceafa, simțind cum șuvițele de păr îi mângâiau dosul mâinii.

– Îmi pare atât de rău, Tracy. Știu că asta nu ajută cu nimic, dar așa e.

Deși amândoi părinții lui erau vii și sănătoși, putea s-o înțeleagă prea bine.

Tracy dădu din cap, mai mult pentru a scăpa de atingerea ușoară a lui Don înainte ca aceasta să-i ardă pielea, ca o confirmare.

– Îți mulțumesc, murmură ea din nou.

Se lăsă pe vine și potrivi cu atenție o creangă de azalee miniaturizată, îndoind-o cu un centimetru în direcția spre care dorea să crească, împreună cu sârma care o susținea. Apoi oftă și ridică ghiveciul cu planta pe o masă prelungă și îngustă, înlăturând un mic hamac din pânză de păianjen întins între două rămurele.

– Ce face sora ta mai mică? întrebă Don. Nu-i mai țin minte numele. Acum cu ce se ocupă?

– Edie.

De fapt, nici nu avusese nevoie să i se amintească despre planul ei de a-l expedia, nici de motivul acestuia, dar întrebarea lui i-l readuse limpede în minte.

– E plecată cu tata.

– De ce a plecat ea și nu tu? Tu ești cea care a colaborat cel mai îndeaproape cu el, în toți anii ăștia, nu-i așa?

Tracy ridică din umeri, neglijent.

– Colaborăm cu toții, mai mult sau mai puțin. Trebuia să rămână cineva aici, ca să se ocupe de aparatură, așa că de ce n-aș fi făcut-o eu?

– Fiindcă tu...

Lăsă fraza în aer; nu era treaba lui. Dar nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva relațiile dintre ea și tatăl ei se răciseră oarecum. Ar fi vrut s-o facă să-i vorbească, dorea să spargă carapacea invizibilă a reținerii despre care își dădea seama acum că o înconjura, ținând-o la distanță de el pe plan afectiv, indiferent cât de binevoitoare părea ca gazdă și ghid.

Trecutul stătea între ei ca o poartă zăvorâtă. Poate că, dacă reușea să treacă peste acel obstacol, avea să li se deschidă o cale de a ajunge dincolo de vechile amintiri, pentru a începe să-și făurească altele, noi.

Tracy îi aruncă o privire, întrebându-se oare ce gânduri îi aduceau în ochi o meditație atât de intensă. Apoi, parcă devenind conștient că îl studia, Don clătină din cap, cu un zâmbet.

– Nu pot spune că te acuz pentru că ai rămas aici, așteptând să vină balenele la tine. Probabil e mai comod să faci cercetări din curtea casei, decât de pe puntea unui vapor legănat de valuri.

– Este, într-adevăr, confirmă ea, gata să pornească mai departe, dar Don o prinse de mână, ținând-o lângă el.

– Îmi amintesc ce încântată erai de balene în vara aceea, cum le personalizai, până la a le da nume, lor și puilor lor, în loc de a rămâne la sistemul etichetării cu litere și numere, folosit de alți cercetători.

Ridicând din umeri, Tracy coborî privirea. Ar fi dat orice ca să nu discute despre vara aceea. Nu depista nimic din vinovăția care crezuse că avea să-l inhibe, nimic din rușinea pe care ea însăși o suferise de-atunci, în momentele de slăbiciune.

– În vara aia, eram o puștoaică ametită, își trase ea ușurel mâna, într-o încercare zadarnică de a și-o elibera. Experimentele științifice nu mă prea fascinau.

– Îmi amintesc, spuse Don, cu pleoapele coborându-i peste ochi, în timp ce-i atingea obrazul cu vârful unui deget, ușoara mângâiere făcând-o să ridice fața, până când privirile li se întâlniră. Îmi amintesc multe din vara aceea. Și despre un anumit „experiment“ pe care erai dispusă să-l încerci.

Tracy trase adânc aer în piept, după care expiră încet, fără zgomot.

– Deci, am ajuns în sfârșit și la asta.

Nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare, până când Don îi răspunse:

– Credeai că n-am fi ajuns? Amândoi ne-am gândit încontinuu la asta, de când am debarcat pe chei.

Cum-necum, Tracy izbuti un râs ușor.

– Dar s-ar putea să ne amintim în mod diferit, să punem mai mult accentul pe alte... aspecte ale situației, își smulse ea mâna. Vrei să ne comparăm însemnările, la masă?

Don îi învălui umerii cu mâinile, ținând-o pe loc pentru a nu se întoarce să plece. Tracy nu mai putu vorbi, nu putu decât să stea acolo, privindu-i ochii albaștri intenși, în timp ce auzea ciocanul lui Con făcând zang! zang! zang! după cum lovea un obiect de metal în atelierul mecanic, nu departe.

– Nu sunt gata pentru masă, spuse el. Hai mai bine să facem o plimbare și să vorbim.

Își lăsă mâinile să cadă de pe umerii ei, în urma lor rămânând două neașteptate locuri reci.

– Bine, se străduí Tracy să-i susțină privirea iscoditoare, păstrându-și-o pe a ei candidă și deschisă, în timp ce se retrăgea cu un pas, doi. Despre ce anume vrei să discutăm?

Îi văzu gura crispându-se.

– Nu te ține de jocuri, Tracy. Nu mai ești un copil. Poate... poate că de-asta descopăr că mi-e și mai dificil decât prevăzusem.

Tracy își dădu seama că îi citise întrebarea în ochi, când adăugă cu nervozitate:

– Să-mi prezint scuzele, Tracy.

Glasul îi coborî în cel mai grav registru, pe când privirea îi devenea sumbră.

– Am vrut s-o fac la acea conferință, acum șase ani, când ați venit la San Diego. Dar, cu tatăl tău stând la aceeași masă, n-am putut.

Înghiți, făcând să-i salte mărul lui Adam.

– A doua zi, ăă, am telefonat în camera ta, gândindu-mă că poate reușeam să ieșim la o cafea, sau așa ceva, dar plecaseși deja. Așa că dă-mi voie s-o spun acum. Te rog să mă scuzi pentru faptele mele. Pentru ceea ce-am făcut, și ce-am spus, pentru felul cum am încercat să dau vina pe tine. Am greșit și de-atunci regret tot timpul.

Sinceritatea lui o mișca mai adânc decât ar fi vrut să se observe. Speră ca râsul să-i ascundă surprinderea și valul de emoții stârnite de cuvintele lui. Se mai îndepărtă cu câțiva pași. Don o urmă.

– Nu e nevoie să te scuzi, Don, îi spuse, cu vocea prea subțire, prea înaltă. Pentru un simplu sărut?

– N-a fost deloc simplu. Ai venit la mine, inocentă, dornică și convinsă că aveam să te primesc cu brațele deschise. M-am gândit de multe ori că, probabil, îți dădusem motive de a crede asta, și pe urmă te-am...

Se întrerupse o clipă, cu chipul părându-i dintr-o dată mai îmbătrânit.

– Te-am rănit.

Tracy ridică din umeri, pentru a arăta cât de puțină importanță prezenta pentru ea un eveniment vechi de cincisprezece ani.

– Nu mi-ai rănit decât amorul propriu. M-ai lăsat nesatisfăcută, exact așa cum era firesc. Și ce-i cu asta?

– Te-am lăsat cu mai mult decât o simplă insatisfacție. Am fost destul de... ăă...

– Ai fost prea dur? completă Tracy, râzând din nou. Aluzia ei deliberată fu răsplătită cu o roșeață închisă care îmbujoră pielea întinsă de pe pomeții lui Don.

Culoarea îi accentua albastrul ochilor, adăugându-le profunzime și mister și dezvăluind o undă de furie care trimise până la ea un val de surescitare intensă.

– A, fii sigur că așa ai fost, dar nu contează. Scuzele se acceptă, deși n-au fost cerute. Sper că le vei accepta și tu pe ale mele.

Și, răsucindu-se pe călcâie, reuși să evadeze.

Mai presus de orice, nu voia să retrăiască vara aceea.

Don stătu pe loc o secundă, privindu-i șoldurile care se unduiau, picioarele lungi și ispititoare. Bătea în retragere, fugea de el. Sau de ea însăși?

Fugea oare fiindcă și ea simțea că între ei rămăseseră vreo două capitole neterminate? Oare gândul de a redeschide acele pagini o speria și o surescita la fel de mult ca pe el?

Porni după ea.

– Cred că e nevoie să discutăm despre acel incident, spuse el, când o ajunse din urmă.

– De ce? îi înfruntă ea privirea, sfidătoare. S-a terminat. Ți-ai prezentat scuzele. M-am scuzat și eu. Nu mai avem nimic de discutat.

– Nu sunt de acord. Am de spus anumite lucruri, chiar dacă tu nu ai. Vrei să-mi dai posibilitatea s-o fac?

Nu avea nici cea mai vagă idee ce-ar mai fi putut spune, dar nu se putea gândi la alt motiv pentru a prelungi discuția.

– În regulă, acceptă Tracy, așezându-se pe o bancă, la umbra unui brad-de-Canada cu trunchiul gros, și bătând cu palma lespezile vopsite în verde, lângă ea. Dacă insiști. Sunt sigură că avem timp pentru asta, înainte de a alerga înapoi ca să prinzi bacul.

Don se așeză pe bancă, întinzându-și un braț de-a lungul spătarului. Inspiră mirosul de conifere, aroma de pământ a mușchiului, izul tare de aer sărat și parfumul mai gingaș pe care-l recunoștea ca fiind neîndoielnic al lui Tracy. Îi strânse coada în pumn și trase ușurel, ridicându-i fața spre a lui.

– Ei, întrebă el încet, dar ce anume ți-a dat impresia că trebuie să prind bacul?

Capitolul 3

Tracy își ascunse stingherea sub gene. Nimic din toate astea nu făcuse parte din planul ei! Trebuia să-și recâștige controlul – presupunând că-l avusese vreodată. Încet, deliberat, deschise larg ochii, susținând privirea lui Don, i-o văzu tulburându-se și îmblânzindu-se într-un mod aproape imposibil de definit, dar recunoscu expresia unul bărbat pe punctul să cadă sub imperiul unei vrăji. Așa era mai bine.

– Întrucât tata nu e aici, spuse ea, n-am presupus nici un moment că ai avea vreun motiv să rămâi.

– Nu?

Glasul lui era profund, scăzut, părând să se infiltreze în toate ungherele făpturii ei.

– Poate că întâlnirea cu tatăl tău era... colaterală, pe lângă adevăratul meu motiv de a veni aici.

– Așa? făcu ea, concentrându-se să-și păstreze calmul. Acea respirație întretăiată, bătăile nebunești ale inimii, erau deconcertante. Își trecu vârful limbii peste buzele dintr-o dată uscate.

– Și care să fie acest adevărat motiv?

– Poate doar să-ți dau bună ziua.

– Aha, alese Tracy calea umorului. Atunci, bună ziua.

– Uite-așa se spune corect „bună ziua“.

Pe neașteptate, își înclină capul și-i cotropi gura cu un sărut care-i trimise de-a berbeleacul toate simțurile, blocându-i respirația în piept și făcând-o să se bucure că stătea jos.

Complet incapabilă să se stăpânească și fără a se gândi un moment la consecințe, Tracy deschise gura la chemarea lui tăcută, topindu-se la pieptul său. Don își permitea libertăți pe care nici un bărbat nu și le îngăduise vreodată la cel dintâi sărut și doar vag reuși să-și aducă aminte că acel sărut nu era primul. O fi fost el al doilea, dar nici unul dintre ei nu uitase cum anume să-și potrivească gurile laolaltă pentru cel mai pustiitor efect, nu uitase valul brusc de dorință care năvălea între ei, aducând sângele în clocot.

Don gemu, în timp ce brațele i se încleștau împrejurul ei, trăgând-o spre suprafața tare a pieptului, cu sânii lipiți de el. Cu un oftat, Tracy își ridică brațele peste umerii lui, degetele unei mâini scurmându-i prin desișul satinat al părului. El îi mângâia fața cu vârfurile degetelor, lunecând în josul gâtului și peste umăr.

Când începu să-i maseze șira spinării, Tracy se moleși complet, cu capul căzându-i pe umărul lui, ochii închiși și buzele despărțite, scoțând sunete slabe din gât. O sărută pe față, pe pleoape, pe obraji, pe colțurile buzelor. Tracy țipă sonor, cutremurându-se de plăcere sub senzația buzelor lui pe gâtul ei.

Apoi, Don se opri, își înclină capul și-și îngropă fața în umărul ei, inspirând atât de tare de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Mâinile lui îi cutreierau neliniștite spatele, frământându-i talia, șoldurile, coapsele.

Dar sărutul, se părea, luase sfârșit. Tocmai la timp.

Tracy se desprinse din îmbrățișase, cu un zâmbet, și se lăsă pe spate, încrucișându-și picioarele.

– Ei! exclamă ea. Dumnezeule! E clar că cincisprezece ani de căsnicie au făcut minuni cu tehnica ta erotică. Transmite-i soției tale complimentele mele.

Tehnică? Don o privi lung, încercând să-i descifreze ochii dincolo de perdeaua deasă a genelor care-i umbreau expresia. Dacă n-ar fi fost pulsul rapid încă vizibil în vena de la gât, roșeața deli-

cată ce se înălța spre a-i acoperi fața, ar fi putut-o crede complet neafectată de sărutul pe care-l împărtășiseră. Dar știa. Iar acum, mai știa și ce urmărise.

Scuzele lui nu fuseseră de ajuns. Aceasta trebuia să fie pedeapsa pentru un păcat trecut.

Dar care păcat? Cel de a săruta o fecioară de șaisprezece ani ca și cum ar fi fost femeia cu experiență care se dorea a fi? Sau cel de a se fi oprit până nu era prea târziu?

– Aș face-o, răspunse el, presupunând că aș avea o soție.

Ochii lui Tracy se holbară o clipă, și rămase cu gura căscată.

– Nu... ai?

Consternarea ce-i inundase fața aproape că-l făcu să râdă. Ar fi fost o expresie mult mai potrivită dacă, după ce o sărutase în acel mod, ar fi anunțat-o brusc că avea una.

– Dar ai...

Se întrerupse, închise un moment ochii, apoi îi deschise din nou, în același timp cu pumnii pe care și-i ținea încleștați în poală.

O privi cum își aduna gândurile împrăștiate, regăsindu-și controlul deplin, și îi admiră iuțeala cu care reușise s-o facă. Tracy își îndreptă umerii, își repezi bărbia înainte și se ridică în picioare, îndesându-și mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

– Atunci, complimentele mele... ție, spuse ea. Voi avea grijă să mă grăbesc cu masa, ca să poți mânca înainte de plecare.

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre ușa din spatele casei, lăsându-l pe Don cu privirea după ea.

Închise în urma ei ușa, cu mare, mare grijă, conștientă de presiunea care clocotea într-însa, temându-se să se miște prea repede, ca să nu provoace o erupție.

Se reculese. Era mult prea devreme pentru a se lăsa purtată de hormoni spre o relație fizică, și mult prea devreme ca să se gândească la chestiuni atât de serioase ca angajamentele emoționale. Trebuia să facă un pas înapoi, să ia puțină distanță și să rămână astfel cât timp chibzuia totul temeinic.

Căci, orice altceva s-ar fi întâmplat, trebuia să-și apere tatăl; să nu ajungă la urechile publicului nici cea mai mică aluzie că nu mai era în toate mințile.

Asta avea de făcut, asupra acestui lucru trebuia să se concentreze, să nu-l uite nici o clipă.

Poate... cu timpul, își putea făuri o viață proprie, dar pe moment viața ei era dedicată protecției tatălui său, încheierii studiilor lui și publicarea lor sub numele lui.

Înainte de a fi nevoită s-o facă postum.

Pentru altceva nu avea timp.

Se întoarse cu fața spre ușă când Don o deschise, urmând-o înăuntru. Spre tristețea ei, în loc de a se ține tare pe poziție, descoperi prea târziu că fugise până în mijlocul bucătăriei și, ajunsă acolo, nu mai avea unde să se adăpostească. Se opri brusc și rămase pe loc, privindu-l.

Don îi descifră expresia surprinsă și zâmbi.

– Sperai să fi plecat? o întrebă, chicotind apoi la adresa nemulțumirii ei vizibile. Regret, continuă el, deloc pe un ton de scuză. Nu plănuisem să mă grăbesc nicăieri.

Porni spre ea. Tracy făcu doi pași înapoi, numai pentru a fi oprită de ușa frigiderului.

Don își rezemă mâinile de o parte și de alta a capului ei, aplecându-se, fără s-o atingă dar totuși foarte aproape. Ridică o mână de pe suprafața lucioasă și rece a frigiderului, i-o puse sub bărbie și-i ridică fața, încântat de contrast, de netezimea caldă a pielii.

Ca și cum, sub mâna lui, pulsul n-ar fi galopat cu o sută treizeci de kilometri pe oră, ca și cum acei doi bujori de culoare vie nu i-ar fi luminat obrajii ca două steguleț roșii, ca și cum respirația ei n-ar fi fost la fel de rapidă ca a lui, Tracy vorbi cu nepăsare.

– Îi poți da telefon secretarei de-aici, spuse ea, arătând aparatul de pe bufet, sau din casă.

Gesticulă spre cabinetul-atelier, pe hol, vizavi de bucătărie.

– Poate că încă n-am s-o sun, răspunse Don.

– Cum vrei. Dar părea să fie vorba de ceva destul de... urgent.

Don își aplecă și mai aproape capul.

– Nu cred că știe sensul acestui termen.

Îi atinse gura cu a lui, simțindu-i tremurul ușor al buzelor.

– Dar eu îl cunosc, adăugă.

Ochii ei se întunecară, tulburi, printre gene. Don zâmbi.

– Și cred că s-ar putea să-l cunoști și tu.

O sărută din nou, la fel de ușor, simțind că pulsul i se accelera cam la o sută șaizeci, viteză comparabilă cu a inimii lui.

Tracy strecură o mână între trupurile lor, proptindu-i-o pe piept, dar înainte de a afla dacă dorea să-l respingă, ușa din spatele lui se deschise brusc, lovindu-se de proptea.

– Ia te uită! bubui o voce pe care Don și-o aminti într-o clipă. Da' știu că nu pierzi vremea, este, Jacobs?

Se răsuci în loc, simțindu-se la fel de vinovat ca și cum ar fi fost surprins de cineva sărutând-o pe Tracy cu cincisprezece ani în urmă.

– Connie! exclamă el, privind-o pe bătrâna din ușă. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă așteptam să mai fii aici!

Con se apropie de el, cu mâinile masive proptite în șolduri, peste salopetă, măsurându-l dintr-o privire lungă, atentă.

– După cum am văzut că-ncerci să intri-n frigider prin tânăra Tracy, cred că ai de gând să ne mănânci cu casă cu tot.

– Sigur, dacă am ocazia, aruncă el o privire spre Tracy, care continua să stea rezemată cu spatele de frigider. Mi s-a trezit o poftă grozavă, adăugă, chiar înainte de a reveni cu ochii la Con. Înțeleg că ai rămas bucătăreasă-șefă și maistru mecanic? mai întrebă el, adulmecând aroma oalei cu supă care fierbea la foc mic pe aragaz.

Con dădu scurt din cap.

– Mă bucur că te revăd, Connie. În viața mea n-am mai mâncat prăjituri ca ale tale.

– Hmmph! pufni Con. Nu te osteni să mă iei cu binișorul. N-am să-ți cumpăr nimica. Și nu-mi mai zi pe numele ăsta de mironosiță.

Don zâmbi.

– Știi, eram foarte speriat de tine, Con.

– Rămâi așa, băiețaș, că-i mai bine.

Râzând, Don o cuprinse într-o îmbrățișare trosnitoare.

– De mult nu mi-a mai spus nimeni „băiețaș„.

– Hmmph! făcu din nou Con, dar cu privirea mai blândă, în timp ce-i dădea brațele la o parte. Iar pe mine, de și mai mult nu m-a mai strâns în brațe un țap tinerel.

Tracy îi lăsă zâmbindu-și și se strecură în cabinet. Avu nevoie de câteva minute, pentru ca pulsul și respirația să-i revină la normal. Simplul fapt de a-i asculta râsul, murmurul glasului, o tulbura. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție celor spuse de sora sa. Lipsa unei soții, lipsa impedimentului pe care se bazase, schimba totul, sporind enorm riscurile.

Se încruntă. Nu era vorba de nici un risc. Don urma să plece după-masă.

– Mulțumesc, Con, spuse el, iar Tracy își dădu seama că traversase holul și-i vorbea bătrânei din ușa cabinetului. Îți sunt foarte recunoscător.

– Pentru ce-i ești recunoscător? îl întrebă Tracy, când intră.

– O să-mi facă patul, în vechea mea cabană.

La naiba! Atâta despre speranțele pe care le nutrise de a beneficia de ajutorul lui Con ca să scape cât mai curând de Don Jacobs. În regulă, deci totul depindea de ea. Îl privi, contemplând ochii aceia albaștri, albaștri ca marea, în timp ce-și simțea uzul rațiunii scurgându-se în spirală ca apa într-o conductă. Fă-o! își spuse. Acum s-o faci. Spune-i că nu poate rămâne. Nu trebuia decât să-i spună că o incomoda să aibă un vizitator de durată. Don era un om bine crescut. Avea să înțeleagă și să renunțe, cu eleganță. Oricine ar fi făcut-o.

Când colo, deschise gura și spuse:

– N-a mai fost locuită de cel puțin trei ani. Și va trebui să fie și aerisită.

– Sunt sigur că se va îngriji Con de asta.

Tracy îi văzu privirea cutreierând atelierul pe care îl împărțise atât de multă vreme cu tatăl ei – o zonă de lucru folosită și de el, cândva, în comun cu profesorul Maxwell. Evident, avea să observe multe schimbări.

– Mă mir să văd aici telefoane propriu-zise, comentă Don. Înainte, nu exista decât stația radio.

Tracy se întoarse, îndepărtându-se de căldura care emana din trupul lui, la câțiva metri distanță.

– Edie știe să scrie cereri de subvenții. Ne-a obținut una acum câțiva ani, de la guvernul federal, pentru modernizarea

instalațiilor. O parte din bani s-au cheltuit pe tragerea cablurilor submarine pentru telefon și energie electrică, de pe Malcolm Island.

Trase scaunul de sub birou și, ținându-l de spătar, îl roti pe ax.

– Așa, putem avea fax, și un sistem de computer mult mai sofisticat. Aveam mare nevoie de el.

Don dădu din cap și se apropie, așezându-se cu un șold pe birou. Își scosese hanoracul subțire pe care-l purta la venire. Mânecile scurte ale bluzei polo albastre îi dezvăluiau antebrațele musculoase, presărate din belșug cu păr auriu, înălbit de soare, prin care se vedea pielea puternic bronzată. Conștientă că se uita lung, Tracy coborî privirea, gesticulând spre telefonul de pe birou.

– Hai, sună, spuse ea, ridicând apoi din nou ochii spre el, cu un zâmbet. Eu merg s-o ajut pe Con cu masa.

Îl auzi cum inspira rapid și, înainte de a apuca să facă o mișcare, mâna lui i se strecură sub cosiță, îi cuprinse ceafa și-i ridică fața spre el. Îi răpi buzele într-un sărut ce-i topi genunchii, făcând-o să se clatine la pieptul lui. Peste câteva momente, înălță capul, o potrivi bine pe picioare și-i zâmbi nostalgic.

– Aș vrea să încetezi cu chestia asta, spuse el, făcând-o să râdă, surprinsă.

– Cu ce chestie? N-am făcut nimic. Tu ai făcut.

– Felul cum te uiți la mine. Cu ochii mari, întunecoși și senzuali, iar în clipa următoare, timizi și ascunși sub genele astea ale tale. Ademenitoare, flirtând, ispitindu-mă.

– Dar... eu... n-am... protestă Tracy, însă Don nu făcu decât să râdă și-și retrase mâna de sub părul ei, lăsându-și degetele să-i coboare încet pe umăr, în josul brațului și peste mână, spre vârful degetelor, până când contactul se rupse.

Rămaseră tăcuți, privindu-se.

În acel moment, Con anunță că masa era gata. Spre surprinderea lui Don, Tracy îi întinse mâna.

– Vii? Sunt sigură că ți-e la fel de foame ca mie.

Don îi prinse degetele, privirea, ținându-le bine pe amândouă.

– Probabil chiar mai mult.

Un moment, îl privi în ochi, apoi își coborî sfioasă genele, își retrase degetele dintre ale lui și se întoarse să iasă. Dar nu înainte ca Don să fi văzut o părere de zâmbet arcuindu-i buzele. Oare chiar murmurase: „Nu fi așa de sigur...“?

Înainte de a-i putea cere să repete ceea ce spusese, Tracy ieși. La fel ca prima dată, o urmă fără ezitare. Abia mult, mult mai târziu, își aminti că nu telefonase la birou.

– Delicioasă supa, Con, o lăudă Tracy, deși abia reușea să-i simtă savoarea, de atâtea amintiri ale gustului sărutărilor lui Don. Cumva, trebuia să se abțină să mai stăruie asupra lor. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. Într-un fel sau altul, era nevoită să încerce menținerea unei conversații rezonabile, altfel Con începea imediat cu comentariile aluzive.

– Sigur că e o supă delicioasă, își trase nasul Con. Am făcut eu vreodată altfel de supă?

– Dacă tot veni vorba, ai încercat o dată să ne faci să mâncăm o salată de cod, replică Tracy. Ei bine, continuă ea, adresându-i-se lui Don, aia știu că a fost oribilă.

Și începu s-o descrie în amănunt, încrețindu-și nasul și făcând fel de fel de mutre dezgustate, în timp ce para remarcile acerbe ale lui Con despre copiii nerecunoscători și amenințările de a accepta oferta unei tabere locale care căuta un bucătar și om-la-toate.

În sfârșit, pufnind, Con își împinse scaunul înapoi și se ridică, întrerupând una dintre cele mai sinistre descrieri ale lui Don despre niște mâncăruri pe care le gătise pentru el și fiul lui, după divorț.

– Dacă voi, copii, vreți să ședeți aci toată dup-amiaza și să-ndrugați la povești de groază despre mâncări, n-aveți decât. Eu am treburi mai importante de făcut.

Și trânti în fața lor două farfurii cu prăjituri cu ghimbir calde, aromate și îmbrăcate în frișcă bătută.

– Johnson-u' unu-optzeci s-a reparat și merge, spuse ea. L-am pus pe Zodiacu' roșu, ca să-l puteți scoate din hambar de cum ați terminat de mâncat. Poți să-i dai și tu o mână de ajutor, îl arătă ea pe Don cu degetul.

Apoi adăugă, cu o privire spre Tracy:

– I-am spus că poate sta aci la noapte.

Tracy o privi în ochi, cu subînțeles. Dar dădu din cap afirmativ, întrucât pe moment nu prea avea ce altceva să facă.

– La noapte e perfect, dar pe urmă, dacă nu apar balenele, eu plec la Campbell River, în weekend.

Pentru prima oară în viața ei, avea să se roage pentru absența balenelor. Întorcându-se spre Don, adăugă:

– Sper să mă ierți, dar n-ai ales deloc bine momentul să vii.

Înainte ca Don să poată răspunde, Con spuse:

– Am să vă pregătesc ceva pentru micul dejun, în caz că vă treziți cu noaptea-n cap, ca pe vremuri.

Puse într-un coș o pungă cu cafea și una cu zahăr, și deschise ușa frigiderului ca să scoată ouăle.

„Să vă pregătesc"? La plural? Dintr-o dată, Tracy înțelese că bătrâna intenționa să-l ajute pe Don să stea foarte, foarte confortabil în cabana aceea, ca și cum tare ar mai fi dorit să se instaleze pentru o perioadă îndelungată. Femeia era smintită! Dar, în fond, dintotdeauna fusese ca un stat în stat, doar dacă nu reușea s-o înduplece.

– Con, în casă sunt destule paturi libere și, numai pentru o singură noap... începu ea, dar Con scoase un pufnet cum nu se poate mai feroce.

– Ha! Ți-ai închipuit, o clipă măcar, că te las să petreci noaptea în casa asta cu un bărbat, fără nimeni altcineva?

După care, ca și cum Don ar fi făcut remarca despre paturile libere, se răsuci spre el, încruntată.

– Nu cât mai sunt de partea asta a mormântului, băiețică! Pricepuși?

– Pricepui, confirmă el, îndreptându-se puțin de spate.

– Bun-așa. Și când termin cu cabana, am să mă duc acasă să trag un pui de somn, copilași, așa că gălăgia mică!

Și ieși cu pași apăsați, înainte ca Tracy să-i fi putut aminti că avea două aparate auditive, pe care nu trebuia decât să le închidă, când voia să nu fie deranjată.

– Ei, nu te repezi, interveni Don, apucând-o pe Con de mână în timp ce trecea pe lângă el și trăgând-o pe genunchi; bătrâna scoase

un chițăit surprins, amestecat cu furie glumeață, dar el îi închise gura cu o pupătură zgomotoasă pe obraz. Îți mulțumesc, Connie. Masa a fost grozavă. Ce faci, îți notezi deserturile favorite ale tuturor oamenilor pe care-i cunoști?

– N-am cunoscut în viața mea un om căruia să nu-i placă prăjitura cu ghimbir și frișcă bătută, replică ea, arțăgoasă. Și-acuma, lasă-mă să mă duc, băi prostălău mare ce ești! Mi-s prea bătrână și grasă ca să șed pe genunchii unui bărbat.

– Gogoși. Nu ești decât o bucățică dolofană și drăguță.

O mai sărută o dată, la fel de tare, pe buze, și-i dădu drumul. Spre amuzamentul lui Tracy, Con se înroșise ca focul.

– Nu râde, o admonestă bătrâna. Nu faci decât să-l încurajezi.

– Da, să trăiți, zâmbi Tracy cu gura până la urechi, împotriva propriei voințe. Nu râdeam. Sincer. Nici eu nu cred mai mult ca tine în încurajarea prostălăilor mari. Nici în ruptul capului! Cine, eu?

Con se prefăcu a-i rade o palmă peste creștet și ieși intempestiv, dar Tracy știa că era încântată de atenția lui Don. Perfect. Con nu avea mari pretenții, iar aceea era și casa ei. Dacă voia ca Don să rămână peste noapte, atunci n-avea decât. În plus, Edie nu avea nici o posibilitate de a-l aduce înapoi pe tatăl lor în aceeași zi. Avea nevoie de cel puțin o noapte de odihnă. Și Edie de asemenea, după un drum ca acela, cu tatăl ei, până la Campbell River.

– Mulțumesc, spuse ea, când Con ajunse suficient de departe ca să n-o mai audă. Nu sunt sigură dacă vreunul dintre noi își exprimă destul de des recunoștința față de ea. Cred că ai fericit-o pentru toată luna.

Don chicoti.

– Ea pe mine, cu siguranță. „Prostălău mare“, auzi acolo, și să mă cazeze în cabană, ca să te poată închide pe tine în casă. M-a făcut să mă simt iarăși de douăzeci de ani.

– Nu arăți mult mai bătrân decât data trecută când ai fost aici, răspunse Tracy, atacând prăjitura cu ghimbir. Deci, și ea crede că trebuie să se poarte cu tine la fel.

– Dar sunt cu mult mai bătrân, o privi el ferm în ochi. Crede-mă că sunt.

Tăcu un moment, semnificativ, apoi adăugă încet:

– Și nici tu nu mai ești o puștoaică. Poate că nu-i rea ideea cu ușa aia încuiată.

Câteva minute, mâncară în tăcere, apoi Don îi aruncă o privire piezișă.

– Nu te-ai măritat niciodată, Tracy?

Clătinând din cap, Tracy se ridică, strânse farfuriile și le duse la chiuvetă.

– Am ajuns o dată cât pe ce dar... n-a fost să fie.

Deschise robinetul, puse detergent de vase în apă și privi cum se forma spuma.

– Și ce s-a întâmplat? o întrebă el, dând-o la o parte cu umărul, pentru a arunca în apă o mână de tacâmuri.

Tracy îl împinse la loc. Parcă ar fi încercat să urnească un munte.

– Nu e nevoie.

– Ba e nevoie. Așa a spus Con.

Clăti tacâmurile sub apa de la robinet și le puse pe fundul coșului de uscat.

– Tu le ștergi și le pui le loc, de vreme ce știi unde anume.

După ce spălă ultima farfurie de prăjitură, Don o așeză în coș și întrebă:

– Cât de aproape ajunseseși?

Tracy ridică din umeri. Nu avea nici un rost să nu-i spună.

– Cam cât de aproape se poate. Am așteptat în sacristia bisericii, gătită toată în mătăsuri și dantele albe, timp de patruzeci și cinci de minute, până a avut bunul simț, sau curajul, sau ce-o fi fost, să-i telefoneze pastorului și să-i spună că era undeva la sud de Seattle, în drum spre tărâmuri necunoscute.

Don îi întoarse fața spre el, cu mâna sa mare, plină de detergent. În ochii lui se citeau compasiune, prietenie, furie, toate la un loc.

– Ai reușit să treci peste durerea de-atunci?

Tracy se șterse pe bărbie, cu un umăr.

– Au trecut aproape zece ani. Așa că, da, am lăsat totul în urmă.

– Bine, zâmbi el.

Și scoase dopul chiuvetei, lăsând apa murdară să se scurgă; o priviră împreună cum dispărea, după care Don ridică iarăși ochii direct spre ea, spunând încet, semnificativ:

– Și eu.

Un val puternic de nevoie sexuală o izbi atât de neașteptat, încât se retrase de lângă el, împleticită. Agăță prosopul de bucătărie, își înfundă degetele în buzunarele de la spate și ieși agale, sperând că dădea impresia unei femei complet stăpână pe emoțiile sale. Ajunsese la jumătatea drmului spre debarcader, când Don o ajunse din urmă, pentru a spune doar atât:

– Con e o femeie uimitor de versatilă, nu-i așa? De când lucrează la voi?

Tracy zâmbi recunoscătoare. Îi era mult mai ușor să vorbească despre Con, decât despre motivul care-l obligase pe Don să spună ceea ce spusese.

„Pss... șiuuu!“

La auzul primului sunet, Don se trezi pe jumătate. Mijind ochii în întunericul de cerneală, nefamiliar, auzi următorul șuierat:

„Pss... șiuuu!“

Un al treilea sunet fâșâit-exploziv îl ridică în capul oaselor, iar la următorul era jos din pat, căutându-și blugii pe care-i aruncase cine știe unde, la culcare. Trăgându-și pantalonii pe el, țopăi până la fereastra salonului și dădu la o parte draperiile. Luna încă nu apusese, iar în lumina ei văzu șase... nu, opt, zece, poate chiar mai multe balene, în trei grupuri diferite, împroșcând cu apă în timp ce înaintau maiestuos prin Cormorant Channel, spre Blackfish Sound. Vântul de la apus contenise și, o dată cu el, și valurile, lăsând suprafața canalului netedă ca oglinda, cu excepția undelor mici stârnite de balenele care-i străbăteau capătul sticlos, argintat de lună.

Îl străbătu un fior, o stare elementară și atavică, de parcă ar fi fost un vânător preistoric care a zărit prada. În acel moment, își spuse că-i înțelegea pe băștinașii vânători de balene, de pe vremuri.

Oare cum era să atace acei monștri fără nici o armă mai ucigătoare decât firavele lor canoe monoxile și harpoanele de os? Înfruntându-se cu o asemenea magnificență crudă, își asumaseră într-un fel puterea masivă a balenelor. Legendele și totemurile lor reprezentau adesea balenele ucigașe cu un respect și o venerație pe care, în adâncul sufletului, le împărtășea și el.

Era veșnic recunoscător pentru că nu mai exista motiv pentru care să le vâneze din nevoia de hrană și ulei. Cel puțin, nu în apele acelea. Vederea lor îi trezea un sentiment crescând de solidaritate cu toți aceia care combăteau ținerea balenelor în captivitate, deși Don era pe deplin conștient de numeroasele avantaje pedagogice ale expunerii animalelor.

Următorul gând i se îndreptă spre Tracy, una dintre cele mai înverșunate adversare ale acestei practici. Unde era? Nu știa că veniseră balenele? Se trezise? Dorea să împărtășească împreună cu ea acele prime momente ale sosirii turmelor.

Se încălță cu pantofii direct în picioarele goale, înhăță o cămașă groasă și se repezi afară. Râse. Tracy știa. Era trează. În toată casa ardeau luminile. Avea să sosească din clipă-n clipă. Sau, poate, se afla deja în vârful Capului Griffith, privind parada.

Trăgându-și cămașa peste cap, se retrase în casă și-și luă camera video din geantă, după care porni la trap pe o cărare denivelată, până ajunse pe promontoriul de unde se vedea cel mai bine apropierea animalelor. Tracy încă nu sosise, dar știa că avea să fie și ea acolo, curând. Nimeni care ținea la balenele orca nu putea pierde acel spectacol.

Ridicând camera, începu să filmeze, sprând că luna răspândea suficientă lumină. Voia să imortalizeze fiecare moment, pentru fiul lui.

Dorsalele înalte despicau apele. Spinări negre uriașe, lucioase, cu pete palide, se ridicau lin în curbe prelungi, hidrodinamice, și luecau sub suprafața liniștită fără să stârnească aproape nici un val care le-ar fi vădit trecerea. La fiecare ieșire, trâmbe de vapori albi țâșneau în sus, răsfirându-se peste apă, pentru a se risipi în fuioare de ceață sub razele lunii.

Pe neașteptate, ochii lui Don se umplură de lacrimi, deși nu știa dacă datorită grandorii pure a animalelor, sau din cauza părerii de rău că stătea singur în acel moment emoționant.

Asta dorise să-i arate fiului său. Asta voise să cunoască Eric din proprie experiență. Dracu' s-o ia pe Muriel cu tot neamul ei! Dacă n-ar fi fost atât de obsedată să-i demonstreze lui Don cine avea

întotdeauna ultimul cuvânt, acum Eric s-ar fi aflat lângă el. Lua-o-ar toți dracii, pentru că-i lipsea pe amândoi de o experiență în comun pe care de mult i-o făgăduise fiului său.

Își îndreptă din nou gândurile, precum și camera, asupra balenelor, hotărât să filmeze totul pentru Eric.

Veneau, veneau mereu, înaintarea maiestuoasă și constantă a unei civilizații străvechi în mișcare. Înotau în grupuri puțin numeroase. Șase balene ici, nouă colo, departe, spre malul celălalt; cinci, sau poate șapte, intrau în Trecătoarea Weynston, dispărând printre siluetele negre și aglomerate ale Insulelor Plumper. Un alt grup sparse suprafața apei, se scufundă și nu mai apăru, dar Don știa că aveau să revină, când și unde preferau ele.

Nu dădeau un spectacol anume pentru el. Balenele orca obișnuiseră să vină și să plece prin Blackfish Sound încă dinainte de a fi existat oameni, care să le atribuie denumirea greșită de „pești negri"; dinainte ca băștinașii să-și fi lansat la apă primele pirogi; poate chiar dinainte ca omul să se fi târât afară din clisă. Apele acelea le aparținuseră balenelor orca încă de la începutul timpurilor și pentru totdeauna aveau să le aparțină.

Sau, cel puțin, atâta vreme cât existau oameni devotați ca familia Maxwell, care să le susțină cauza, să le păzească trecătoarea și să le protejeze habitatul.

Profesorul... și Tracy. Unde naiba era? Nu-i venea să creadă că dormise în timp ce se reîntorceau balenele.

Lui Tracy nu i-ar fi stat în fire să rateze o asemenea ocazie. Trebuia să se fi întâmplat ceva.

Capitolul 4

– Con! Trezește-te!

Pentru a treia oară, Tracy bătu cu pumnii în ușa căsuței lui Con.

– Haide, Con! Am nevoie de tine!

Cu un mârâit de deznădejde, se lăsă păgubașă. Fără aparatele ei auditive, Con era aproape imposibil de trezit înainte de ora nouă dimineața. De asemenea, după ani de zile când gătise în tabere pline cu tăietori de lemne, „țapi nerușinați", cum îi numea ea, își formase obiceiul strict de a nu se mai duce niciodată la culcare fără a-și încuia toate ușile și ferestrele.

Cu balenele suflând vapori peste tot în jur, Tracy alergă spre casă, aruncându-se asupra echipamentelor din atelier. Trebuia să se descurce fără ajutorul lui Con.

Înainte de a se duce s-o cheme, pusese în funcțiune toate recorderele, acționând automat, în urma anilor îndelungați de practică. Acum, traversând încăperea, dădu mai încet volumul difuzoarelor până când vocalizările balenelor scăzură la nivelul unui murmur slab, aproape pierdut în fundalul sonor, printre diversele murmure ale aparatelor electronice în funcțiune.

Cu adrenalina pulsându-i puternic prin organism, Tracy se duse să verifice benzile de hârtie unde acele indicatoarelor trasau încontinuu suișurile și coborâșurile manifestărilor vizibile ale sunetelor

scoase de balene și să regleze diferitele aparate de înregistrat. La fiecare post de lucru din cameră, își puse căștile, urmărind care turmă în ce loc se afla, însemnând pozițiile, momentele și viteza probabilă de deplasare.

Informațiile îi dădeau o idee aproximativă a momentului când ar fi fost de așteptat ca fiecare grup să atingă o poziție deja stabilită a călătoriei, ușurându-i astfel sarcina de a aștepta la fața locului, ca să monitorizeze hidrofonul potrivit la momentul potrivit.

Turmele A-1 și A-3 înaintau printre Cormorant Island și Malcolm Island. Recunoștea ușor diversele dialecte, țistuielile, piuiturile și șuierele speciale adresate de mamele orca puilor, configurații de vorbire care nu se schimbau și nuanțau decât subtil, de la an la an. Turma R, sau poate doar o parte din ea, glisa spre locul ei stabil din Queen Charlotte Strait, la est de Malcolm Island. Tocmai se apropia de cele mai îndepărtate hidrofoane, la suficientă distanță pentru ca Tracy să se poată concentra deocamdată asupra turmelor mai apropiate.

Își scoase căștile și reglă nivelurile de înregistrare cât putea de bine, reținând să se întoarcă pentru a le ajuta cât mai curând posibil.

Nimic nu rămânea nemișcat când se adunau șase sau opt turme pentru a forma o supra-turmă, situație relativ rară, care nu se mai întâmplase de trei ani. Nu-și putea permite să piardă nici un moment al adunării; fiecare secundă era doldora de informații științifice care trebuia să fie înregistrate, analizate și sistematizate la o dată ulterioară. Cât își mai dorea să fi avut personalul necesar pentru a putea părăsi aparatura, ca să iasă în larg, printre balene!

Acum, când se adunau, iar Tracy bănuia că erau cel mai fin acordate între ele, comunicând formule de salut de la o turmă la alta, după cum era ferm convinsă, avea cea mai mare nevoie să fie prezentă în mijlocul lor. Se simțea legată de mâini, ocupându-se de o activitate pe care ar fi putut-o desfășura Edie, cu ajutorul lui Con, astfel lăsându-i pe Tracy și tatăl ei liberi să încerce comunicarea directă cu balenele.

Doar dacă...

Oftă. „Doar dacă“-urile n-aveau ce să caute acolo. Cu „doar dacă“ nu se rezolva nici o treabă. Con era de vină, prin felul cum o

tot îmboldise, cum o sâcâise să-și trăiască viața, să-și împlinească propriul vis. Știau amândouă că acesta trebuia să mai aștepte, și știau și de ce.

Uneori, avea bănuieli față de Con, întrebându-se cui îi era mai loială. Ce voia să facă, să abandoneze tot ceea ce-și dorise tatăl ei, o viață întreagă? Ce fel de fiică ar fi făcut una ca asta? Și totuși, o rodea frustrarea, o frustrare pe care nu-și putea permite s-o simtă. Perfect, atunci, avea s-o lase pe Con s-o simtă în locul ei, cât timp făcea ea ceea ce era necesar.

Strânse din dinți, spunându-și că și acel lucru era important – elementele esențiale ale muncii de cercetare, urmărirea animalelor, menținerea unei evidențe permanente, încercarea de a aprecia sănătatea și viabilitatea fiecărei turme în parte și ale tuturor turmelor în general. De acord, poate că toate acestea erau duplicate și în alte stațiuni de cercetare, din Attu până în Tierra del Fuego, dar ceea ce-i scăpa unui cercetător, putea capta altul. Compilate și comparate, datele alcătuiau o imagine cuprinzătoare a situației balenelor orca din nordul Pacificului.

Dacă populația își menținea o rată constantă de creștere, părea de presupus că oceanul era încă un mediu sănătos. O reducere neașteptată ar fi putut anunța un dezastru, căci dacă oceanele Terrei deveneau periculos de nesănătoase pentru mamiferele care le ocupau, aceasta putea însemna că Pământul însuși era periculos de nesănătos pentru mamiferele care trăiau pe uscat, inclusiv specia umană.

Prin urmare, acest lucru era important, iar slăbiciunea particulară a tatălui ei putea aștepta până se lumina de ziuă.

A ei, desigur, avea de așteptat mult mai mult.

În timp ce se grăbea spre următorul set de recordere, își dori din nou, zadarnic, s-o aibă alături nu numai pe sora ei, ci și vreo doi studenți. La naiba, de o echipă completă avea nevoie, iar așa ceva nu mai existase la Blackfish Station de ani de zile. Între timp, însă, chiar și Con ar fi fost mai mult decât nimic.

Se gândi fugar la recrutarea celuilalt locuitor al Insulei Blackfish, apoi alungă ideea. Cu cât îi oferea mai puține motive de a rămâne, cu atât mai curând avea să plece.

Oricât de delicios de tentante erau sărutările lui, oricât de mult îi plăcuse compania lui în timpul zilei și al serii, dimineața trebuia să plece. Era obligatoriu, fiindcă nu le putea pretinde lui Edie și tatălui ei să lipsească mai mult de o zi, două. După toate probabilitățile, Edie își petrecuse seara încercând să-și calmeze tatăl și blestemând-o pe Tracy pentru că nu dădea telefon ca să anunțe că se puteau întoarce acasă.

După o vreme, însă, în timp ce lucra, ascultând atentă ritmurile configurațiilor de comunicare ale balenelor, orice gânduri străine de acest subiect i se risipiră, o dată cu frustrarea. Se întâmplau prea multe pentru a-și permite să nu se concentreze.

Tresări, surprinsă, când intră Don, aducând o cameră video miniaturală, cu degetul mare al celeilalte mâini agățat într-o gaică a pantalonilor, cu un zâmbet pe buze și o întrebare în ochi.

– Ce faci aici? o întrebă, rezemându-se de tocul ușii. Mă așteptam să te văd afară, pe promontoriu.

– Păi... lucrez, răspunse ea, apoi tăcu. Vocea era pe punctul s-o dea de gol. Prea multe emoții îi contractau gâtlejul, dintre care nu cea mai slabă era copleșitoarea uimire față de farmecul lui, chiar și în toiul nopții. Nu-și mai putea găsi graiul, nu putea decât să-l privească. Părul auriu-închis îi era ciufulit, șireturile dezlegate. Pe bărbie îi sclipeau roșiatic țepii nerași, astfel încât ar fi trebuit să arate ca un derbedeu. Și așa arăta, dar un derbedeu ai cărui ochi străluceau de emoție, în timp ce-și îndrepta umerii în ușă, pornind spre ea.

– Crezusem că ești acolo, Trace! continuă. Cum ai putut pierde ocazia? De ani de zile n-am mai văzut ceva atât de spectaculos.

– Am destule de făcut aici, replică ea, gesticulând spre dezordinea din jur, hârtiile împrăștiate pe birou, prinse deasupra pe perete și înșirate chiar și pe podea. Dintr-o dată, prostește, vru să-și adune toate însemnările, să le ascundă, să nege că avea cunoștință de ele.

Toate simțurile ei strigau: „Alarmă! Un intrus!“, dar înainte de a apuca să mai scoată o vorbă, Don ajunse lângă ea, cu ochii ațintiți

spre paginile de pe birou. Îi căută pe față un semn că era gata să se repeadă, arătând acuzator cu degetul: „Cine a scris de fapt ultimul articol de la B.I.O. Research Station?“

Nu spuse decât atât:

– Se pare că ți-ar fi de folos un analizor de spectru mai modern.

– Sigur, răspunse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton firesc. Multe mi-ar fi de folos. N-ai cumva niște elicoptere cu rază lungă de acțiune, în geantă? Înțeleg că sunt excelente pentru urmăritul balenelor.

Don râse, luând un teanc de coli pe care Tracy le îngrămădise lângă imprimantă, și se așeză pe colțul biroului, ca să le răsfoiască.

– S-ar putea să te miri, dacă afli ce anume am în geantă, spuse el, aruncându-i o privire piezișă.

– S-ar putea, îi dădu Tracy dreptate, suspectând o aluzie indecentă pe care era hotărâtă s-o ignore.

Îl ocoli pentru a lua o pereche de căști, ca să poată monitoriza unde sonore recepționate și transmise de unul dintre hidrofoanele pe care le ancorase anul trecut, muncind săptămâni de zile. Când balenele pe care le asculta ieșiră din raza de acțiune, își scoase căștile și-i zâmbi.

– Dar, din moment ce printre articolele astea din geantă nu se numără și un analizor de spectru în timp real, va trebui să mă mulțumesc cu metodele de modă veche ale tatei, ceea ce-nseamnă că am nevoie de birou – dacă ești atât de bun.

– Dacă insiști... se ridică Don, învârtind scaunul, pentru a i-l oferi. În timp ce-ți desenezi pozele astea drăguțe despre ceea ce concepi tu a fi limba scrisă a neamului orca, n-ai nevoie de o mână de ajutor ca să faci ordine în balamucul ăsta?

Tracy clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Sunt perfect capabilă să-mi fac treburile fără asistență. Mai bine du-te la culcare. Mâine ai de mers cale lungă, dacă vrei să ajungi acasă într-o singură zi.

– Nu-ți puneam la îndoială competența, Tracy, spuse el, sec.

Tracy își strânse buzele, nemulțumită că vorbise pe un ton defensiv.

– Știu. Scuză-mă.

– Iar în ceea ce privește călătoria mea, continuă el, am uitat cumva să menționez că tocmai încep săptămâna a doua dintr-o vacanță de trei săptămâni?

– Da, păi...

Dacă ăsta nu era cel mai nerușinat apropo la o invitație pe care-l auzise în viața ei, nu știa ce era. Și nu știa nici ce să spună. În sfârșit, ridicând din umeri, răspunse cât putea de nepăsător:

– Bine, ajută-mă dacă vrei.

N-ar fi avut nici un rost, nu-i așa, să-ncerce să țină un om cu trecutul lui departe de ceea ce se întâmpla în acele momente? Chiar dacă renunțase la cercetările active, în urmă cu câțiva ani, Tracy știa că ținuse pasul cu evoluțiile din domeniu. Altfel nu se putea, din moment ce Fundația Meteor acorda atât de multe fonduri cercetărilor asupra mamiferelor marine din lumea întreagă.

Și, într-adevăr, avea nevoie de tot ajutorul posibil.

– Dacă ții neapărat, mai bine zis, adăugă, nevrând ca Don să creadă că era obligat s-o asiste numai fiindcă se afla acolo; arătă spre camera de pe colțul biroului. Dar n-ai prefera să stai afară și să le filmezi în acțiune, în loc de a le asculta aici sunetele?

Don arcui o sprânceană.

– Adică, să mă port ca un turist?

– Asta și ești, replică ea pe un ton ponderat, îndreptându-se spre un instrument din cealaltă parte a camerei. Ai venit în vacanță. Și de vreme ce timpul tău aici e atât de limitat, normal ar fi să-l folosești la maximum.

– Curios, răspunse Don, în spatele ei. Credeam că ne-am înțeles. Nu mă grăbesc să plec nicăieri, și ai spus că te duci la Campbell River numai dacă nu vin balenele. Din moment ce au venit, și nu mai pleci, de ce să nu mai rămân și eu un timp? Oare am abuzat atât de curând de bunăvoința ta ca gazdă? Ai nevoie de cabană pentru altcineva? Plătesc bucuros masa și cazarea, dacă e nevoie. Tracy, nu mă alunga, tocmai acum, când au venit balenele. Îți promit că n-am să te deranjez.

Tare ar mai fi vrut să spună că da, prelungise vizita prea mult, sau da, avea nevoie de locul pe care-l ocupa, dar cum ar fi putut?

Numai de spațiu nu duceau lipsă. Nici cu mâncarea nu stăteau prost, iar Don era perfect capabil să-și facă de lucru în timp ce ea era ocupată cu treburile. Ca musafir de durată, n-ar fi creat nici o problemă – în împrejurări normale.

Atâta doar că acele împrejurări numai normale nu erau.

– N-ar strica, spuse, dacă ai face o cană mare de cafea.

Don porni spre bucătărie, gândindu-se la alte nopți când stătuse în același atelier, bând cafea cu profesorul și, uneori, cu tânăra Tracy, până când tatăl ei o expedia la culcare.

Reveni cu cafetiera și două cești și-i turnă o porție.

– Mulțumesc, îi răspunse Tracy cu un zâmbet scurt și o privire pe sub gene. Dacă ai vrea să verifici semnalele primite de recorderele alea, lângă peretele de la răsărit, ar trebui să auzi turma R. Data trecută când am ascultat, tocmai trecea prin Queen Charlotte Strait, aproape de hidrofoanele de lângă Numas Islands, așa că de-acum ar trebui să fi ajuns prin apropierea celor de lângă Twin Islets, probabil depășind limitele de recepție.

– Perfect.

Don traversă camera spre recorderele pe care i le indicase. Acele săltau haotic, intrând mult prea des în zona roșie. Reglă unul, apoi altul, până când toate trei ajunseră să înregistreze în limitele optime stabilite de Dolby, dar Don știa că n-aveau să rămână așa. Pe măsură ce alte balene treceau prin dreptul hidrofoanelor care transmiteau semnalele recorderelor, aveau să fie necesare noi reglaje.

Fără a aștepta să fie rugat, trecu la următorul set de aparate, observând diagramele marine de deasupra și corelația dintre ele și ceea ce se întâmpla cu recorderele și în ocean. Zonele numerotate de pe hărți corespundeau cu numerele de pe recordere, indicându-i unde era amplasat fiecare hidrofon. În vara când lucrase cu profesorul Maxwell, se repeziseră în larg cu hidrofoanele la bordul bărcilor, ori de câte ori apărea o turmă. Acum, se părea, sunetele erau preluate cu instalații permanente, ancorate la diferite adâncimi și în multe locuri de pe traseele cunoscute ale balenelor, transmițându-le semnalele pe benzi de frecvențe înguste.

– Când ai început să instalezi hidrofoane? întrebă Don, dar nu primi nici un răspuns.

Aruncă o privire spre Tracy. Era atentă la ceea ce lucra, cu căștile aplicate pe urechi, părând să fi uitat de prezența lui.

Purta alte haine decât ultima oară când o văzuse, ceea ce însemna că probabil se dusese la culcare și fusese trezită, la fel ca el, de primul sunet al balenelor. Pantalonii largi de bumbac și bluza tricotată cu guler larg îi dădeau o înfățișare de copil găsit, purtând haine de căpătat.

Părul, despletit, i se revărsa împrejurul umerilor, ajungând până la jumătatea spatelui. Sub ochii lui, și-l împinse în lături din dreptul feței, îl agăță după casca de la urechea stângă și, parcă simțindu-i privirea, întoarse capul pentru a se uita un moment la el. Își descoperi urechile.

– Scuză-mă. Ai spus ceva?

Don repetă întrebarea.

– Acum doi ani, răspunse ea. Le instalăm în aprilie și le aducem înapoi pe la sfârșitul lui august, cu speranța că între timp nu au loc prea multe furtuni. Sunt destul de delicate, iar înlocuirea lor costă scump.

O privi lung, încercând să-i citească gândurile, să decidă dacă urmărea să afle informații despre situația cererii de subvenție a tatălui ei. Îl intriga faptul că nu întrebase despre asta, nici măcar în treacăt sau aluziv. Omisiunea îl făcea să se întrebe din nou dacă nu cumva Tracy și tatăl ei se certaseră, dacă se putea ca bătrânul nici măcar să nu-i fi spus despre posibilitatea unor noi finanțări ale activității lor.

Cu încă un zâmbet slab, își mută privirea și îl lăsă din nou singur, aplecându-se asupra simbolurilor complicate care păreau să-i capteze toată atenția. Oare concentrarea ei totală provenea din pasiunea pentru ceea ce făcea, sau se străduia atât de tare într-o tentativă de a învinge obstacolul echipamentelor inferioare și al lipsei de asistență?

Echipamentele inferioare și lipsa de ajutor care în curând aveau să devină o amintire din trecutul Stațiunii de Cercetări B.I.O.

Se gândi din nou să-i spună adevăratul motiv pentru care venise. Ce-ar fi fost rău în asta? Și, cugeta el, dacă o putea smulge

ceva din refuzul de a încerca să ia legătura cu tatăl ei, acesta era cu siguranță argumentul necesar. Atunci, profesorul, atras de sumele pe care Don le avea de oferit, se putea hotărî să se întoarcă foarte curând. Ceea ce, desigur, însemna că Don trebuia să-l aștepte. Merita să-i spună, fie și numai din acest motiv.

Se mai gândi câteva minute. Trebuia neapărat să-i dea vestea profesorului înainte de a-i mai spune oricui altcuiva dar, la dracu', Tracy era asistenta bătrânului. Lucrau împreună de ani de zile. Cine avea mai mult decât ea dreptul să știe?

Încă aplecată peste birou, Tracy își masă ceafa, apoi un umăr, și-și aruncă părul pe spate, înainte de a se concentra din nou asupra activității.

Imaginea degetelor ei prelungi și suple pe pielea gâtului îl făcea să-l ardă și propria lui piele. Din câțiva pași întinși ajunse în spatele ei, înfigându-și arătătoarele în perdeaua mătăsoasă a pletelor, despărțind-o, împingând-o la o parte.

La atingerea lui, Tracy tresări și-și azvârli capul înapoi. Din părul ei începu să se înalțe un parfum ușor, gingaș, în timp ce degetele lui îi mângâiau pielea de satin a cefei.

– Ți s-a încordat complet gâtul, spuse el, apăsându-i blând mușchii de lângă coloana vertebrală. Lasă-mă să ți-l pun la punct.

Îi auzi și-i și simți oftatul, în timp ce-i masa mușchii încordați ai umerilor. Apăsă și mai tare, simțind cum începea să se destindă.

– Lasă-te pe spate, îi spuse, înclinându-i capul peste abdomenul lui și masându-i în jos brațele, apoi îndărăt spre umeri. Parcurse o zonă sensibilă de pe gât până după urechi, încercuindu-i ferm cu degetele articulațiile maxilarului, apoi tâmplele.

Când Tracy dădu să se miște, o liniști.

– Nu, lasă-mă să termin. Stai cuminte.

Aerul îi scăpă din piept într-o răsuflare prelungă și tremurată, iar pleoapele i se deschiseră pentru a-l privi scurt, cu genele tresărind la jumătatea distanței înainte de a coborî să se închidă iar, pe când mâinile lui coborau din nou spre umeri.

– Doamne... zău că știi ce ai de făcut, nu?

– Te simți bine? o întrebă el.

Tracy murmură a încuviințare, lăsându-l să continue, dar după un timp înălță capul, răsucindu-l într-o parte și-n alta, și ridică din umeri în strânsoarea lui.

– Mulțumesc, spuse ea înviorată. Aveam nevoie de asta. Stai jos, să te masez și eu pe tine.

– Nici o șansă, murmură Don.

Faptul că o atingea era o tortură suficientă, deși nu s-ar fi lipsit de ea. Să-l atingă și ea pe el ar fi fost prea mult.

– Încă n-am terminat.

Și începu s-o bată ușurel cu pumnii peste capetele umerilor.

Tracy nu se mai împotrivi, lăsându-l să continue.

– De unde-ai învățat tehnica asta? murmură ea, deschizând somnoros ochii, când Don începu să-i maseze pielea capului.

– Secret profesional, zâmbi el, dar într-o bună zi, dacă ești cuminte, am să-ți fac un masaj corporal complet.

Tracy se smulse brusc de sub mâinile lui, își roti scaunul în semicerc și sări în picioare.

– Simt miros de șuncă. Hai să mergem, să apucăm și noi puțină, până n-o mănâncă pe toată Con.

Și, cu o privire aproape cuprinsă de panică, peste umăr, în direcția lui, se repezi spre bucătărie.

Frână patinând pe podele, în bucătăria care trăsnea a șuncă prăjită, dându-și seama dintr-o dată că fugise aproape mâncând pământul. Nu mai alergase prin casă de la vârsta de zece ani. Se comporta ca o descreierată, și numai din cauza modului în care Don îi rostise numele. Și datorită expresiei pe care, deschizând ochii, i-o surprinsese pe față.

Dumnezeule! Când mai văzuse o asemenea poftă pe chipul unui bărbat? Dorința lui evidentă o irita, fiindcă semăna îndeaproape cu jinduirea care o rodea pe ea însăși. Îi fusese mult prea ușor să-l lase să intre în atelier și să-i ofere ajutorul de care avea atâta nevoie, la fel de simplu îi fusese să-l lase să rămână, să lucreze alături de ea, ore întregi pe parcursul nopții.

Vorbiseră sporadic. Cel mai adesea, conversația lor constase din răspunsurile ei calme la întrebările lui și, uneori, din răspunsuri la întrebări pe care ea i le punea – numai probleme profesionale, ca

între colegi. Și totuși, fusese una din cele mai intense nopți pe plan emoțional din viața ei, propria sa conștiință personală a prezenței lui crescând cu fiecare ceas.

Astfel s-ar fi putut explica de ce i se păruse atât de firesc să se lase în voia mâinilor lui care o masau, alungându-i durerea din umerii anchilozați. Era o nebunie acea dorință de a-l lăsa s-o atingă, de a tânji după atingerea lui.

La fel ca data trecută, voia ca Don s-o dorească.

Dacă își descătușau vreodată pasiunile reciproce, unde aveau să ajungă?

Nu era sigură că dorea să știe.

– Bună dimineața, Con, salută ea cu grijă, în timp ce bătrâna cea voinică ieșea din cămară, aducând două sticle de sirop și o pungă cu mere sub un braț, iar sub celălalt, o halcă de carne congelată ce părea să aibă cel puțin cinci kilograme.

Con îi aruncă o privire nemulțumită și-și trânti poverile pe bufet, înainte de a începe să ungă cu grăsime grătarul.

– Ce naiba a fost tărăboiu' de-azi-noapte? vru ea să știe; Con nu era niciodată în apele ei înainte de ora nouă dimineața, deși, spre surprindrea ei, Tracy observă că se făcuse aproape zece. Mi-au bubuit unii-n ușă, răcnind că cică să mă scol.

– Unii? repetă Tracy. Ce naiba, Con, nu erau „unii". Eu eram. Și strigam să te scoli fiindcă aveam nevoie de tine.

– Phe! N-aveai nici o nevoie de mine.

– Ba poți să fii sigură că aveam! Nu-mi vine să cred c-ai rămas nepăsătoare, Con. Dacă strigam la tine să te scoli fiindcă luase casa foc?

Con ridică din umerii ei masivi.

– Nu luase.

– Nu, dar azi-noapte au sosit șase turme, iar eu săream în sus ca toate broaștele dintr-o baltă, încercând să le rezolv pe toate de una singură.

Ridică feliile de șuncă din tigaie și le puse să se scurgă de untură pe un platou cu șervețele de hârtie.

– De una singură, hai? pufni Con. Știam eu că până la urmă aveai să-ți amintești că te așteaptă în culise un asistent mai bun decât mine.

– Don e musafir. Doar nu era să-l trezesc din somn la trei jumate dimineața și să-l pun la treabă, protestă Tracy.

– Nu? zâmbi strengărește Con. Mie nu mi s-a părut deloc așa când am vârât capul pe ușă, acu' o juma' de oră. Băiatu' ăla muncea pe brânci – și-i mai și plăcea!

Mutându-și privirea dincolo de Tracy, râse complice.

– Ia-n te uită ce-am mai roșit noi!

Tracy se întoarse instinctiv, pentru a descoperi că Don se înroșise într-adevăr la față.

– Ce-i cu tine, băiețaș? continuă Con. Da' groaznic de vinovat mai arăți. Socot că gândurile nu-ți fură la fel de curate pe cât s-ar fi căzut, hai? Să cazi așa-n limbă la cel mai mic fâlfâit din gene! Phe! Aveam o părere mai bună despre matale.

Ceea ce vedea Tracy pe chipul lui Don nu era vinovăție, ci o combinație de amuzament și amărăciune. Nu-și putu stăpâni râsul. Îi era milă de el. Aproape.

Con bătu din palme.

– Și-acuma, ia veniți încoace, fraților. Pierdem vremea de pomană.

Nimeni nu se clinti. Tracy continua să râdă în tăcere, privindu-l în ochi pe Don, după care își flutură genele scandalos de ispititor. În ochii lui licări o scânteie amenințătoare, prevenind-o ce pedepse îi rezerva dacă nu stătea cuminte, dar Tracy nu se mai putea opri din râs.

– Pune masa! lătră Con, iar cei doi se ciocniră în mijlocul bucătăriei, repezindu-se simultan să se conformeze.

– Ți-"era" frică de ea, mm? murmură Tracy, în timp ce mâinile lui Don o apucau de umeri, ținând-o să nu cadă.

Don zâmbi, o îmbrățișă strâns o fracțiune de secundă, apoi îi dădu drumul. Dintr-o dată, lumea era frumoasă cum de mult, de foarte mult timp nu mai fusese.

Capitolul 5

Puseră masa împreună, Tracy scoțând obiectele din dulapuri și sertare, pentru a i le preda lui Don.

Peste trei sferturi de oră, după ce refuzase clătinând din cap o nouă ceașcă din delicioasa cafea a lui Con, Don o urmă pe Tracy pe terasa bucătăriei.

– Ce planuri ai pentru ziua de azi? o întrebă.

Ce planuri... În primul rând, Tracy trebuia să-i telefoneze lui Edie, pentru a afla ce făceau, dar acest lucru necesita câteva minute de discreție.

– Mai întâi, spuse ea, fac un duș și mă schimb, iar apoi mă duc acolo... adăugă, arătând o turmă de balene care înotau între insulele Blackfish și Hansen.

– Pare interesant. Pot veni și eu? întrebă Don, arcuind o sprânceană, cu un surâs insolent.

– La prima activitate, nu.

Nu era sigură nici dacă să-l primească în barcă.

– Ei fir-ar al dracului! Nici chiar dacă-ți promit masajul ăla complet?

Zâmbetul lui era mult prea molipsitor.

– Nici chiar atunci.

– Ce femeie dură ești, Tracy Maxwell.

– Mi s-a mai spus.

Îi plăcea cum juca veselia în ochii ei.

– Dar pari delicată, continuă, mângâindu-i cu un deget pielea ca satinul încălzit de soare a obrazului, peste bărbie, pentru ca apoi să-i frece buza de jos cu pernița degetului mare. Și la atingere ești delicată.

Își coborî degetul sub bărbia ei, pe cealaltă parte a maxilarului, privind-o cum trăgea adânc aer în piept. Zâmbetul i se șterse de pe buze. Ochii căprui îi deveniră aproape negri. Genele se lăsară tremurătoare în jos, spre obrajii înroșiți dintr-o dată.

Mâna lui Don tremura. Și-o smulse, zguduit de profunzimea agitației pe care i-o stârnise.

– Bine, acceptă el. Mai întâi faci tu duș și te schimbi. Pe urmă, fac duș, mă bărbieresc și mă schimb eu. Cred că suntem pe aceeași lungime de undă.

Tracy era de aceeași părere, și căută în minte o scăpare.

– Brevetul tău de scufundător mai e valabil?

Pe chipul lui se lăți un zâmbet încântat.

– Pe bune că da! O să ne scufundăm printre balene?

– Eu, da, și de vreme ce tot ești aici, pot foarte bine să te pun la muncă. Ai realizat vreodată filmări subacvatice?

– De mai multe ori, se aprinse în ochii lui o scânteie de interes. Deși, niciodată cu balene orca sălbatice.

– Ai acum ocazia. În regulă, ne vedem la ecluză peste...

Se uită la ceas.

– ...douăzeci de minute?

Don dădu din cap, iar Tracy reveni în casă, pe când el o lua repede pe trepte, spre cărarea de jos.

Edie răspunse imediat la telefon, cu vești bune. Tatăl lor se adaptase surprinzător de ușor la noul program.

– E bine. Mai mult decât bine, de fapt, spuse ea. I-a recunoscut pe Wanda și Harry, iar acum curăță încântat mazăre pe verandă, cu Harry. Aseară, a bătut-o pe Wanda la șah.

Tracy se bucură nespus să audă. De cele mai multe ori, Wanda era imbatabilă.

– Mâine, tata și Harry plănuiesc să se ducă la pescuit. Harry i-a promis un somon, chiar dacă durează toată săptămâna viitoare până-l prind. Dacă rămâne la fel de lucid ca azi, nici o șansă să uite.

– Excelent! răspunse Tracy, după care începu să-i povestească surorii sale despre formarea super-turmei și despre dorința ei arzătoare de a ieși în larg, să tragă cu urechea și poate chiar să intervină în conversațiile cetaceelor, precum și să mai filmeze niște imagini.

– Tracy, nu care cumva să te scufunzi singură! o preveni Edie, cu voce ascuțită, Tracy înțelegând perfect motivul de teamă al surorii sale.

– Nu merg singură, răspunse ea. Știi bine că n-am s-o fac. Ți-am promis înainte de a pleca, Edie. Nici o grijă. N-ai să mă pierzi și pe mine.

– Știu că ai promis, dar mai știu și cât de mult te tentează. O super-turmă!

– Există destule date care se pot culeg de la suprafață, îi aminti Tracy surorii sale, însă pe Edie n-o prea interesa.

– Și cum a mers vizita marelui tip trăsnet Don Jacobs? întrebă ea. Ai făcut-o pe vampa până a căzut în genunchi, după care ai râs de el în timp ce pleca târâș?

– N-am făcut-o pe nici o vampă. Ascultă, Edie, acum trebuie să te las. Am atâtea treburi aici.

– Of, Trace, mă simt așa de vinovată, să-ți las toată munca pe cap, în timp ce eu stau degeaba și mănânc fragi proaspăt culeși din grădina Wandei. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem acasă azi.

– Și să-l lași pe tata fără primul lui somon mare, după atâția ani? protestă Tracy. Nici să nu te gândești!

– Nu trebuie să faci tu singură toate muncile.

– N-am să... ăă... fiu singură. Cel puțin, nu azi. Don... adică, știi, Con l-a invitat oarecum să rămână peste noapte, dar el n-a dormit aproape deloc, ajutându-mă să înregistrez sosirea balenelor, așa că n-am inimă să-l dau pe ușă afară azi. Știu cât de dezamăgit e că nu l-a văzut pe tata. Probabil că sosirea balenelor tocmai acum îi va compensa decepția. Tocmai urmează să mergem împreună la o scufundare.

– Ă-ăuu!

– Ia nu mă lua pe mine cu „ă-ăuu"! E exact așa cum am spus. Nu eu l-am invitat, ci Con. Dar trebuie să spun că-i sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l dă azi, ca și pentru cel de azi-noapte. Sunt sigură că mâine va pleca, după care tu și tata veți putea veni acasă imediat ce-ați pus la gheață somonul ăla uriaș.

Peste câteva momente, închise telefonul și se repezi la duș, dar cu inima ușoară cum de-o veșnicie nu și-o mai simțise.

Trecuse mult timp de când tatăl lor nu mai dăduse nici un semn că i-ar fi plăcut ceva. Înghiți un nod, dorindu-și să poată spera că toți medicii pe la care-l purtaseră se înșelau, că uneori se mai întâmplau și miracole.

Știa, însă, că nu exista nici o speranță. Și totuși, deși se putea să nu aibă speranțe de însănătoșire, dacă degradarea se desfășura într-un ritm mai puțin precipitat, puteau să păstreze puțin mai mult ceea ce le rămăsese din tatăl lor.

Tracy încetini Zodiac-ul imediat ce zări jeturile de vapori ale balenelor, manevrând până ajunseră la opt sute de metri în fața unei turme ce înainta încet. Cu un ochi la balenele care înotau alene, părând să se odihnească, doar puii comportându-se cu mai multă animație, Don o privi cum pregătea echipamentul, cu o eficiență rapidă, îndelung exersată.

Tracy îi aruncă o privire.

– În caz că te întrebi, da, ceea ce facem azi e o încercare de a dovedi năstrușnica teorie „cheamă-le și vor veni“ a profesorului Maxwell. Pariez că nu te-ai așteptat să participi vreodată la unul dintre experimentele lui.

– Am luat parte la câteva, dacă-ți mai amintești, replică el, atent să vorbească pe un ton ponderat, având în vedere atitudinea ei defensivă. Inclusiv unele care au încercat să lămurească tocmai această idee „năstrușnică“. Îmi dau seama, însă, că nu ești de acord cu un asemenea calificativ, așa că dacă vrei să-ți petreci timpul încercând să dovedești că visul tatălui tău se poate adeveri, sunt dispus să mi-l petrec și eu dându-ți o mână de ajutor.

Mai ales dacă asta înseamnă să stau mai mult cu tine. Și cu balenele, bineînțeles.

– E mai mult decât un simplu vis, răspunse ea scurt, pe când trăgea fermoarul genții în care se aflau multe dintre piesele mai mici ale echipamentului. Amintindu-și cum o întrebase Con: „Dar cu visul tău cum rămâne?“, Don vru să-i pună și el aceeași întrebare.

Dar, înainte de a apuca să vorbească, Tracy își aplică o pereche de căști și se întoarse spre bordul bărcii, lăsând în apă un hidrofon. Don luă cealaltă pereche, începând să asculte atent cântecul balenelor, care-i plutea ireal prin minte. Oare dincolo de celebrele lor vocalizări se ascundea o anume inteligență? Ar fi putut oamenii să interpreteze vreodată sunetele, să le descifreze chiar și să folosească propriile expresii ale animalelor, sau oricare alt limbaj, pentru a comunica?

Balenele și delfinii captivi – iar Don știa că balenele ucigașe reprezintă de fapt cea mai mare specie de delfini – respectau comenzile, interacționau cu oamenii și păreau să le placă aceste lucruri. Și totul, fără altă răsplată decât vreo câteva zeci de kilograme de pește pe zi.

Balenele orca sălbatice, însă, nu aveau nevoie de asemenea tratații și era improbabil să mulțumească dacă li se ofereau. Prin urmare, încercarea de a comunica la orice nivel semnificativ cu ele era, după părerea lui, aproape o pierdere de timp. Din fericire pentru profesorul Maxwell, majoritatea membrilor din consiliul de administrație al Fundației Meteor ajunseseră la convingerea că teoria lui, atât de des luată în râs, merita studii mai profundate, de unde și acordarea subvenției.

Dar Don știa că aceasta era doar o ipoteză speculativă; putea să nu se dovedească niciodată mai mult decât atât, și nu suporta gândul de a o vedea pe Tracy irosindu-și viața și talentele pe urmele unui vis – mai ales ale unuia care nici măcar nu era al ei propriu.

După câteva minute de ascultare, Tracy își scoase căștile. Când și Don făcu același lucru, îi spuse:

– Asta-i A-1. Îmi dai cutia cu benzi, te rog?

Alese o înregistrare pregătită dinainte, o introduse în player și reglă transmițătorul pentru a o difuza pe frecvență scurtă.

– Iar acum, urmează partea distractivă, declară ea, cu ochii strălucitori. Ia-ți costumul pe tine.

Don își scoase pantofii și se conformă, nerăbdător, trăgându-și costumul de neopren gros peste blugi. Avea să fie prima lui scufundare printre balene. Sacrificând o secundă pentru a privi spre formele imense de care îi mai despărțeau doar câteva zeci de metri, nu-și putu învinge un fior de teamă.

– Nu ne vor face nici un rău, spuse Tracy, înțelegându-i expresia. Am fost de multe ori cu ele în apă. Nu exprimă decât o oarecare curiozitate.

– Nu mă îndoiesc să așa e, replică el, răsucind-o în loc ca să-i încheie costumul cu fermoarul gros de la spate. Dar nu degeaba li se spune „balene ucigașe".

– Sigur, motivul fiind acela că, atunci când li s-a atribuit denumirea asta, nimeni nu le înțelegea. Nu diferă cu nimic de multe alte animale de pradă care trăiesc pe uscat, ca leii sau lupii. Ucid ca să mănânce. Bine, de acord, ridică ea o mână, pentru a-i opri argumentul pe care i-l văzuse anunțându-se în ochi. Au fost văzute jucându-se cu prada, ore întregi uneori, înainte de a o omorî. Cred, cum crede și tatăl meu, și mulți alții, că își învață puii cum să vâneze.

Apoi îl întoarse la rândul ei, pentru a-i trage fermoarul până în dreptul umerilor. După ce controlă vestele cu flotoare ale amândurora, îi dădu o centură cu lest și își aplică și ea una. Deși verificase rezervoarele și regulatoarele de oxigen înainte de a părăsi cheiul, le mai făcu un control.

Don îi ținu buteliile, în timp ce-și trăgea hamurile pe umeri, apoi și le luă și pe ale lui.

În sfârșit, ridică și controlă camera video subacvatică.

– Gata? întrebă Tracy, iar el dădu din cap. Îi făcu semn, la care Don sări în apă, de-a-ndăratelea. Peste câteva secunde, înainte de a se fi stabilizat suficient pentru a îndrepta camera spre ea, îl urmă.

Ținea în mână un mic emițător subacvatic, cablat la o baterie de acumulatori pe care o ținea într-o plasă pentru mostre prinsă cu un inel de costum. La trei metri adâncime, cu fața spre el, îl întrebă din gesturi dacă totul era în ordine, primind răspunsul cu degetul mare în sus. Făcu același semn și porni. Înotau împreună, într-o direcție care sperau să-i ducă spre interceptarea balenelor, Don rămânând la câțiva metri în urma ei, pentru a o filma în timp ce înota.

Peste umăr, Tracy văzu că Don panorama încet cu camera de la stânga la dreapta, în sus și-n jos, căutând, mereu căutând. Și ea făcea același lucru, din ochi, atentă tot timpul la mișcările de orice

fel, știind cât de ușor ar fi fost să rateze o turmă întreagă de balene, în pofida dimensiunilor enorme. Vizibilitatea era redusă cam la zece metri, iar balenele înotau pe sub apă cu o discreție aproape incredibilă.

Din când în când, apăsa pe butonul de activare a emițătorului, lansând câte o scurtă rafală se sunete ascuțite. Spera ca, auzindu-se „chemate", să răspundă. În timp ce înota, transmitea la intervale regulate expresia pe care o alesese pentru ziua respectivă. Această metodă de a încerca să ia legătura cu balenele mai fusese încercată de mulți cercetători, dar formula anume pe care o folosea Tracy era aleasă de ea însăși, cu mare atenție, izolată dintre zeci de înregistrări realizate ani de-a rândul. Era folosită exclusiv de acea turmă, frecvent; se schimba foarte puțin de la un an la altul.

Trebuia să afle dacă îi răspundeau, auzind-o nu din mijlocul lor, ci de la distanță, și dacă veneau să vadă despre ce era vorba.

Don se minuna de persistența ei, de tăria convingerii că profesorul Maxwell avea dreptate.

În timp ce se apropiau de un recif ce se înălța ascuțit sub ei, înclină camera, urmărind deplasarea unui merlucius, până când acesta dispăru după o ieșitură acoperită cu alge. Pești mici săgetau printre frunzele unduitoare, un banc de bibani, un cod de stâncă singuratic, atât de bine camuflat de coloratia mimetică a solzilor, încât nu putea fi văzut decât atunci când se mișca.

Încă mai încerca să-l urmărească, în momentul când mâna înmănușată a lui Tracy trecu prin fața obiectivului, iar Don se opri brusc, văzând o balenă care apărea pe neașteptate din penumbră.

Lui Tracy i se opri respirația, când enorma siluetă neagră cu alb se înălță în fața ei la nici zece metri distanță. Cu mâna ridicată pentru a-l opri pe Don, abia mișcând din labele înotătoare ca să-și mențină poziția, închise transmițătorul, așteptând un răspuns, privind atentă, în timp ce balena se apropia spectral. I se alătură o alta. Deși era greu de spus, i se păru că erau doi masculi tineri.

Cu grijă, atinse butonul, emițând din nou formula sonoră. Balenele din fața ei se opriră complet și, încet, atât de încet încât abia dacă se observa, începură să coboare spre fund, fiecare cu câte un ochi ațintit atent spre ea și Don. Reglă valvele care-i controlau flotabilitatea, îl văzu

și pe el făcând același lucru și prinseră a se scufunda și ei, rămânând la același nivel cu cetaceele. Don își ținea camera îndreptată spre ele.

Periodic, Tracy mai lansa câte o serie de sunete înregistrate, cu îndoielile rozându-i tot mai mult încrederea, pe când balenele continuau să plutească nemișcate, fără nici o reacție.

Oare sunetul pe care-l transmitea – și majoritatea expresiilor folosite de balene – nu reprezenta altceva decât o formulă de identificare, așa cum credeau majoritatea cercetătorilor specialiști în orca, sau ceva mai complex, cum prefera să speculeze tatăl ei?

Pe neașteptate, văzu că balenele ajunseseră mai aproape, fără ca ea să le fi observat mișcarea; dintr-o dată, erau mult, mult mai mari, și continuau s-o privească foarte atente. Le mai adresă un semnal și se opriră concomitent, cu o expresie, după cum i se părea ei, întrebător-surprinsă.

Schimbă o privire cu Don, venindu-i să râdă de stupefacția din ochii lui, și zâmbi pe lângă tubul de oxigen.

La adâncimea de cincisprezece metri, balenele își încetară scufundarea, întorcându-se amândouă cu capetele îndreptate direct spre oameni, ca și cum s-ar fi pregătit să atace.

Pe Don îl străbătu un frison, aproape de spaimă, oricât de bine știa că nici o relatare despre atacuri ale balenelor orca sălbatice asupra oamenilor nu se confirmase vreodată. Ca și cum i-ar fi bănuit reacția nervoasă față de atitudinea animalelor, sau poate împărtășindu-i-o, Tracy întinse mâna înmănușată și i-o apucă pe a lui. Îi strânse cu putere degetele, fără a-și lua o clipă ochii de la balene.

Dacă, se întrebă el, apelul înregistrat și transmis de Tracy însemnase ceva în genul „Masa e gata, haideți și vă înfruptați“, iar cele două balene îi luau pe el și Tracy drept felurile întâi și doi?

Dar, nu. Nu simțea din partea lor nimic mai mult decât o curiozitate inofensivă. Continuau să-i privească, întrebându-se fără îndoială ce erau acei doi mici înotători și cum de o chemare în limba lor ajunsese să provină de la doi străini.

Tracy lansă din nou semnalul și – să fi fost oare doar imaginația lor, ceva din antropomorfismul pe care se străduia din răsputeri să-l înăbușe ori de câte ori reapărea, sau una dintre balene ridică într-adevăr capul, în semn de răspuns?

O neașteptată izbucnire sonoră prin apă o făcu să tresară, deși mai auzise de multe ori asemenea sunete. Dar niciodată nu le percepuse de la atât de mică distanță. Îi răsunau în urechi, păreau să-i vibreze prin sinusuri și prin toate oasele, iar în timp ce se estompau, activă încă o dată transmițătorul. După o pauză, chemarea inițială fu repetată. Nu se îndoia că se repeta întocmai.

O, numai de-ar fi știut ce spuneau! Încet, continuând să-l țină pe Don de mână, fără a-și lua un moment ochii de la ele, începu să înoate înapoi, mărind treptat distanța. Apăsă din nou butonul emițătorului. Încă o dată, unul dintre animale răspunse vocal. Tracy rămase nemișcată, așteptând, impunându-le în tăcere să vină la ea, să vină cu ea.

Balenele stăteau pe loc. Lansă din nou apelul. Rămaseră absolut nemișcate.

De astă dată, răspunsul ca un squee-ee-ee! pe care-l primi i se păru că avea un ton întrebător clar. Inima începu să-i bată cu putere, când una dintre balene se mișcă, ca pentru a o urma, iar apoi, parcă răzgândindu-se, păru să leviteze, ridicându-se prin apă până când nu se mai văzu decât ca o imensă pată neagră cu alb, pierdută printre bulele de aer care se înălțau de la ea și Don.

Din depărtare, Tracy auzi un alt strigăt și-și dădu seama că răsuna de la o distanță și mai mare. Cealaltă balenă mai stătu puțin suspendată deasupra ei, privind-o, după care și ea se îndepărtă, fără a se propulsa în nici un mod vizibil, pentru a se pierde în aura verde difuză a apei din jur.

Câteva momente, Tracy rămase pe loc, privind cu jind prin apă, în speranța că balenele aveau să se întoarcă. Fuseseră curioase, știa acest lucru. Ultima dorise să rămână, să afle mai multe despre ea și Don. Și pe asta o știa. Nici chiar un copil chemat acasă de mama lui nu s-ar fi despărțit de tovarășii noi de joacă – sau de o atracție de circ – cu o mai vizibilă părere de rău.

Nu-ți face griji, îi răspunse ea. Mă voi întoarce.

Dar avea să se întoarcă și balena? Oare fusese într-adevăr un pui chemat de mama hotărâtă să-l apere de orice pericol posibil?

Oftatul ei expedie încă un nor de bule și-și dădu seama că încă se mai ținea de mâna lui Don. Se priviră lung prin vizoarele costumelor, după care Tracy făcu semn spre suprafață și porniră în sus ca unul.

Își urmau coloanele de bule, revenind pe același drum pe care coborâseră, până ajunseră la trei metri sub suprafața apei. Acolo, Tracy îl opri pe Don, cu o mână pe cablul de ancorare al Zodiac-ului, în timp ce așteptau să treacă perioada de decompresie.

Când în sfârșit ieșiră prin valurile argintii, nicăieri nu se mai zărea nici o balenă.

La bord, mâncară gustarea, aruncându-le coji de pâine pescărușilor. Don se rezemă cu spatele de bordul bărcii pneumatice, își întinse picioarele și rămase cu privirea spre cerul albastru, norii albi pufoși și pescărușii care dădeau târcoale, țipând.

– Plăcută ar mai fi o viață ca asta, murmură el.

Închise ochii, ascultând balenele care respirau la diverse distanțe, peste tot în jurul lor.

– Don!

Șoapta lui Tracy și atingerea degetelor ei de la picioare pe gleznă îl făcură să ridice capul.

– Șșșș, îl temperă ea, arătându-i ceva din spatele lui.

Încet, Don se săltă în capul oaselor și se întoarse, iar în clipa următoare i se opri respirația, la vederea unui pui de balenă care-și scosese capul și jumătate de trup din apă și se învârtea rapid în cerc, cu bătăi din înotătoarele anterioare, „sărind să tragă cu ochiul“, cum se numea acea activitate. Soarele îi făcea să lucească burta de un alb imaculat, atăgând atenția spre limita netă dintre negrul trupului și albul din jurul ochilor, și așternând un curcubeu în vaporii respirației.

Tracy ridică aparatul de fotografiat și luă două instantanee rapide. Don puse în funcțiune camera video, în timp ce animalul se înălța tot mai sus din apă, până ajunse aproape să stea rezemat pe puternicele aripioare ale cozii. În acel moment, se aruncă într-o parte, căzând în apă cu un plescăit enorm care azvârli cu stropi în toate direcțiile.

Își zâmbiră și, un moment, când îl văzu cum își ridica mâna să-i șteargă apa sărată de pe obraji, Tracy crezu că Don avea s-o sărute. O furnicau buzele, sfârcurile i se întăriră și simți un nod în gât, dar deși ochii lui se adumbriră, nu făcu decât să-și plimbe vârfurile degetelor pe obrazul ei, dându-i apoi un pumn ușor în bărbie.

– Cât m-ar costa o parte din secvențele tale submarine? o întrebă. Alături de ce am aici, bătu el cu palma în camera video, după care șterse de pe ea câțiva stropi de apă, mă va ajuta mult ca să mă achit față de fiul meu, pentru că nu l-am adus cu mine.

– Nu te costă nimic. Cred că ți se cuvine, zâmbi Tracy, scoțând capacul unei cutii de răcoritoare, pe care i-o întinse. Vorbește-mi despre Eric.

– E un puști extraordinar, începu Don și, spre tristețea sa de mai târziu, nu se mai întrerupse timp de treizeci de minute. Când în sfârșit se opri, cu scuze, Tracy nu făcu decât să râdă.

– Orice tată are dreptul să fie entuziasmat de fiul său.

– Dar tu, Tracy? Pe tine ce te entuziasmează?

Îl privi de parcă i-ar mai fi crescut un nas lângă primul.

– Balenele. Ce altceva?

– Ce altceva...? murmură Don, cu un surâs, în timp ce Tracy pornea motorul, punând barca în mișcare. Pe când navigau încet în căutarea altei turme, Don își aminti entuziasmul cu care îi vorbise Tracy despre planurile ei de viitor, când luase masa cu ea și cu profesorul, la conferința din San Diego.

– Într-o bună zi, am să plec în turneu cu toată tărășenia, spusese ea, rezemându-se de masă, cu fața luminată și ochii strălucitori. Am literalmente mile întregi de imagini video pe care vreau să le montez într-un film de lung metraj, pe care să-l pot proiecta în școli elementare, licee, colegii, centre comerciale, biserici, săli de cinema. Vreau să-l arăt organizațiilor guvernamentale și persoanelor care nu urmăresc niciodată canalul P.B.S. Vreau să îi conving pe cei care n-au auzit niciodată de Jacques Cousteau, Paul Spong sau Graeme Ellis. Să cunoască emoția scufundărilor printre balene. Să le arăt mistica plajei de frecat, să asiste împreună cu mine când se strâng acolo balenele. Vreau să privească turmele intrând în Johntsone Strait ca unități separate, apoi să vadă cum se unesc în super-turme, la fel cum se întrunesc sindicatele sau alte organizații separate ale instalatorilor, psihiatrilor ori scriitorilor, la conferințele naționale din fiecare an.

Se opri, râzând, în timp ce privea prin jur.

– Și cum fac și biologii marini.

Lui Don îi venea să-i cucerească gura care râdea și s-o sărute până la sufocare, dar era de față și tatăl ei. Iar el avea o soție.

– Vreau ca oamenii să vadă că balenele au o cultură, un stil de viață, continuă Tracy, atrăgându-i din nou atenția spre cuvintele ei. Aș vrea ca toată lumea să știe că există turme rezidente, ca acelea din Johnstone Strait, care se hrănesc aproape exclusiv cu somon. Astfel, când oamenii politici alocă stocurile de somon – atâta pentru industria pescuitului sportiv, atâta pentru pescăriile comerciale, atâta pentru băștinașii americani – vor ști că trebuie să pună deoparte și pentru balene. Vreau să ies în lume și să le arăt oamenilor o balenă de alt gen decât aceea care sare prin cercuri sau duce un om în cârcă, învârtindu-se cu el prin bazin. Vreau să știe că balenele orca sălbatice au dorsale înalte și maiestuoase, nu aripioarele alea pleoștite și jalnice pe care le văd când se duc la grădina zoologică.

Vocea îi coborî, tremurând, iar ochii i se umplură de lacrimi, când adăugă încet:

– Vreau să nu le mai numească balene ucigașe, numai pentru a justifica în sinea lor faptul că le închid. Vreau ca oamenii să simtă aceeași părere de rău, aceeași durere care mă chinuiește pe mine când văd o orca prizonieră, despărțită de familie, când o aud chemând, chemând, chemând, fără a primi nici un răspuns.

La sfârșitul monologului, vocea i se stinse și lăsă bărbia în piept, cuprinzându-și trupul cu brațele, după care clătină din cap cu tristețe.

– O, Doamne, ridică ea o privire rugătoare spre tatăl ei. Tată, de ce nu mi-ai dat un picior pe sub masă, sau ceva? Știi cum mă ambalez pe subiectul ăsta.

Apoi, aruncă o privire rușinată spre Don.

– Am auzit studenții numind toate ideile astea „Evanghelia de la Tracy citire“. Te rog să mă ierți.

Înainte ca Don să poată forma o propoziție articulată, profesorul râse, bătând-o pe umăr.

– Lasă, iubito, spuse el, indulgent. Oricine are dreptul la un vis, iar al tău e unul dintre cele mai nobile. Într-o bună zi, îl vom vedea adeverit. Probabil înainte să se adeverească al meu.

Tracy îi prezentă din nou lui Don scuzele ei și, nu peste mult, se despărțiră, plecând fiecare spre câte un alt seminar.

De-atunci, n-o mai văzuse până cu o zi în urmă.

Dar nu se schimbase nimic. Își amintea limpede pasiunea cuvântării ei, o pasiune pe care știa că trebuia s-o manifeste și în alte aspecte ale vieții, iar el dorea s-o înhame, s-o îndrume spre sine însuși. Cât îl mai ispitise gura lui Tracy în ziua aceea. Și încă îl mai ispitea, iar genele ei continuau să-l scoată din minți și acum. Își spuse din nou să păstreze distanța. Tracy îi ușură sarcina, făcând același lucru, iar seara se retrase devreme, acuzând noaptea nedormită dinainte.

Duminică, lucrară împreună toată ziua, Don având impresia că era atentă să-l trateze numai ca pe un coleg respectabil, din moment ce și el trebuia să se poarte la fel. Petrecură orele de lumină a zilei efectuând încă o scufundare și instalând o cameră cu telecomandă pe mal, în Robson Bight, unde Tracy spera să obțină imagini cu balenele orca frecându-și de pietre spatele și coastele.

Era o activitate exclusivă a turmelor rezidente din Johnstone Strait.

Pa parcursul lunilor estivale, balenele reveneau aproape zilnic pe plaje, pentru a se freca de pietricelele lucioase, aliniate de-a lungul țărmului, în apa mică. Acolo, fiecare putea petrece până la două ore cu această activitate misterioasă, înainte de a se retrage pentru a-i face loc alteia. Se știau foarte puține despre particularitatea respectivă, care nu mai fusese observată nicăieri, în nici un alt grup de balene orca. La intrarea în apa mică de la mal, fiecare balenă expira pentru a-și reduce flotabilitatea, după care, propulsându-se cu ajutorul cozii, începea să-și miște spatele și flancurile pe pietrele ce se rostogoleau. Oamenii de știință încă nu descoperiseră dacă o făceau pentru a se curăți de paraziți și de straturile moarte ale pielii, sau numai din simplă plăcere.

Duminică seara, abia, Don aduse din nou vorba despre dorința ei de a-și făuri o carieră pedagogică orientată spre cinematografie.

– Ce s-a întâmplat cu acea idee, Tracy? o întrebă el. Am fost foarte impresionat de entuziasmul tău, să știi, vorbeai cu atâta aprindere, cu atâta însuflețire. Multe dintre lucrurile pe care le-ai

spus în ziua aceea m-au făcut să gândesc într-un mod nou. Cu siguranță, la ora actuală ai adunat destule filme și ai putea începe să le montezi.

Apoi, îi aminti despre ceea ce spusese tatăl ei, în legătură cu visul care urma să se împlinească înainte de al lui.

Tracy ridică din umeri, cu o clătinare a capului, fără a-l privi, în timp ce-și făcea de lucru cu telecomanda.

– S-a risipit, la fel ca majoritatea viselor, cred. Probabil oricum n-aș fi schimbat opiniile nimănui, și cine are nevoie de o asemenea publicitate?

– În primul rând, tu.

Dar, deși îi aruncă o privire surprinsă, Tracy râse, începând să deruleze banda înapoi. Aparatul video era vechi și derula încet. La fel ca aproape toate celelalte echipamente de la B.I.O. Research, trebuia să fie înlocuit.

– Ba noi n-avem deloc nevoie, replică ea, apăsând comanda Play, pentru a privi din nou balenele în acțiune. O ducem perfect, așa cum suntem.

Don zâmbi, cu gândul la finanțele pe care urma să le verse fundația, întrebându-se ce ar fi însemnat nu pentru profesorul Maxwell, ci pentru Tracy. Oare aveau să-i ofere libertatea de a pleca, de a-și urma steaua? Numai lipsa de bani o ținea izolată aici în fiecare vară și o silea să-și petreacă restul anului predându-le studenților de la colegiu cursuri despre scoici și viermi inelați?

Se rezemă de spătarul canapelei, cu privirea spre profilul ei.

– Probabil că n-ar trebui să ți-o spun, dar o fac oricum, începu el.

Tracy îi aruncă o privire piezișă.

– Tu, continuă el, tu personal, și B.I.O. Research în general, o veți duce mult mai bine în viitor, Tracy. Și, îți convine, nu-ți convine, veți avea parte cu prisosință de publicitate.

Aceste cuvinte îi atraseră în sfârșit atenția. Opri caseta și întoarse capul spre el.

– Ce publicitate?

Don zâmbi, emoționat, nerăbdător să vadă încântarea prilejuită de vestea pe care i-o dădea, s-o împărtășească și el.

– Știi, am venit să-i spun tatălui tău că Meteor Foundation i-a aprobat stațiunii subvenția pe care a cerut-o el cu luni în urmă.

Îi spuse care era suma și-i văzu fața pierzându-și orice umbră de culoare.

Apoi, Tracy izbucni în râs.

Capitolul 6

– Ascultă, îi apucă el mâinile, strângându-le cu putere. Crezi că glumesc. Nu glumesc. E adevărat, Tracy.

– Nu... se poate.

Părea în pragul lacrimilor. Don nu voia s-o facă să plângă, nici măcar de bucurie. Dacă plângea, ar fi trebuit să-i șteargă lacrimile cu sărutări, iar dacă începea s-o sărute, n-avea să se mai oprească. Ispita ar fi fost prea mare și...

– Ba da. Și zâmbește, ce naiba, continuă el, schimbându-și cu forța direcția gândurilor. Nu ți-am dat cea mai bună veste din viața ta?

În simți mâinile, în strânsoarea alor lui, devenind reci și umede. Tracy clătină din cap.

– Nu, șopti ea.

Ochii lui Don se dilatară enorm, sticloși din cauza șocului, abia reușind să mai exprime o neîncredere stupefiată. Nu se așteptase la o asemenea reacție.

– Haide, Tracy! Deșteptarea! o îndemnă el, încercând să treacă peste straniul răspuns cu o glumă. E vorba de finanțare, pentru numele lui Dumnezeu, nu de o execuție.

Trăgând aer în piept, tremurător, Tracy îl slobozi exploziv, apoi își smulse mâinile dintr-ale lui și sări în picioare.

– N-am cerut nici o subvenție! strigă. N-avem nevoie!

Don se ridică, încruntat.

– A cerut-o tatăl tău, Tracy. Ascultă, îmi pare rău că am omis să-ți spun. Îmi dau seama că e un șoc pentru tine, dar am primit cererea în decembrie trecut. În principiu, s-a aprobat. Nu mai trebuia decât să vin aici, să arunc o privire, să pun câteva întrebări și să înmânez primul cec, cu toată pompa și ceremonia de rigoare. La publicitatea asta mă refeream.

– Doamne-Dumnezeule! se smulse Tracy de lângă el, retrăgându-se spre ușă, cu brațele strânse în jurul pieptului; îl privea de parcă ar fi instalat un tun cu harpon pe Lyon Head, începând să tragă în balene. Nu! Nici o subvenție. Nici un fel de publicitate! Ia-o înapoi! strigă ea. Nu ne trebuie!

– S-o iau înapoi? La dracu', ce naiba te-a apucat? Tatăl tău a cerut-o. I s-a acordat. N-o pot lua înapoi!

– Trebui s-o iei! Tatăl meu n-a cerut nimic! N-avea cum! Dar dacă a făcut-o, a fost o greșeală și trebuie să existe o cale de a o lua înapoi! N-avem nevoie de ea, Don. Crede-mă, pur și simplu n-o vrem. Nu vrem decât să pleci și să ne lași în pace, să ne lase în pace toată lumea! Ia-ți publicitatea și...

Se răsuci pe călcâie și ieși val-vârtej, îndepărtându-se pe culoar. Don auzi ușa dormitorului ei trântindu-se. Aproape ajunsese acolo, când încuietoarea țăcăni sonor, tăindu-i drumul. Ce mama dracului? Publicitatea era cea care o speria, nu banii. Tocmai femeia care dorise să plece „în turneu cu toată tărășenia". N-avea nici un sens.

Bătu cu pumnul în ușă.

– Tracy! strigă el, după care își dădu seama că se zbuciuma degeaba. Fugise, îl încuiase afară, respinsese vestea pe care el o crezuse atât de minunată. Cine era nebunul de savant care să respingă vreodată o subvenție? Ce fel de instituție de cercetare – mai ales una atât de învechită, degradată și vizibil nevoiașă ca aceasta – ar fi întors spatele unei finanțări? Mai ales după ce ea însăși o ceruse!

Își rezemă fruntea de perete. Era clar că încurcase borcanele. Nu Tracy înaintase petiția. Tatăl ei o trimisese. Iar el procedase

complet deplasat spunându-i. Poate că avusese dreptate înainte. Cine știe cum, relațiile dintre ea și bătrân se răciseră într-un fel.

Dar, dacă așa era, atunci de ce se ostenea să continue cercetările în locul lui?

Of, la naiba! Ce se întâmpla acolo?

După un moment, se îndreptă din spate și plecă. Stinse luminile, ieși din casă și se întinse pe patul său din cabană, privind, înainte de a adormi, cum luneca o rază de lună dintr-o parte a peretelui spre cealaltă.

* * *

– Proasto! Proasto! Proasto! se dojenea Tracy, printre dinți, bătând cu pumnii în tăblia patului. Idioato!

Își îngropă fața în mâini. Ce Dumnezeu făcuse? Probabil nu fusese în toate mințile. Cum avea să-i explice reacția aceea peste măsură de exagerată? Gemu și închise ochii, atât de strâns încât începu să vadă spirale roșii și verzi, în bezna de sub pleoape. Ar fi trebuit să-i mulțumească și să-i explice, calm dar ferm, că nu era necesară nici o subvenție, iar banii aveau să folosească mult mai mult în altă parte.

Să-i explice? Ce să explice? Cum să explice? Nu credea că s-ar fi lăsat convins prea ușor. Cu câteva momente în urmă, îi auzise pumnul bătând în ușă. O dată. O strigase pe nume. O singură dată. Deatunci, nu mai auzise altceva decât propriile sale mustrări bombănite la adresa ei însăși.

Ar fi trebuit să găsească un mijloc de a refuza cu tact fondurile pe care le oferea Fundația Meteor. Nu-i venea în minte nici unul, dar dacă își ținea gura până se consulta cu Edie, cu siguranță că sora ei avea să găsească o cale de a scăpa din toată încurcătura. Edie îi era ca o mamă, din mai multe puncte de vedere. Știa cum să rezolve situațiile dificile.

O, Doamne! Cum naiba reușise tatăl ei să scrie o cerere de subvenționare? Îi era aproape imposibil să creadă că o putuse face, într-unul dintre rarele lui momente de luciditate, din vara trecută încoace.

În decembrie? Don spusese că petiția se afla în posesia fundației începând din decembrie trecut. Nu-și amintea nici un moment din decembrie când tatăl ei s-o fi recunoscut măcar, necum să fi fost conștient de necesitatea finanțării.

Dacă era o cerere scrisă de mama ei, demult, și apoi uitată, când ea se îmbolnăvise? Bănuia că era posibil ca tatăl ei s-o fi găsit și s-o fi pus cumva la poștă. Perfect. Asta trebuia să fie explicația. Era singura care-i putea trece prin minte. Cea mai simplă. Așa avea să-i explice situația și lui Don, iar el urma să înțeleagă că era imposibil ca...

Na, că iar se întorsese la punctul de plecare. Ce să-i explice? Ce-i păsa lui, sau celor de la Fundația Meteor, cine scrisese efectiv solicitarea, și când? Aprobaseră subvenția bazându-se pe modul cum era redactată petiția. O considerase valabilă.

Gemu din nou și-și scoase hainele, tremurând, deși nu era o noapte răcoroasă. Luă pe ea o cămașă de noapte din flanelă și se vârî în așternut dar, cu toate acestea, continuă să tremure de frig – un frig pornit dinlăuntrul ei.

Poate că nici nu era nevoie să explice. Avea să se scoale devreme și să plece pe furiș. Era posibil să-l fi jignit atât de tare, încât Don să dispară înainte ca ea să-și fi terminat ziua de lucru.

I se contractă gâtlejul. Fără să-și ia rămas bun?

Sigur că avea să plece fără a-și lua rămas bun. La fel făcuse și ultima oară, când se purtase cu el ca o țoapă. Iar acum, se comportase ca o dementă, urlase la el ca o precupeață, fusese cea mai nesuferită mitocancă din lume. Și de ce? Din cauza unei panici atât de mari, încât i se făcea rău. De frică.

Publicitate. Fusese efectul acestui cuvânt.

Nu putuse vedea decât o imagine mintală a tatălui ei, în fața unei baterii întregi de camere de luat vederi, primind cecul de la Don.

Și curgându-i balele.

Acest lucru o tulbura mai presus de orice. Profesorul Maxwell n-ar fi putut suferi o asemenea pierdere a demnității, dacă ar fi fost

conștient de ceea ce i se întâmpla. Lacrimile îi ardeau ochii. Îi curseseră balele și în dimineața când telefonase secretara Fundației Meteor, anunțând-o de sosirea iminentă a lui Don.

Revăzu scena în ochiul minții.

Tocmai terminase să-i promită lui Edie că avea să scape de Donald Jacobs într-un timp record...

– Aici, mă ocup eu de toate. Tu ai doar grijă de...

– Agnes... Agnes, unde ești?

La auzul glasului arțăgos, se întoarseră amândouă.

– Aici sunt, dragă, răspunse Edie, pornind spre tatăl ei, care tocmai apăruse în hol, cu părul alb zburlit în jurul capului. Se clătina ușor pe picioare.

Tracy își privi sora cuprinzându-și tatăl de mijloc cu un braț, ca să-l sprijine. Când își confunda fiica mai tânără cu soția lui, nici una dintre ele nu-l corecta. N-ar fi făcut decât să-l zăpăcească și să-l enerveze.

Un fir de salivă i se prelingea peste țepii bărbii. Tracy îl șterse, cu un șervețel scos din buzunar. Profesorul se smuci înapoi, cu o privire suspicioasă pe chipul său scofâlcit, cu țepi albi.

– Tu cine ești? Ce cauți în casa mea?

Tracy strânse din dinți, înfruntând durerea de a nu fi recunoscută, deși știa că această stare putea să dureze doar un moment ori două – sau o săptămână, două. Inima i se frângea puțin mai mult de fiecare dată, privindu-l cum se degrada.

Avea aceiași umeri lați, aceeași constituție puternică – dar arăta oarecum... împuținat. Avea același chip dintotdeauna – însă ochii îi erau goi.

Robertson Ennis Maxwell, fost profesor emerit de studii oceanice la Islands West University, renumit pentru cercetările sale asupra speciilor de cetacee, dar mai ales privind balenele orca, avea chiloții de boxer trași peste pantalonii de pijama. Un picior îi era stânjenit de breteaua unei veste de salvare, pe care o târa în urma lui pe jos.

Amintindu-și acea scenă, Tracy își spunea că avusese toate motivele să-i refuze lui Don surprinzătoarea ofertă de finanțare. Ceea ce nu se justifica era felul în care i-o spusese.

Și totuși, considera că își ținuse promisiunea față de Edie. Scăpase de el.

Promisiuni. Loialități. Îndatoriri.

Cu siguranță, puteau încurca viața unui om.

Încă nu era ora șase, când Don se trezi. Nu se mai sculase nimeni, dar se ridică din pat, cu mintea deja limpede, clocotind de întrebări, toate în legătură cu Tracy.

Pregăti cafeaua pusă la dispoziție de Con și, în timp ce-și turna prima ceașcă, aruncă o privire pe fereastră. Tracy, mergând cu pași hotărâți, cu un termos și un obiect pe care nu-l distingea, urca panta colinei spre Lyon Head.

Unde se ducea? Era clar că nu la barcă, așa cum se așteptase. Bănuise că avea să încerce să scape de el, dimineața, să fugă și să se ascundă într-un loc unde n-o putea urma, la fel cum se închisese în camera ei, încuind ușa. Și-o imaginase petrecând ziua în Robson Bight, unde ea avea acces, în calitate de cercetătoare la o stațiune prestigioasă, dar el nu – cel puțin, nu într-o ambarcațiune cu însemnele unei firme locale de închirieri.

Își termină prima ceașcă de cafea. Oare faptul că rămânea pe Blackfish Island, aproape de el, însemna că era dispusă să-i vorbească? Dorea să-i explice incredibila reacție față de vestea adusă de el? Era momentul să afle. Își umplu din nou cana, încălță tenișii și porni după ea.

Era o dimineață minunată. Tracy mergea grăbită, cu ochii mijiți în soare – o dimineață minunată pe care nu avea nici un chef s-o savureze.

Deși era atât de devreme, vorbise cu Edie în urmă cu zece minute. Noroc că Edie și Wanda se treziseră amândouă, așa că nu deranjase pe nimeni. Profesorul Maxwell și Harry plecaseră deja în expediția de pescuit promisă. Tracy telefonase pentru a-i spune lui Edie despre cererea de subvenție a tatălui lor, dar după ce auzise

vocea veselă a surorii sale, se abținuse. Edie părea mai fericită și mai relaxată decât oricând, de multă vreme. Ar fi fost o cruzime s-o tulbure tocmai acum. Nu părea deloc preocupată de durata ședерii lui Don, spunând doar atât:

– Procedează cum crezi tu că e mai bine. Noi ne simțim perfect aici.

Edie, își spuse Tracy, în timp ce ajungea pe Lyon Head și se așeza pe locul ei favorit, cu vedere spre nemărginirea oceanului, merita o vacanță. Își turnă o cafea din termos, sorbi rar din ea câteva minute, apoi își ridică flautul și începu să cânte încet. Uneori, acest lucru o ajuta să mediteze, iar Tracy avea multe la care să se gândească. Foarte multe.

După o jumătate de oră și încă o ceașcă de cafea, lăsă flautul jos, pregătită să treacă la fapte. Don, la fel ca ea, era un matinal, sau cel puțin așa fusese, cu cincisprezece ani în urmă. Probabil că se trezise, de-acum. Era vremea să se ducă acasă, gata pentru un alt gen de muzică.

Problema era că încă nu știa ce avea să-i spună.

În timp ce continua să tragă de timp, se gândi cu un scurt junghi jinduitor la banii oferiți de fundația lui și la noile echipamente pe care le-ar fi putut cumpăra cu ei.

Un analizor de spectru în timp real! Analizorul vechi, pe care-l folosea de ani de zile, era un adevărat dinosaur, care petrecuse mult prea mult timp în atelier. Cu unul nou, nu mai era nevoie decât să introducă în aparat benzile audio și să privească imaginile apărând pe ecranul unui monitor color, reprezentând spectrele tonale implicate. Astfel, putea să le oprească în stop-cadru și să le compare, printându-le pentru a le studia pe îndelete.

O, da, pentru un asemenea aparat, ar fi făcut moarte de om.

Dar ar fi fost în stare să distrugă reputația de cercetător și profesor a tatălui ei, câștigată atât de greu?

Nu. Nu, n-ar fi făcut-o. Ridică flautul la buze și suflă în el din nou. Se părea că mai avea de chibzuit.

Don auzi muzica înainte de a o vedea pe Tracy. Stătea așezată într-o mică adâncitură, puțin mai în josul pantei, exact lângă locul

unde se înclina abrupt, pentru a coborî spre oceanul aflat cu treizeci de metri mai jos. Se opri în spatele ei, deasupra, ascultând-o cum cânta, privind cum îi răvășea briza buclele, observând lucirea soarelui pe capetele firelor de păr mătăsos, ca o flacără roșie-închisă.

Tracy cânta, în mod adecvat, „Morning Has Broken", trecând apoi printr-o înlănțuire la „Amazing Grace". Când ecourile ultimelor note se risipiră, și puse flautul jos, Don înaintă.

– Bună dimineața, o salută, așezându-se alături.

Surprinsă, ridică privirea, cu o expresie prudentă.

– Bună dimineața.

Don își strecură o mână spre ceafa ei, sub cascada deasă a părului.

– Cred că amândoi suntem în stare de mai mult decât atât.

Văzu nedumerirea așternându-se pe fața ei, cu o întrebare conturându-se pe buzele trandafirii, înainte de a o rosti:

– Poftim?

Drept răspuns, îi acoperi gura cu un sărut gingaș, pe care ar fi dorit să-l continue la nesfârșit, dar se retrase la câteva secunde după ce buzele ei se deschiseră, tremurătoare, sub ale lui.

– Ei, da, ăsta e modul potrivit de a da bună dimineața într-o zi frumoasă ca asta.

Zâmbetul ei nu reuși să strălucească și în ochi.

– Am auzit că unii cercetători cântă la flaut și la alte instrumente, pentru balenele captive, iar acestora pare să le placă. Le-ai cântat vreodată în libertate?

Tracy dădu din cap.

– Uneori. Doctorul Paul Spong, care conduce ORCALAB – uite, acolo e, arătă ea spre o insulă din depărtare – a fost primul care a făcut-o. A adus chiar și o formație rock, la bordul unei nave, pe Johnstone Strait, ca să vadă dacă balenele reacționează.

Don își înclină capul într-o parte.

– Și? Au reacționat?

– Cred că nimeni nu știe sigur. Uneori, însă, când ies cu caiacul și ele se apropie de mine, le cânt, și cred că le place. Par să stea în preajmă mai mult, când le cânt. Sau, poate, mi se pare mie, fiindcă mi-aș dori să fie așa.

– Poate, dădu din cap Don. Cântă-mi și mie. Îți garantez că mă vei ține în apropiere. Desigur, voi rămâne și fără asta, dar aș dori să te mai aud cântând.

Tracy își privi flautul.

– Îți datorez o explicație.

– Nu-mi datorezi nimic, Tracy. Problemele mele oficiale aici îl privesc pe tatăl tău. Ar fi trebuit să aștept să vorbesc cu el. Voi sta aici cât pot, ca să rezolvăm problema. Dar problema cu tine și...

– Oprește-te, îl întrerupse ea. Te rog. Trebuie să-ți spun un lucru.

Don îi studie fața, văzându-i teama în ochi, încordarea ezitantă a liniilor gurii, dar și hotărârea, în poziția bărbiei.

– Bine, acceptă el. Ascult.

– Tatăl meu nu e în Alaska. Este la Campbell River.

Don încercă să-și alunge neliniștea care-l făcuse să se încrunte.

– Dar...

Nu-l lăsă să continue.

– Suferă de Alzheimer, spuse ea, cu o voce atât de inexpresivă, încât părea să citească un referat. Dacă a cerut subvenția, n-a știut ce făcea. De cele mai multe ori, nici nu mai știe mare lucru. Nu mai recunoaște oamenii. Nici măcar pe mine.

Don se simți izbit de șocul din cuvintele ei.

– Tracy...

Încercă să ridice o mână, s-o atingă, s-o consoleze cât de cât, dar la ce-ar fi folosit?

Tracy clătină din cap, iar Don își dădu seama că ar fi respins orice manifestare de compasiune din partea lui. Îl durea. Îl durea mai mult decât ar fi crezut posibil să-l afecteze un asemenea lucru. Nu putea spune sau face nimic, ca să-i atenueze suferința. I-o citea în ochi, în poziția încordată a umerilor, în rigiditatea spatelui, când se așeză lângă el, strângând flautul între degetele albite ale unei mâini.

– Când a devenit prea riscant să-l ținem într-un loc unde oamenii și-ar fi putut da seama ce se întâmpla, Edie l-a adus aici, să rămână permanent. Căsnicia ei s-a destrămat imediat după moartea

mamei, așa că și ea simțea nevoia să scape. Iar aici puteam ține ascuns. De-asta am lucrat singură în ultimii ani, fără să mai aduc pe nimeni care ar fi putut să... spună mai departe.

Tăcu. Don n-ar fi știut nici mort ce să răspundă.

– Deci, acum ai aflat, spuse ea în cele din urmă, ridicând iarăși privirea, iar el văzu că ochii îi luceau de lacrimi pe care nu voia să le verse. Așa a mers, de câțiva ani încoace. Când am aflat că veneai aici, l-am trimis pe tata la niște prieteni. Edie s-a dus și ea, să-l îngrijească. Așa că, după cum vezi, o subvenție de la Meteor Foundation pentru B.I.O. Research ar fi cum nu se poate mai nepotrivită.

Râse ușor, apoi zâmbi.

– B.I.O. Research... și-a pierdut capul.

Don închise ochii o secundă, evitând durerea pe care râsul ei n-o putea ascunde nici pe departe, apoi o cuprinse cu brațele.

– Fetițo, fetițo... murmură el, cu buzele în părul ei. Îmi pare atât de rău. Și să știi că greșești. Acum, finanțarea e și mai necesară decât înainte. Nu ai nici un motiv să muncești singură, luptându-te cu toate aceste obstacole. Subvenția va elimina majoritatea presiunilor imediate. Vei avea toată asistența de care...

– Don!

Tracy se smulse din îmbrățișarea lui, sărind în picioare, pentru a se retrage în susul pantei stâncoase. O, Doamne, cât de bine se simțise în acele câteva secunde când îl lăsase s-o țină în brațe! Fusese o senzație atât de firească. Iar fără el se simțea așa de singură și părăsită, dar...

– N-ai ascultat ce ți-am spus? strigă. Pe lângă că prezența străinilor îl tulbură pe tata, nu pot aduce aici studenți, nu pot primi alți cercetători, pentru că s-ar duce vestea despre starea în care e. Dacă află comunitatea științifică vreodată că i-a murit creierul înaintea trupului, toți îi vor pune descoperirile pe seama aiurelilor unui bolnav care a pierdut contactul cu realitatea. S-ar putea chiar să pună sub semnul îndoielii alte lucrări de-ale lui, care au fost acceptate de toată lumea și considerate baze complet viabile pentru viitoare cercetări. Nu vreau să văd că de toți anii lui de muncă nu

se mai alege nimic, să fiu nevoită să văd cum opera îi moare o dată cu el fiindcă nimeni nu va mai crede vreodată că ar putea fi validă. Știi bine câți detractori a avut.

Își întinse mâinile spre el.

– Și tu ai făcut parte dintre ei, mai știi? Ai fost primul care i-a poreclit în public teoria „năstrușnica idee cheamă-le și vor veni a profesorului Maxwell".

Îi văzu chipul înroșindu-se intens.

– Da, recunoscu Don, ridicându-se și el. Dar am început de mult timp să-mi reconsider atitudinea. În mare parte, după ce te ascultasem, în San Diego. Nu numai datorită acelor lucruri pe care mi le-ai spus în particular, la masă, ci și pentru ceea ce ai afirmat la seminarul ținut de tine și tatăl tău. Am început să mă gândesc că se putea să fie – să fiți, amândoi – pe calea cea bună. Și, nu știu dacă ai aflat sau nu, dar acum un an, doi, am și publicat un articol pe tema asta.

Nu-l văzuse, dar se simțea mai ușurată auzindu-l că recunoștea o asemenea faptă, știind că o făcuse în public. Nici că asistase la seminarul lor nu aflase. Surprinsă, își dădu seama că, deși Don se aflase în sala de conferințe, nu-i simțise prezența.

– Mulți alți cercetători care l-au contrazis cândva pe tatăl tău sunt acum de aceeași părere, Tracy, continuă el. De-asta a fost autorizată subvenția – datorită ponderii crescânde care i se atribuie operei lui, a unui consens tot mai puternic că trebuie să fie continuată. Susținută.

Cât ar mai fi dorit să-l creadă, să creadă că boala tatălui ei n-avea să conteze – dar nu putea. Știa ea ce știa.

– Aș spune și eu că unii au început să-i dea dreptate lui tata. Unii, dar nu prea mulți.

Ridică o cochilie de scoică spartă, aruncată de o cioară, și o azvârli în josul falezei, simțind nevoia unei activități fizice.

– Încă mai există prea mulți care o consideră o idee năstrușnică, continuă ea. Marota unui om care se împotrivește atât de înverșunat ținerii balenelor în captivitate, încât ar fi gata să spună orice, să facă orice, pentru a-și convinge colegii că așa ceva nu e numai nedrept, ci și inutil. Însă noi o vom dovedi. Nu mai e decât

o chestiune de timp, adăugă, apropiindu-se de Don. De a sta cât mai mult cu balenele, trimițându-le înapoi expresiile până o voi găsi pe cea potrivită, cea care le va atrage cu adevărat atenția, fraza care spune: „Ascultați, băieți, sunt aici și vă vorbesc."

Îl privi în ochi, rugătoare.

– Să nu spui nimănui despre tata, Don. Te rog! Găsește o cale de a convinge fundația să ia suma înapoi. Acordă-mi timpul de care am nevoie. Aproape am ajuns! Sunt atât de-al dracului de aproape, încât îi simt gustul! Te rog, nu-mi răpi șansa asta, nu i-o răpi lui!

Îl cuprinse cu brațele pe după mijloc.

– A accepta subvenția și asistenții pe care aș fi obligată să-i angajez în urma ei, ar însemna să neg tot ceea ce am lucrat în ultimii trei ani, să distrug însuși lucrul pe care-l doresc cel mai mult: intrarea tatei în istorie ca omul care a dovedit pentru prima oară că e posibil să se comunice cu balenele sălbatice, omul care i-a făcut pe ceilalți să gândească într-o direcție de studiu diferită de ceea ce se face cu specimenele de orca din acvarii. Nu vreau să fie exilat în notele de subsol ale manualelor ca nimic mai mult decât un cercetător cândva respectat, care a murit dement, continuând să îndruge verzi și uscate despre eliberarea balenelor captive, fiindcă ele le-ar putea învăța pe cele sălbatice cum să ne „vorbească".

Don rămăsese cu gura căscată. Apucând-o brusc de brațe, explodă:

– Ei fir-ar a dracului! Vrei să spui că tatăl tău a reușit să te convingă și pe tine că e posibil așa ceva? Asta-i o idee complet smintită, o idee despre care pot înțelege că-i aparține lui, în situația dată, dar nu și ție! Nu se poate să nu știi că s-a dovedit contrariul în studiile pe delfini, cu excepția câte unei probe circumstanțiale anecdotice pe care cei mai serioși oameni de știință o resping.

O scutură ușor.

– Sper că n-ai nici un studiu orientat pe direcția asta, nu?

– Și dacă ți-aș spune că am? întrebă ea, vizibil provocatoare, încurajată de speranțele pe care le nutrea. Asta ar anula subvenția?

– Nu. Subvenția i-a fost acordată tatălui tău. Nu cred că o mai poate opri nimic din ceea ce spui tu acum. În plus, el însuși a

publicat o retractare a ideii, declarând că o avansase numai pentru a stimula controversa și, prin urmare, dezbaterile, în problema balenelor din captivitate.

Tracy clătină din cap.

– Eu am publicat retractarea, sub semnătura lui.

– Înțeleg, se încruntă Don. Ca acoperire.

– Ca acoperire, confirmă ea. Dar propria ta reacție inițială de a presupune că s-ar putea s-o cred și eu nu-ți spune nimic? Știi că e o idee nebunească, la fel cum știu și eu. Știind că e ideea nebunească a tatei, și știind în ce stare mintală era când a emis-o, nu simți că te îndoiești, măcar puțin, de unele dintre celelalte teorii ale lui? Nu te întrebi oare de câtă vreme a început mintea să i se deterioreze?

Don nu spuse nimic, continuând doar să se încrunte.

– Nu-ți dai seama, continuă Tracy, că alți oameni, cei care nu-l cunosc, care nu l-au cunoscut niciodată, s-ar putea folosi de ea ca să-i discrediteze și celelalte teorii?

Oftând adânc, Don dădu din cap.

– Mda. În regulă, înțeleg unde bați.

Tracy se îndepărtă puțin de el.

– Dacă-i pot dovedi punctul de vedere înainte de a muri, iar pe urmă reușesc să-i ascund sindromul Alzheimer de cunoștința publicului, opera lui va continua să fie considerată valabilă. Va determina alte lucrări în aceeași direcție.

– Ca lucrările pe care le-ai făcut în numele lui, de câțiva ani încoace.

– Exact, dar nu numai ale mele; și pe cele ale oamenilor de știință din alte locuri. Nu am de gând să-ncerc să-mi țin secrete descoperirile. Vreau să le împărtășesc, vreau ca alți cercetători să fie implicați activ în investigarea acelorași subiecte, cu grupuri diferite de orca, din întreaga lume. Nu doresc decât să n-o facă aici, cu mine. Nu acum.

– Atunci, acelor cercetători le va reveni creditul descoperirilor.

– Desigur.

– Așa că, dă-mi voie să te-ntreb, cum rămâne cu creditul pe care-l meriți tu pentru anii tăi de muncă și studiu? Dacă, prin eforturile

tale, prin analizele pe care le faci asupra vocalizărilor, ajungi la acea mare descoperire pe care o cauți, dar sub numele tatălui tău? Cu numele tău cum rămâne, Tracy? Cu reputația ta? Cu locul tău în cărțile de istorie?

– Astea nu contează, replică ea, retrăgându-se. E tatăl meu. Țin la el și asta am hotărât să fac.

– Contează pentru mine. Ca membru al acelei comunități științifice pe care încerci s-o duci de nas, contează, fiindcă o consider o nedreptate, o minciună spusă și perpetuată. Văd lucrările unei persoane, văd articolele scrise de aceeași persoană, și constat că sunt publicate sub numele altcuiva.

Tracy înălță capul.

– Și ce, asta-ți ofensează înaltele standarde morale atât de cunoscute?

– Da, mă ofensează, dar...

– Ia nu fi mai catolic decât Papa, Don! i-o reteză ea, aruncându-și părul de pe frunte. Fac ce vreau eu să fac, și o fac pentru tatăl meu, nu pentru cine știe ce străin care mi-o cere cu dreptul lui de șef. Dacă ești așa de indignat, îți propun să te duci și să protestezi la catedrele de cercetare ale tuturor universităților din lume, pentru că asistenții muncesc pe brânci și șefii de catedră își arogă creditul, zi de zi. Așa a mers și în trecut, generații de-a rândul, și la fel va merge alte generații fără număr, în viitor.

Și, cu aceste cuvinte, își înhăță flautul și porni hotărâtă. Don luă termosul ei și propria lui ceașcă, lăsând-o să plece fără a mai spune nimic, căci știa că, măcar în această privință, avea perfectă dreptate.

Capitolul 7

În timp ce din telefon răzbătea o voce subțire și ascuțită, vorbind cu cuvinte neinteligibile pentru Tracy, chipul lui Don se încreți încruntat, după care deschise gura, cu o expresie neîncrezătoare.

– Cum adică, unde e? se răsti el. Cu mine nu e, mulțumită ție! N-am... trebuie să fie? Cum poți spune că trebuie să fie cu mine? Nu e, și gata!

Ochii lui, mari și șocați, îi întâlniră pe ai lui Tracy. Își împinse o mână prin păr, agitat.

– Ce mama dracului, Muriel, are paișpe ani! Tu ar trebui să știi unde este! Ești mama lui și...

Se întrerupse brusc, în momentul unui vaiet pe care Tracy îl distinse cu ușurință, și făcu eforturi vizibile de a-și regăsi controlul.

– Bine, continuă, pe un ton mai moderat, în timp ce se rezema cu o mână de birou, ca și cum ar fi fost nevoit să se sprijine.

Tracy își împinse scaunul pe rotile până în spatele genunchilor lui dar, deși nu se așeză, Don îi prinse mâna cu care-l ținea de spătar și rămase astfel, simțind nevoia unui contact omenesc.

– Îmi pare rău, spuse el scurt, în receptor. Am fost nedrept, dar e și fiul meu și sunt la fel de îngrijorat ca și tine. Vin înapoi. Închiriez un avion și-am să...

Probabil că Muriel intervenise cu ceva, căci Don ascultă câteva momente, apoi explodă:

– Nici nu mă gândesc! Cum îmi poți pretinde să rămân aici, când fiul meu a dispărut cine știe pe unde, în California? Trebuie să vin acolo, să ajut la căutări!

Dădu drumul mâinii lui Tracy, pentru a lovi cu latul palmei în birou.

– Nu știu unde! Dar trebuie să încep de undeva, iar cel mai logic mi se pare punctul de pornire. Dacă n-a venit după mine? Dacă a fost răpit? N-aș...

Fosta lui soție îl întrerupse din nou. Lăsându-și capul în piept, Don gemu:

– Cum îmi poate pretinde cineva, tu sau oricine, să stau cu mâinile-n sân, așteptând să mă caute el?

Își întinse degetele pe birou, clătinându-se, parcă pe punctul de a cădea de pe picioare.

Tracy îi acoperi mâna cu a ei; întorcându-și palma, Don îi apucă degetele atât de strâns încât o durură, dar nu și le retrase. Rămase cu privirea ațintită spre fața ei, în timp ce-și asculta fosta soție, mai puse câteva întrebări, apoi închise.

Câteva clipe rămase pe loc, fără nici o xpresie pe față, cu ochii încă șocați.

Dintr-o dată, se așeză.

– Fiul meu...

Când înălță capul spre ea, Tracy îi văzu gâtul palpitând.

– A fugit. Cel puțin, se presupune că a fugit. Muriel credea că am trecut peste voința ei și l-am luat cu mine. Bineînțeles că n-am făcut-o, iar acum bănuiește că vine pe urmele mele. Oricum, asta e teoria poliției.

– Vine după tine? Tocmai din San Diego?

– Da. Of, la naiba!

Sări de pe scaun, repezindu-se prin cameră. Ajuns la fereastră, se ținu un moment cu mâinile încleștate de pervaz, numai pentru a se împinge violent și a reveni cu pași apăsați, de parcă spațiul restrâns al încăperii ar fi fost insuportabil.

– La dracu', numai eu sunt de vină!

Își lovi palma cu pumnul celeilalte mâini.

– De ce nu mi-am ținut gura? De ce n-am discutat cu Muriel înainte de a-i fi vorbit lui Eric? O știam bine cum e. Dacă ea consideră că doresc cu adevărat un lucru, ceva ce se așteaptă să-mi aducă avantaje în ochii lui Eric, îmi zădărnicește intențiile chiar și dacă asta înseamnă ca el să sufere. Iar acum, din cauza asta, e în pericol s-o pățească de-o mie de ori mai rău, făcând autostopul cale de două mii de mile, de unul singur.

Gemu și se întoarse, pornind iarăși în lungul și-n latul camerei.

Tracy se gândea la ororile care i se puteau întâmpla unui autostopist de paisprezece ani. Apoi, îi veni o idee.

– Don, nu te poate urma! Trebuie să știe că n-are cum să treacă frontiera. Dacă nu s-a gândit la asta și a încercat într-adevăr să vină după tine, la ora asta este cercetat fiecare autovehicul care trece din statul Washington în British Columbia. Îl vor găsi.

Expresia lui torturată nu se schimbă.

– Așa a spus și poliția, dar Muriel nu i-a descoperit lipsa decât când nu s-a mai întors, după ce fusese, chipurile, într-un camping de câteva zile cu prietenii. Nici nu se dusese cu ei, ceea ce înseamnă că a plecat de-acasă încă înaintea mea. Are un avantaj de trei zile. Putea să treacă granița înainte de a-i fi bănuit cineva, măcar, intențiile.

– Din sudul Californiei până la frontiera cu British Columbia? E cale lungă, replică Tracy, pe un ton calm, străduindu-se să-l facă să asculte de glasul rațiunii și al logicii. Și, după ce ajunge la granița internațională, unui băiat neînsoțit nu i s-ar permite să intre în țară.

– Și dacă nu încearcă să treacă neînsoțit, ci oprește o mașină cu un șofer din generația părinților lui? Dacă omul care l-a luat nu l-a descusut cum trebuie, sau e lipsit de scrupule ori suficient de nepăsător ca să creadă cine știe ce povești i-o fi îndrugat Eric, și dacă vameșii nu sunt prea atenți, o să treacă granița fluierând.

Tracy dădu din cap. Erau multe „dacă"-uri, dar știa că Don avea dreptate. În cazul unui copil mai mic, ar fi fost posibil ca autoritățile să pună întrebări. Eric, însă, avea paisprezece ani.

– Soț... mama lui e convinsă că a pornit încoace? Că n-a fugit pur și simplu, eventual ascunzându-se undeva ca s-o sperie, să vă sperie pe amândoi?

Don dădu din cap, sumbru la față.

– Și eu sunt convins că vine spre noi, fiindcă o dorea atât de mult.

– Are idee cum să ajungă aici?

Se încruntă, frecându-se între sprâncene cu degetul mare, ca și cum l-ar fi durut capul. Probabil că-l și durea.

– Știe. De mult am început să facem planuri de a cumpăra o barcă și a naviga în susul Trecătorii Interioare, până-n Alaska, într-o vară. Am studiat împreună ghiduri de navigație și hărți maritime. I-am promis că ne vom opri aici, ca să-i arăt locurile. Ce mama dracu', l-am crescut numai cu povești despre vara pe care am petrecut-o aici. M-a implorat să cumpărăm barca aia, să transpunem expediția în realitate, să nu rămână doar un vis. Așa că a fost firesc ca, anul ăsta când m-am hotărât să vin, să-l chem cu mine. Era atât de nerăbdător, atât de emoționat, încât perspectiva mă atrăgea și mai mult.

Îi scăpă un geamăt.

– Și pe urmă, Muriel a zis nu.

Închise ochii o secundă.

– Cred că va găsi locul, nici o problemă, cu condiția să nu i se întâmple nimic înainte de a ajunge aici.

Expiră prelung, fără a reuși prea bine să-și calmeze teama care-i rodea pieptul.

– Nu te gândi la asta, îi spuse Tracy, cuprinzându-l cu degetele de încheietura mâinii. Presupunând că mașinile îl iau destul de des, în cât timp crezi că a ajuns la frontieră?

Don se încruntă.

– Nu știu. Trei zile, poate patru, doar dacă nu cumva a călătorit toată noaptea.

– Bine, să presupunem că așa a făcut și că a trecut într-adevăr granița înainte ca poliția să fi fost anunțată. Nu mai avea nevoie decât să ia bacul de la Tsawwassen până la Victoria, continuând apoi cu autostopul în susul Insulei Vancouver. Drumul ăsta l-a putut parcurge în mai puțin de o zi, cu un dram de noroc, așa că ar

putea ajunge la Sointula dintr-un moment în altul. S-ar putea chiar să fie acolo, încercând să găsească o cale de a traversa până aici, pe insula noastră.

Văzând că nu era convins, Tracy își strecură mâna în susul antebrațului, până la marginea mânecii, apoi din nou în jos, producând cu palma un ușor foșnet peste firele de păr aspru ale pielii.

– Știu că ți-e imposibil să stai aici așteptând să sune telefonul. Vino, putem face un lucru. Ai la tine o fotografie a lui Eric?

– Sigur că da.

Scoase portvizitul și îl deschise, întinzându-i-l.

Tracy i-l luă din mână. Era încălzit de trupul lui, păstrând forma curbă a șoldului, unde stătuse, și mirosea a piele – și a pielea lui Don.

Băiatul care-i zâmbea din ferestruica de plastic semăna mult cu Don, deși avea părul închis la culoare ca al ei și o privire directă, din ochi căprui mari, limpezi. Avea o bărbie armonioasă, puternică, la fel ca a tatălui său, și o gură care, cu timpul, avea să fie considerată senzuală de multe femei. Nasul evitase la limită forma vulturească a nasului lui Don, deși probabil urma s-o atingă la maturitate.

– Seamănă cu tine, spuse ea.

Don ridică din umeri.

– Mai mult cu familia maică-sii, la colorație, deși dacă e să ne luăm după numărul de la pantofi, cred că va fi la fel de înalt ca mine, zâmbi el. Și de-o mie de ori mai deștept, adăugă. E cu un an în avans la școală, fiindcă a sărit peste clasa a treia.

Din glas îi răsuna mândria.

– Au vrut să-l treacă și peste a șasea, dar m-am opus eu. O fi el la fel de avansat cu învățătura ca elevii mai mari cu doi ani, dar pe plan emoțional și social e cu doi ani mai mic. Poate chiar mai mult.

Închise un moment ochii, strâns, chinuit parcă.

– E-atât de-al naibii de încrezător, Tracy! O, Doamne! Dacă-i face ceva cine știe ce nenorocit, am să...

Tracy îl luă de mână, sfâșiată de suferința lui.

– Dumnezeule, Tracy, chiar dacă are paisprezece ani, continuă să nutrească impresia infantilă că oamenii sunt buni și generoși și vor să aibă grijă de copii.

– Așa și este, replică ea. Cel puțin în cazul majorității oamenilor, și vom miza pe asta.

– Ce...?

– Haide, îl trase ea de mână, spre ușă. Să mergem. Avem treabă.

Don nu era prea sigur de ce, dar o urmă. Poate fiindcă ceea ce avea ea în minte nici nu se compara cu neputința de a sta pasiv, cu ochii pe telefon.

În Port McNeill, pe malul dinspre Insula Vancouver al Strâmtorii Johnstone, după o scurtă traversare cu șalupa și o croazieră cu bacul, Tracy i-l prezentă pe Don prietenei sale, Jayne, proprietara unui magazin de articole și servicii de birotică. Îi explică pe scurt că Don era un vechi prieten și coleg de-al ei, și despre încercarea lui Eric de a-l urma.

– Așa că, înțelegi, trebuie să mărim fotografia asta, s-o xeroxăm și s-o trimitem oriunde credem că ar putea fi de folos, la posturile de televiziune, la stațiile de ferry, la autogări, oriunde. Desigur, și poliția va face același lucru, dar ei trebuie să respecte reguli și proceduri cu care noi n-avem nevoie să ne batem capul. Cu cât facem mai multă publicitate, cu cât mai des se vede poza lui Eric, cu atât mai curând îl va depista cineva și ne va anunța unde e.

– S-a marcat, răspunse Jayne și intră în acțiune.

Nu peste mult, Don privea copia mărită a fotografiei fiului său, văzându-i inocența deschisă din ochi, zâmbetul larg care niciodată nu se ștergea complet, vizibila dragoste de viață. Își stăpâni un geamăt, concentrându-se să găsească cele mai potrivite cuvinte de mulțumire pentru prietena lui Tracy, care muncise de bună-voie mult timp după încheierea programului, pentru a face tot ce găsea de cuviință ca să-l ajute pe Eric să ajungă nevătămat la destinație.

Jayne insistase că o simplă mărire a fotografiei lui Eric nu era suficientă, după care se așezase la computer și crease un titlu tip banner, cu toate informațiile necesare. Inserând fotografia sub informații, aveau de copiat un poster impresionant, pe care să-l trimită în toate locurile unde putea fi afișat.

Dacă ar fi fost după mintea lui Jayne, ar fi lipit postere cu Eric pe toți stâlpii, de-acolo și până în San Diego. Când treaba fu gata, refuză să primească un singur cent, spunând:

– Auziți, am și eu copii. Promiteți-mi doar că mă anunțați când Eric va fi în siguranță.

– Voi face mai mult decât atât, spuse Don. Am să-l aduc să te cunoască și, dacă vrei, poți să-i tragi o săpuneală pentru toate neplăcerile pe care ți le-a cauzat.

– Pe asta o las în seama ta. Eu am să-l îmbrățișez de-au să-i trosnească oasele.

Don fu nevoit să facă un efort conștient pentru a nu i se umezi ochii.

– Și eu, spuse, rugându-se să se întâmple așa. Și eu.

În timpul drumului spre casă, vorbiră puțin, dar pe când urcau rampa de la debarcader, Don o luă de mână.

– Cred că e cazul să discutăm, spuse el.

– Eu nu, replică Tracy, ferindu-se de contactul fizic. Don observă că nu încerca să dea impresia de a nu înțelege despre ce era vorba.

De când părăsiseră puntea superioară a bacului, îi evitase nu numai atingerea, ci și orice efort de a lega o conversație. Orice discuție din genul dorit de el fusese imposibilă, desigur, în mijlocul mulțimii de oameni care coborau pe puntea mașinilor și în timp ce debarcau printre ceilalți pasageri. Și când parcurseseră scurtul drum până în locul unde Don lăsase mașina, fuseseră prea mulți oameni în jur. O dată urcați în mașină, crezuse că le prindeau bine câteva momente ca să aprecieze ceea ce li se întâmplase amândurora, dar Tracy făcuse acest lucru imposibil, comentând încontinuu istoricul Insulei Malcolm și al coloniștilor ei finlandezi.

Apoi, când șoseaua se degradase până la a deveni aproape un drum de țară, Don fiind nevoit să se concentreze asupra evitării șanțurilor, tăcuse și ea. În timp ce stătea prăvălită în colț, cu ochii închiși și respirația regulată, Don crezuse că adormise, oricât de improbabil ar fi părut, când drumul accidentat îi hurduca peste hopuri. Parcând în apropierea debarcaderului, constatase că nici ea nu era mai somnoroasă decât el. Aproape că se repezi afară din mașină.

Ajunse în Zodiac, cu motorul pornit și corzile dezlegate, înainte ca el să fi scos geanta de voiaj și să încuie mașina. Conținutul genții mai mici pe care o adusese cu el în prima zi se consumase.

Zgomotul puternic al motorului exterior și plescăitul valurilor pe bordurile Zodiac-ului zădărniciseră convorbirea pe care o dorea.

Dar acum nu mai existau alte persoane, nici drum cu hârtoape, nici motor care să-i duduie în urechi. Nu mai era decât un firmament incredibil de stele deasupra capului, o imensă lună plină, luminoasă cum de ani de zile n-o mai văzuse, și șipotul slab al apei pe lângă stânci și stabilopozi.

Numai atât – și el, cu Tracy.

Exact ceea ce dorea. Toate acestea și... Stai cuminte, își reaminti el, în timp ce o ajungea din urmă, potrivindu-și pasul alături.

– Mai încet. Să stăm de vorbă, Tracy.

– Nu. E târziu. Suntem obosiți amândoi.

Prinzând-o de mână, o făcu să se oprească.

– Nu-i decât unspe, iar ceea ce se întâmplă între noi e un lucru prea important ca să-l trecem cu vederea.

Tracy mai făcu doi pași, iar Don îi văzu umerii îndreptându-se, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă. Se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Nimic nu se întâmplă între noi, replică ea, pe un ton ferm și cu o expresie indescifrabilă. Părea atât de sigură, încât Don nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva o credea cu adevărat.

Clătină din cap. Tracy Maxwell numai proastă nu era. Știa la fel de bine ca el că aprinseseră un foc care n-avea să se stingă numai fiindcă așa spunea ea.

– Iubito, îți cer permisiunea să nu fiu de acord.

Tracy avu un zâmbet crispat.

– Îmi poți cere tot ce vrei, replică ea, răsucindu-se în loc. Oricum, nu vei primi nimic mai mult decât am primit eu, singura oară când am cerut.

De astă dată, reuși să-i prindă mâna și s-o tragă cu fața spre el.

– Cum? Faci toate astea numai pentru că îmi mai porți pică fiindcă ți-am rezistat acum cincisprezece ani?

Se întreba dacă avea cea mai vagă idee cât îl costase s-o refuze.

– Nu, clătină din cap Tracy, renunțând la orice încercare de a scăpa. Nu, firește că nu. Doar că... toată ideea... unei relații între noi doi e, cum să spun, hilară, Don.

– Hilară în ce sens?

– Privește adevărul în față: orice oi fi început eu acum cincisprezece ani, era fapta unei puștoaice care nu știa ce făcea. Acum, însă, sunt responsabilă de acțiunile mele. Am învățat ce înseamnă discreția, cel puțin. Nu mă încurc cu străinii.

– Cu străinii?!

– Suntem doi străini. Nici nu ne prea cunoaștem. Viețile noastre, interesele... scopurile noastre, nu sunt aceleași. Nici măcar nu locuim în același comitat.

– Asta ține de geografie.

– Dar tot o realitate e.

Luându-și geanta de voiaj, o însoți până pe veranda din spate.

La ușă, Tracy se întoarse spre el.

– Noapte bună, Don. Ai nevoie de o lanternă, sau îți ajunge lumina lunii ca să vezi drumul până la cabană?

Don aruncă o privire peste umăr, spre mica verandă acoperită a cabanei, și deodată îl inundă amintirea puternică a unei alte nopți luminate de lună. Închise ochii o secundă, rememorând teroarea năucitoare, momentele de nehotărâre în care se întreba ce putea face cu acel neașteptat dar de fată învăluită în satin. S-o tragă înăuntru, riscând să-și piardă controlul, sau s-o țină la ușă, vorbindu-i până o convingea să-și schimbe planurile – cu riscul ca părinții ei s-o vadă acolo, într-o asemenea postură?

– Mă descurc eu, spuse.

– Somn ușor. Te anunț, desigur, dacă primesc vreo veste de la Eric sau despre el. Noapte bună, Don, mai spuse ea, întorcându-se să intre în casă.

Fu pe punctul de a o lăsa să plece. Aproape se hotărâse să lase lucrurile așa cum erau, până a doua zi, dar în clipa când Tracy se

răsuci, lumina lunii îi căzu pe față, iar Don văzu că zâmbetul dispăruse. Singurătatea sumbră din expresia ei se adresa direct unei stări identice care de mult îi întuneca sufletul.

– Ah, Tracy... șopti el încet, potrivindu-și mâna pe ceafa ei și trăgând-o înapoi, pentru a-i trece degetul mare peste curbura mătăsoasă a obrazului, peste arcuirea tristă a gurii. Nu așa, murmură. Nu te pot lăsa singură, când arăți așa.

Tracy afișă din nou zâmbetul acela afurisit, ca și cum ar fi fost o lampă pe care o aprindea și o stingea cu un comutator.

– Așa, cum? întrebă, dar era prea târziu. Don îi văzuse durerea adâncă și constantă din ochi.

– Singură, spuse, după care se aplecă și o sărută.

Mai târziu, Tracy își dori să fi fost agresiv, poruncitor oarecum, poate chiar puțin dur. Așa ceva ar fi putut înfrunta. Dacă-i dădea un motiv să se înfurie, ar fi putut să se împotrivească.

Dar tandrețea lui o zdrobea, o făcea să tremure, îi smulgea din piept suspine necontrolate, îi aducea în ochi năvala lacrimilor fierbinți. Don îi cuprinse fața cu mâinile, atingându-i gura cu a lui. Nu lua, ci dăruia. O ținea ușor, o săruta blând, după care, ridicând capul, o privi cu drag.

– Te rog. Lasă-mă să te ajut, Tracy.

– Cum ai putea? replică ea în șoaptă. Nu luă în seamă lacrimile pe care știa că nu se putea să nu i le vadă, pe gene, cu speranța că nici el nu le dădea atenție. E un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

– Nu, spuse el. Nu trebuie să fii nici un moment singură, niciodată nu trebuie să mai porți povara care te apasă – decât dacă o dorești tu. Asta-i tot ce-ți ofer. O șansă de a alege. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici, Tracy. Vreau să-ți fiu alături.

Spre deznădejdea ei, lacrimile porniră să curgă, și închise strâns ochii pentru a le opri pe următoarele, însă acestea răzbiră printre pleoape, atât de neașteptate și fierbinți, încât nu avea cum să le oprească.

– O, Doamne, nu face asta! șopti el îndurerat. Tracy, te rog, fetițo! Dumnezeule, n-am vrut să te fac să plângi.

O cuprinse într-o îmbrățișare atât de caldă și mângâietoare, încât Tracy nu putu decât să se lase în voia lui, să-l cuprindă de talie cu brațele și să-și înfrunte nevoia teribilă de a izbucni în plâns de-a binelea. Ea, care nu mai plânsese de ani de zile. Nu plânsese la înmormântarea mamei sale. Nici când se pronunțase diagnosticul privind boala tatălui ei, și nici când își încurajase sora mai mică, la destrămarea căsniciei.

Dar acum... acum, când avea mai multă nevoie ca oricând să-și folosească acele adânci resurse de putere pe care și le descoperise înlăuntrul ei, o părăseau, și încă un suspin enorm crescu și i se rostogoli de pe buze, urmat de alte câteva.

Se străduia să se controleze, dar degeaba. N-o mai ținea întreagă decât îmbrățișarea lui Don, care continua s-o țină în brațe, fără presiuni, fără pretenții. Îi mângâia spatele, lăsând-o să plângă până se liniști de la sine.

– E mai bine acum? îi șopti el după un timp, cu buzele lângă tâmpla ei.

– Iartă-mă. Ai și-așa destule griji pe cap. N-ai nevoie și de ale mele, pe deasupra.

– Nu face nimic. Mi-ai cerut să cred că lui Eric nu i se va întâmpla nimic rău. Acum, și eu îți cer același lucru. Nici între noi doi nu se va întâmpla nimic rău, Tracy, dacă asta te tulbură. Îți dau cuvântul meu.

Ridicând capul, Tracy se rezemă în cercul sigur al brațelor lui, fără a face nici o încercare de a-și ascunde ochii umflați, nasul înroșit.

– De ce? întrebă. De ce-a trebuit să te întorci?

Don zâmbi, ștergându-i obrazul cu podul palmei.

– De ce? întrebă el, ca și cum nici nu s-ar fi gândit la această întrebare, până atunci. Cred... cred că s-ar putea să mă fi întors la tine, Tracy.

Și, cu încă o sărutare blândă, o eliberă, își luă geanta și porni spre cabană.

Tracy se șterse pe față cu mâneca jachetei, privindu-l cum se îndepărta.

Capitolul 8

Lumina lunii îi alunga somnul. Aceasta, precum și sunetele slabe și rare ale balenelor care suflau vapori, în trecere. Tracy se dădu jos din pat, reglă unele recordere, făcu câteva însemnări, apoi încălță o pereche de sandale și ieși. Briza dinspre larg era răcoroasă, iar deasupra munților de pe Insula Vancouver se îngrămădeau nori, amenințând cu ploaie înainte de ivirea zorilor, dacă nu se schimba direcția vântului. Deocamdată, însă, luna strălucea deasupra lor, argintându-le capetele, reflectându-se în apele întunecate și lucind printre frunzele copacilor.

Tracy evită cu multă grijă să privească în direcția cabanei lui Don. Revenind în casă, luă o bluză groasă de flanelă dintr-un cârlig de lângă ușa din spate. O îmbrăcă peste cămașa de noapte și coborî într-o tăcere spectrală treptele spre cărare, auzind cum trosneau ușor sub picioare scoicile sfărâmate. În capătul pontonului, se așeză cu coatele rezemate pe genunchi și privirea peste ape, uitându-se la coloanele de vapori care însoțeau fiecare respirație a balenelor. Când apăreau, erau îndepărtate, aproape invizibile.

Toate acestea – balenele, cercetările, chiar și tatăl ei – păreau să se afle nespus de departe. Avea probleme mult mai arzătoare.

Ca de pildă, ce putea face cu Don Jacobs și efectul lui asupra ei? Se amăgise, încercând să-și închipuie că avea nevoie de timp pen-

tru a-și face ordine în minte, că nu putea face dragoste cu el fără un soi de angajament personal. Își mai spunea și că-și pierduse vremea încercând să-l convingă că nu avea timp de romantisme. Don avea dreptate: când se întâmpla, se întâmpla.

Indiferent dacă-i convenea sau nu, își luase deja un angajament. Încă nu știa cât de profund era, nici cât avea să dureze, dar exista cu siguranță, dacă echivala cu încercarea de a găsi soluții la niște probleme insolubile. Aproape că-i simțea vârful degetului bătând-o în piept, aproape că-i auzea glasul spunând, încet: „Și aici."

Știa cum nu se poate mai bine că un bărbat se poate minți spre a crede că are anumite sentimente nobile, când i se înfierbântă sângele și i se trezesc instinctele sexuale. Desigur, același lucru era valabil și pentru o femeie, iar experiența o prevenea să dea dovadă de prudență, înainte de a-și lăsa din nou inima în grija unui bărbat.

Însă era oare dragoste ceea ce simțea? Nu știa. Era prea devreme ca să-nceapă să-i aplice etichete, deși Don era bărbatul pe care-l dorea. Singurul bărbat, bănuia ea acum, la care ținse vreodată cu adevărat.

Da, fusese pe punctul de a se mărita cu Will, și ar fi făcut-o, dacă el n-o trăgea pe sfoară. Dar ar fi fost căsnicia potrivită pentru ea? Sau ar fi ajuns ca Edie, mireasă la douăzeci și unu de ani, divorțată la douăzeci și doi? Poate că Will simțise într-un fel impropriu ei că relația dintre ei nu avea sorți de izbândă. Poate că-i făcuse o mare favoare, cu fuga lui lașă în ziua nunții. Desigur, celibatul îi dădea libertatea de a face cu viața ei ce dorea.

Se ridică, pornind înapoi spre casă, apoi se răzgândi și intră în grădina din spate, neliniștită, nervoasă, nesatisfăcută. Pe cine încerca să păcălească? Nu era liberă să facă ce voia cu viața ei. Viața ei stătea în suspensie și existau momente când, oricât de tare încerca să nu simtă astfel, era nemulțumită de acest lucru. Cel mai adesea, însă, reușea să-l uite și să accepte situația așa cum era.

Faptul de a-i vorbi lui Don despre asta îi scosese la suprafață toată furia și frustrarea.

Dacă nu venea, Tracy și-ar fi continuat viața liniștită de rutină, mai mult sau mai puțin împăcată cu sine.

Oare era liniștit, sau stătea culcat, cu privirea în tavan, singur în întunecimea nopții, făcându-și griji pentru fiul lui? Probabil îi era aproape imposibil să stea cu mâinile-n sân, așteptând vești, la fel de dificil și dureros pe cât îi era și ei să și-l imagineze astfel.

Se ridică, stând un moment nehotărâtă, apoi strânse pumnii și intră în casă. Peste câteva momente, apăru din nou, mergând direct și fără ezitare spre cabana lui.

Era cufundată în întuneric. Poate că dormea într-adevăr. Poate că bărbații nu obișnuiau să stea treji noaptea, frământați de spaime, ca femeile. Poate era capabil să-și alunge gândurile negre, refugiindu-se în brațele somnului.

Poate că nu.

Urcă tiptil pe mica verandă și ridică mâna să bată la ușă, apoi și-o smuci înapoi. Ce Dumnezeu o apucase? Se convinsese că Don suferea, numai pentru a-și justifica propria ei nevoie de a fi cu el?

Voia să fie cu el. Voia să-l țină în brațe, dacă avea nevoie de ea, așa cum și el o ținuse. Ce spusese? Vreau să-ți fiu alături. Dorea s-o ajute să-și poarte povara.

Da. Asta voia să-i spună, să facă și ea pentru el.

Ridică din nou mâna, iar de astă dată ciocăni.

Și mai dorea, cu disperare, să se culce cu el.

Don, stând la fereastră, o văzu pe Tracy ieșind din casă. Inima i se opri în loc, după care se lovi de coaste, cu o însuflețire și speranță care se stinseră imediat, când Tracy coti fără a arunca măcar o privire în direcția lui. Un timp, stătu așezată pe debarcader, cu privirea spre apă. Don se întrebă la ce se gândea, de ce nu putea dormi. Spera să aibă gânduri mai plăcute decât ale lui.

Când reveni lângă casă, dar fără să intre, învârtindu-se doar ca un copil răsfățat până când dispăru după colț, spre grădina mamei sale, Don se gândi să se ducă după ea. Oare suferea de dorul mamei ei? Din cauza asta plânsese? Obișnuia să se ducă în grădină, unde-i putea simți prezența, în momentele de deprimare?

Cu gândul la propria lui durere, gemu. Dumnezeule, dacă Eric nu venise după el? Dacă fusese răpit de cineva? N-ar fi trebuit ca de-atunci să se primească o cerere de răscumpărare? Nu era în nici

un caz bogat, dar ar fi obținut banii, cumva, de undeva. Dacă sosea vreo veste proastă, Muriel l-ar fi anunțat? Nu era sigur. Muriel nu s-ar fi codit să-l facă să sufere. Femeia aia nu avea nici un dram de compasiune în suflet.

Își amintea gingășia buzelor lui Tracy, căldura sărutărilor ei, convingerea exprimată cu voce blândă că Eric avea să ajungă cu bine. De ce nu putea să rămână cu acest gând, să se culce și să adoarmă? Doamne, câtă nevoie avea de somn!

Se așeză în singurul fotoliu din cabană, cu picioarele întinse înaintea lui. Ar fi trebuit să se culce, dar încercase degeaba. De fiecare dată când închidea ochii, în ciuda extenuării, întunericul reușea să-i activeze imaginația.

Numai de-ar fi putut să se întindă și să-și spună că Eric se odihnea și el undeva, în siguranță, savurând o mare aventură, fără a-i trece prin minte că fusese declarat dispărut, cu siguranță că ar fi putut să adoarmă. Dacă Eric știa că părinții lui aflaseră că nu era acolo unde ar fi trebuit să fie, sigur ar fi dat telefon. Era un băiat bun. Niciodată nu i-ar fi alarmat așa cu intenție.

Deci, dacă știa, avea să telefoneze.

Dacă putea...

Gemu din nou. Mereu ajungea aici. Mintea lui pur și simplu nu-și putea găsi liniștea. Săltă capul de pe spătarul fotoliului, apoi se îndreptă de spate, atent, când văzu o umbră urcând treptele spre verandă.

Sări în picioare și traversă camera din doi pași lungi, apucând clanța ușii, înainte de a fi conștient că se mișca. Rămase încremenit, întrebându-se dacă nu cumva dorințele lui plăsmuiseră o nălucă, sau Tracy venise într-adevăr. Ascultă, fără să audă nimic. Își ținu respirația, ascultând și mai atent.

„Du-te la culcare," își spuse. „Nu-i aici." Dar ce-l costa să deschidă ușa și să vadă cu ochii lui? O, Doamne! Dacă sosise vreo veste? Dacă era o veste atât de proastă, încât Tracy stătea pe verandă, înfruntând durerea de a i-o aduce? Dacă...

Apăsă pe clanță, trăgând ușa spre el, iar Tracy fu cât pe ce să cadă peste prag.

O prinse de mâna pe care o ridicase ca să ciocănească, ținându-i pumnul strâns, și o privi lung, cu brațul rigid. Tracy nu spuse

nimic. Nu vorbi nici el. Îi dădu drumul, făcând un pas înapoi. Tăcută, îl urmă. Don închise ușa, apoi o întoarse pe Tracy astfel încât lumina lunii să-i cadă peste față, pe fereastră.

– A telefonat cineva? întrebă, cu glasul ca un horcăit stânjenitor, plin cu zeci de emoții diferite, dintre care n-o putea numi pe nici una.

Îi văzu dezamăgirea apărând pe față.

– Nu! A... nu. Îmi pare rău. Sigur că la asta te-ai gândit, văzându-mă că vin aici și... și eu... nu puteam dormi, de grija ta, gândindu-mă cum stai aici singur, cu gândul la Eric. De-asta... ăă... am venit. Și ca să-ți aduc...

Îi întinse telefonul fără cablu din bucătărie.

– Cabana asta e în raza de acțiune a postului. Nu voiam să-ți faci griji că s-ar putea să dorm fără să aud dacă sună telefonul.

Don puse telefonul pe masă.

– Nu mă temeam eu de asta, spuse, simțindu-se vinovat de dezamăgirea care îi cuprinsese sufletul când își dăduse seama că acela era singurul ei motiv de a veni. Înghiți un nod, privind-o în ochi. Lumina lunii se reflecta în ei argintându-i, făcându-i de nedescifrat. De ce sperase mai mult? Tracy își exprimase deja clar poziția. Iar el o acceptase.

– Dar erai totuși îngrijorat.

– Da, mă gândeam la Eric. Ori de câte ori închid ochii, încep să apară tot felul de imagini.

Așa că, mi le alungam gândindu-mă la tine.

Îi atinse mâna, pe rama ferestrei unde și-o rezemase.

– Da, e greu să simți că nu poți rezolva problemele cuiva drag, când nu poți... ajunge la el.

Don dădu din cap.

– Cred că faptul de a ști că s-ar putea să aibă nevoie de mine, fără ca eu să am habar unde e ca să mă pot duce la el, e unul dintre lucrurile cel mai greu de înfruntat din viața mea.

– Vrei să vorbim despre asta?

Clătină din cap, strecurându-și mâna pe ceafa ei, sub păr.

– Nu. Vorbele nu ajută la nimic. Dar...

– Dar?

Îi auzi tremurul din voce, i-l simți în mâna pe care i-o ținea pe ceafă. Nu spuse nimic, n-ar fi putut, nu putea decât s-o privească, ținându-și tot timpul gura strânsă într-o linie încordată și umerii atât de țepeni încât îl dureau. Tracy se apropie, îl cuprinse cu brațele pe după mijloc și-și lăsă capul pe umărul lui.

– Dar asta? îl întrebă.

– Da, șopti Don, când se putu încrede în propriu-i glas; își rezemă obrazul de părul ei. Asta voiam. Să te țin în brațe. Să mă țin de tine.

– Oricine are nevoie să se țină de cineva, din când în când.

Se întoarse, se rezemă de perete și o trase în fața lui, între coapse.

– Eu nu aveam nevoie de „cineva", Tracy.

Glasul îi era răgușit și scăzut.

– De tine aveam nevoie.

Îl mângâie cu mâinile în lungul spatelui.

– Aici sunt. Am vrut să-ți fiu alături. Și tu m-ai cuprins în brațe, când am avut nevoie. Voiam să-ți răspund la fel.

Brațele lui se strânseră și mai tare, iar Don încercă să înveselească atmosfera cu un mic hohot de râs, până nu-l apuca plânsul de ușurare că nu era singur, față în față cu noaptea și spaimele ei.

– Măi frate, spuse el, sper să nu afle Con despre asta.

– Nnț, râse și Tracy, clătinând din cap, în timp ce se lăsa pe spate ca să-i poată privi chipul. Con doarme ne-ntoarsă.

– Serios?

Deși nu-i distingea expresia cufundată în penumbră, Tracy avu impresia că-i auzea în glas o intenție de zâmbet.

– I-ai pus ceva în ceai, sau ai croit-o cu ciocanu-n cap?

– Regret, murmură ea, e secret profesional. Și-n plus, Con știe că m-am făcut mare. Cred că mai tare se miră că n-am venit la tine până acum, decât că am făcut-o în sfârșit. Probabil se aștepta s-o fac vineri noaptea.

Degetele lui îi cuprinseră pe încheietura mâinii. Tracy simți că se încrunta.

– De ce s-ar fi așteptat la asta?

– Fiindcă știe ce-am simțit cu ani în urmă.

Îi văzu licărirea luminoasă a pupilelor, când ochii i se dilatară.

– Știa? Și părinții tăi?

Din ton i se simțea groaza.

– Părinții mei mă credeau un copil. Con știa că nu mai eram.

Aerul i se revărsă năvalnic din piept, scăldând obrazul lui Tracy, fluturându-i părul.

– Ce crezi, știa că și atunci mi-a fost la fel de greu să nu mă ating de tine pe cât mi-e acum?

Tracy dădu din cap.

– Probabil. Con e o femeie foarte perspicace.

Ezită, apoi recunoscu:

– După ce-ai plecat, în dimineața aceea, m-a făcut cu ou și cu oțet că venisem noaptea la cabană, „gătită ca o stricată", cum spunea ea. Mi-a tras o săpuneală pe lângă care a ta e o nimica toată și mi-a spus că să-mi fie rușine pentru că încercam să distrug viața unui om cumsecade și civilizat. După ce am trecut peste ura la adresa ta, și peste nemulțumirea că te însuraseși aproape imediat, în loc de a aștepta să cresc, mi-a fost atât de rușine pe cât îmi spusese Con că trebuia să-mi fie. Poate chiar mai mult.

Cuprinzându-i umerii în palme, Don răspunse:

– M-am căsătorit atât de curând pentru că am acceptat prima ofertă avantajoasă care mi s-a făcut, sperând că puteam potoli cumva focul care mă ardea, aprins de tine. Omul acela „cumsecade și cuviincios", Tracy, a lăsat gravidă o fată cuminte, a doua zi după ce a ajuns acasă, pentru ca apoi să-și regrete fapta amarnic, toată viața.

Tracy închise ochii strâns, chinuită.

– Atunci, îmi pare de două ori mai rău. Și sunt și mai rușinată.

– Ei, la naiba! exclamă el, strângând-o cu putere la piept. Ți s-a părut cumva că dau vina pe tine? Eram adult, răspundeam de faptele mele. Cunoșteam riscurile, dar m-am îmbătat ca un porc și nu mi-a mai păsat de ele.

– Dar...

– Dar nimic. Mă mai atâțaseră fete și înainte, să știi; n-ai fost tu prima care mă lăsase frustrat. A fost o reacție de furie la adresa mea, pentru că te dorisem atât de tare. Cred că în zilele noastre se

numește descărcare. Eu o numesc nesimțire. Muriel și cu mine ne cunoșteam din colegiu. Am... stat împreună un an, apoi eu m-am... cam îndepărtat de ea. Când am apărut la o petrecere pe plajă, unde venise și ea, ne-am apropiat din nou, fiindcă eu eram prost dispus, iar ea tocmai se despărțise de alt bărbat. Ne-a fost ușor să ne reluăm vechile deprinderi și... să ne consolăm reciproc. Peste o lună, mi-a spus că rămăsese însărcinată, așa că ne-am căsătorit. N-a ieșit nimic, iar mai târziu am divorțat. Și-asta a fost tot. Nu a avut nici o legătură cu tine. Nu erai vinovată în nici un fel, iar eu m-am ales cu un puști extraordinar, pe care-l iubesc la nebunie.

– Totuși, răspunse Tracy, îmi pare rău că a trebuit să treci prin asmenea regrete, și pentru tumultul și durerea de a-ți vedea căsnicia destrămându-se.

O îndepărtă puțin de el, privindu-i fața.

– Da, am regretat acel mariaj, și da, m-a durut, deși nu la fel de mult ca pe ea. Din vina mea ne-am despărțit. N-am iubit-o niciodată, deși mă prefăceam față de amândoi, iar când în sfârșit a înțeles adevărul, și-a găsit dragostea în altă parte. Aș fi preferat ca mai întâi să-i propun eu divorțul, apoi să așteptăm până ne separam, dar n-a ieșit așa, și situația a devenit cam... tensionată. Mai ales când bărbatul cu care trăia s-a împăcat cu nevastă-sa, lăsând-o pe Muriel cu buzele umflate. Mi-a cerut iertare. De dragul lui Eric.

– Doar n-ai fi... ăă... primit-o înapoi?

Don clătină din cap.

– Nici măcar ca să stau tot timpul cu Eric. Cum am spus, n-o iubeam. Iar dacă aș fi iubit-o, cred că eram prea rănit în amorul propriu ca să ne putem reconcilia. Nu fac față onorabil la respingeri, cred, nici chiar din partea unei persoane pe care n-o doresc cu adevărat.

După o clipă, adăugă:

– Și n-am regretat niciodată că sunt tatăl lui Eric. Pentru el, îi sunt recunoscător.

– Probabil că asta compensează multe.

Don îi auzi nostalgia din voce și, un moment, se gândi la licheaua care o dusese de nas. Oare își dorise copii cu individul ăla? Voia copii și acum? Își aminti visul ei de a instrui întreaga lume în

legătură cu fascinația balenelor și se întrebă dacă se vedea pe sine însăși având, pe lângă această misiune, și o familie, sau oare împlinirea visului îi era de ajuns?

– Mda, spuse el. Compensează. Îmi place să urmăresc toate etapele diferite ale creșterii lui Eric, știind că și eu îmi aduc contribuția. Mă face să mă simt mai mulțumit de mine însumi, ca și cum aș realiza un lucru de mare valoare.

Îi simți zâmbetul pe obraz.

– Mă bucur pentru tine, că îl ai.

Știa că vorbea serios.

Rămaseră un timp tăcuți, ținându-se în îmbrățișare, cu respirațiile încete, Tracy ascultându-i bătăie inimii, absorbindu-i căldura trupului prin hainele amândurora. La intervale regulate, o străbătea câte un tremur. Înlăuntrul ei începea să crească și să se întindă fierbințeala. Mâinile lui îi cutreierau neliniștite spatele, umerii, răsfirându-i cu degetele capetele șuvițelor de păr. Îl auzi oftând aproape mut, conștientă că bătăile inimii i se accelераseră.

Tensiunea, nevoia, o făceau să se miște nervoasă în leagănul coapselor lui. Don își ținu respirația, scurt, iar Tracy rămase absolut nemișcată, încercând să nu-i simtă creasta dură a excitației, dar atât de conștientă de ea încât abia mai putea să respire. O dureau sânii. Sfârcurile i se încordaseră. Se întrebă dacă i le simțea și el. Degetele i se îndoiră pe spatele lui, iar Don îi murmură numele, punându-și mâinile pe fesele ei, apăsând-o și mai tare peste el.

Cu un oftat, Tracy se ridică pe vârfuri, împinsă de un imbold irezistibil de a se apropia și mai mult de el, de a deveni una cu el însuși.

Pe Don îl chinuia o dorință crescândă. Îi răsfiră părul cu o mână, ridicându-i fața, pentru a-și putea coborî mâna cealaltă pe sub pieptarul bluzei ei groase de flanelă.

– Văd că... începu el, dar fu nevoit să repete, după ce-și drese glasul: văd că în noaptea asta n-ai venit la mine gătită ca o stricată.

Tracy clătină din cap, îndepărtându-se de el. Își cuprinse trupul cu brațele – într-un gest protector, i se păru lui Don. Jinduirea îi crescu și mai mult.

– Într-adevăr, spuse ea.

În locul unde stătea, avea fața cufundată în întuneric. Razele de lună îi cădeau pe vârfurile buclelor închise, formând o aureolă argintie.

– N-am satin alb, continuă, apoi își drese și ea vocea. Dar... dar intențiile mele rămân aceleași.

I se simțea oare în ton o undă de provocare, poate un element sfidător – sau nu făcea decât să braveze, ca să-și ascundă frica de un refuz?

Don rămase cu spatele rezemat de perete.

– Tracy?

O văzu ridicând din umeri.

– N-am voie să mă răzgândesc?

Se desprinse de perete, făcând un pas spre ea.

– Ba da, spuse, atingându-i bărbia, buza de jos. Îi tremura, făcând să-l străbată un fior de dorință. Și într-însul se răzvrăteau emoțiile, prea noi, prea fragile pentru a le pune în pericol cu mișcări prea repezi.

– De ce-am pierdut atâta timp cu vorbe de nimic? o întrebă. Mi-ai fi putut spune ceva mai devreme, înțelegi, în loc de a mă lăsa s-o lungesc la nesfârșit cu toate fleacurile.

– Cred... cred că fiindcă o parte din mine se temea să nu mă respingi din nou.

Don se apropie de ea și-i luă mâinile, ridicându-i brațele pe după gâtul său.

– S-ar putea s-o fac, dacă nu mă săruți odată, murmură el, cu buzele lipite de ale ei.

Îi simți râsul ușurel, gustul de mentă al respirației.

– Te rog, nu, răspunse Tracy, tremurul din vocea ei punându-i un nod în gât. De-a lungul anilor, am descoperit că nici eu nu reacționez bine în fața refuzurilor.

– O lecție irosită de pomană, își rezemă Don mâinile pe talia ei arcuită, inspirându-i mirosul părului. Nu vei mai avea nevoie de ea. Cel puțin, nu cu mine.

Oftând, Tracy se lipi și mai strâns de el, întredeschizându-și buzele. Don se aplecă, pentru a-și însuși ceea ce-i oferea.

Buzele ei, vârful nasului, erau reci în contact cu pielea lui. Partea dinăuntru a gurii era caldă, atât de fierbinte, atât de dornică să-l primească, încât Don abandonă orice finețe, nu mai folosi nici o tehnică, uitând complet că mai exista și așa ceva. Avea doar nevoie să-i simtă gura sub a lui, s-o simtă acceptându-l, s-o simtă cedând pasiunii pe care abia mai putea să și-o stăpânească.

Limba ei tremura lângă a lui, în timp ce trupul îi tremura în brațele sale. Se străduia să se apropie cât mai mult. El se străduia s-o țină și mai strâns. Nu le era de ajuns. Niciodată n-avea să fie. Îi simțea tensiunea, dorința, care erau pe măsura tuturor stărilor identice din el însuși.

Închise strâns ochii, în timp ce o ridica și se așeza cu ea în fotoliu, ținând-o pe genunchi, cutreierând-o cu mâinile, simțindu-i forma, căldura, respirația întretăiată. Inspiră adânc, încercând să se controleze, să încetinească, dar incapabil să-i dea drumul lui Tracy, incapabil să-i reziste și întrebându-se de ce o parte din el încă mai considera că ar fi trebuit s-o facă.

Era femeie în toată firea și venise la el. Îl dorea. Sărutările ei, peste tot pe pielea lui unde putea ajunge cu ușurință, șoaptele, nearticulate cum erau, i-ar fi spus-o, dacă n-ar fi știut-o deja. Tracy îi trase chipul în jos, iar Don îi întâlni gura ce-l căuta, răspunzându-i lacom la sărutări până când capul începu să i se învârtească ametitor și simți că se întărise atât de mult încât i se părea că avea să explodeze.

– Stai, gâfâi el, desprinzându-și gura de a ei, cu capul smucit înapoi, în tot acel timp strângând-o alături, mișcând-o peste el, fără a se putea abține; buzele ei îi mângâiau gâtul, partea de sus a pieptului sub deschizătura cămășii, cu respirația caldă pe pielea lui. Mai încet, fetițo. Savurează împreună cu mine.

Legănată în brațul lui, Tracy stătea parțial culcată peste genunchii săi, cu picioarele petrecute pe deasupra brațului de la fotoliu. O mână i se rezema pe mijlocul lui, imediat deasupra marginii de sus a blugilor coborâți pe șolduri. Cealaltă mână i se arcui peste obrazul lui, urmărindu-i forma fălcii. Îi simți țepii nerași.

O, Doamne! Ultima oară se bărbierise... când? În zorii zilei, iar de-atunci, nu mai apucase. Era într-un hal fără de hal. Nu se pregătise. Nu era gata să... Spatele și umerii îi deveniră rigizi.

Nu era pregătit!

Tracy îl sărută din nou, fiindu-i dor de gura lui în timp ce Don întorsese capul pentru a-și îngropa fața în părul ei. Buzele îi dădeau o senzație incredibilă pe pielea de sub bărbie, la fel cum făcuseră și pe buzele lui.

– Tracy! spuse Don rugător, pe când se ridica, răsturnând-o din poală și ținând-o până își regăsea echilibrul. Oprește-te.

– Hmm? murmură Tracy, agățată de el, jucându-se cu părul de pe pieptul lui și căutându-i gura cu a ei. Nu fac decât să... savurez.

Don nu putea rezista tracțiunii ușoare a buzelor ei, gustului, căldurii. Scoase un sunet, un geamăt frustrat, și se mai supuse câteva momente, lungi și năucitoare, după care se eliberă.

– Tracy, iubito, te rog, nu! Ascultă-mă. N-am nici un mijloc de a te proteja.

Încercă să-i evite sărutul.

– Nu mi-am adus nimic. Venisem în vizită la tatăl tău! N-am venit... echipat să... să...

Ea îi dădu încă o sărutare, înceată și profundă, cerând și primind participarea lui deplină. Nu mai putea să respire. Nici să gândească. Abia dacă se mai putea ține pe picioare.

– O viziune cam îngustă din partea ta, nu-i așa? murmură Tracy peste câteva momente, zgâriindu-i ușurel pieptul cu unghiile, sub cămașă.

– La toți dracii! bombăni el, încercând să se smulgă; nu-l ținea cu forța, abia îi atingea pieptul, și totuși se simțea legat cu cătușe de oțel, în șuvițele părului ei mătăsos care i se revărsa peste mâini pe când continua să-i înconjoare capul cu degetele.

– Da, am gândit îngust, gemu. Și am fost un prost și... oricum vrei să-mi mai zici, dar asta este și înseamnă că nu putem, că nu trebuie să mai continuăm, Tracy. Îmi pare rău, fetițo. Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare!

De ce naiba nu se gândise la asta în Port McNeill? Trecuseră prin fața unei farmacii. De două ori. Iar el n-o învrednicise nici cu o privire. Avea altele pe cap. Măi să fie! Nici nu-și putea închipui o tortură mai cumplită. O apucă de încheieturi, ținându-i mâinile nemișcate, și o îndepărtă de sexul său tumefiat. Nu-i venea să creadă! Era nevoit s-o respingă pentru a doua oară în viață și se temea că altă șansă n-avea să i se mai ivească.

Tracy se chinui să-și elibereze mâna dreaptă din strânsoarea lui, și fu nevoit să-i dea drumul, ca să n-o doară. Își adună forțele, convins că se pregătea să-i tragă un perdaf, dar ea nu făcu decât să introducă mâna în buzunarul stâng de la pieptul bluzei largi pe care o purta, după care o scoase din nou, întinzând-o înaintea lui cu palma în sus.

Le văzu în raza de lumină a lunii. Trei pachețele de staniol. Privi cu ochi mari, întinse un deget și le atinse, ca să se asigure că erau adevărate, le plimbă în loc, parcă pentru a le număra cu precizie.

– Trei? murmură, în parte gâfâind, în parte râzând, lăsându-se la loc în fotoliu, fără vlagă, cu ea cu tot. Iubito, am patruzeci și unu de ani!

Pe chipul lui Tracy se ivi un zâmbet tainic, de care numai o femeie ar fi fost în stare, și închise pumnul.

– Mai vedem, spuse și, ridicându-se, porni cea dintâi spre dormitor.

Don se opri la trei pași distanță, cu ochii sclipindu-i în lumina slabă și silueta uriașă întunecată. Părea să aștepte ceva, să aștepte ca Tracy să spună sau să facă ceva.

Își scoase bluza, lăsând-o să cadă pe jos. Don scoase un sunet pe care ea nu știu cum să-l interpreteze. Își dorea să fi avut curajul de a-și scoate și cămașa de noapte, dar dintr-o dată o părăsise orice cutezanță. Nu îndrăznea să se dezgolească în fața privirii lui contemplative, oricât de puțin ar fi putut să vadă, razele de lună nereușind să lumineze mai mult decât un colț al camerei.

O, Doamne! Nu făcuse destul? Nu spusese destul? Nu făcuse un pas gigantic în direcția lui? Don nu putea să-i iasă în întâmpinare, măcar la jumătatea drumului?

Cu doar câteva ore înainte, îi dăduse de înțeles cu prisosință că o dorea, dar acum, când venise, arătând că era mai mult decât dornică, nu făcea decât să stea privind-o. Pe la urechi îi șuiera un sunet ciudat, acoperind până și bătăile propriei ei inimi, dar senzația care o umplea se apropia mai mult de orbire decât de surzenie. Lăsa să i se învolbureze prin minte gânduri înfricoșate, nestânjenite, imagini de un roșu șocant pe un nor negru.

Imagini cu ea însăși venind la el, prima dată, și din nou, în noaptea asta. Imagini cu ea cuprinzându-l în brațe. Imagini în care ducea mâna la buzunar, ca să scoată prezervativele.

Fusese cumva prea agresivă?

Sau, poate, felul cum o respinsese, acuzând lipsa de protecție, nu fusese decât o tactică pentru a scăpa de ea?

Oare incontestabila lui reacție fizică fusese automată, un răspuns instinctiv pe care ar fi preferat să și-l stăpânească?

Îi venea să plângă. Îi venea să se strecoare prin crăpătura dintre tăblia patului și perete. Îi venea să dispară de-acolo ca prin farmec. Deschise gura să spună ceva, orice, dar avea buzele uscate, gâtlejul îi înlemnise și limba i se lipea de cerul gurii.

În acel moment, își dădu seama că Don tremura și mai tare decât ea. Tremura atât de rău, încât îi vedea efectiv genunchii vibrând. Sunetul pe care-l auzea era al respirației lui, șuierând mult prea repede.

– Don...

Întinse o mână spre el. Era mâna în care ținea prezervativele. Cu un râs întretăiat, se întoarse să le arunce pe noptieră. Când reveni, Don apăruse lângă ea, cu chipul pe jumătate luminat și ochii sumbri, sub sprâncenele coborâte.

– O, Doamne, spuse el, fără s-o atingă nici acum. În viața mea nu mi-a mai fost atât de frică.

Tracy își înclină capul pe spate, ca să-l privească.

– De ce?

– De ce? Din cauza ta... din cauză că ești tu. Pentru că vreau să... să mă achit ireproșabil față de tine, să-ți dăruiesc tot ce am mai bun, tot ce poate fi mai perfect în mine, dar te doresc atât de tare încât nu mă pot gândi decât la... decât la... la umilința ejaculării premature. Nu... of, fir-aș al naibii, nu-mi vine să cred că am spus una ca asta!

Își trecu o mână prin păr, mișcarea aruncându-i umbre lugubre peste față, în timp ce firele palide de pe antebrațe străluceau.

– La dracu', Tracy, nu mai am douăzeci și șase de ani!

Îl privi drept în ochi.

– Nici eu nu mai am șaisprezece. Sau douăzeci și șase. Am aproape treizeci și unu, pe lângă cei patruzeci și unu ai tăi, și ca adulți maturi, cred că va trebui să găsim o cale de a ocoli ciudățenia asta a noastră reciprocă.

– Reciprocă?

– Da, da. Mă dorești. Și totuși, stai pe loc, speriat că nu vei fi destul de priceput ca să-mi faci plăcere. Și eu te doresc, dar stau și mă gândesc că de fapt nu mă placi, fiindcă sunt prea agresivă, venind cu prezervative în camera ta.

Don deschise gura să spună ceva, dar Tracy își propti pumnii în șolduri, întrebând:

– Și? Ce-ai de gând?

Dintr-o dată, Don izbucni într-un râs cu hohote. O prinse în brațe, învârtind-o în cerc, apoi o aruncă în mijlocul patului. Încă mai sălta, când el îngenunche alături, îi încălecă șoldurile și-i cuprinse fața în mâinile lui mari și calde.

– Am să-ți arăt ce-am de gând, spuse și se aplecă să-i cuprindă buzele într-un sărut ce-i dezgolea sufletul.

Gura ei se deschise ca o floare, întâmpindându-i cu limba mângâierile, răspunzându-le. Îl zgârie cu unghiile pe spate, revenind spre pieptarul parțial desfăcut al cămășii.

– Și-am să-ți mai arăt, continuă Don, ridicând un moment capul, ce efect are asupra mea o femeie agresivă, când se numește Tracy Maxwell.

În timp ce-și freca nasul de gâtul ei și-i mușca ușurel umerii, Tracy termină să-i descheie cămașa și începu să-și plimbe degetele prin părul de pe pieptul lui. Don deveni țeapăn, când unghiile ei îi atinseră sfârcurile, apoi rămase drept, așezat peste picioarele ei, în timp ce ea îi apăsa cu palmele mușchii rigizi ai abdomenului.

– Ești în stare de mai mult decât atât, șopti el.

Cu o clipă întârziere, Tracy deschise ochii.

– Ce?

Buimăcită cum era, i-ar fi fost cu neputință să-i ghicească gândurile.

Îi văzu dinții lucind, când zâmbi.

– Vreau să fii agresivă. Atinge-mă, Tracy. Bucură-te de mine la fel cum vreau și eu să mă bucur de tine.

Tracy inspiră adânc și începu să bâjbâie la catarama curelei. Încheietoarea pantalonilor i se desfăcu singură, fermoarul lunecând până la jumătate, unde îl opri relieful uriaș al sexului. Își strecură mâinile pe după șalele lui, în blugi, spre elasticul chiloților bikini, desfătându-se cu senzația mătăsoasă a pielii, cu puterea mușchilor de sub mâinile ei, în timp ce-i trăgea în jos peste fese.

Respirația lui răsună hârâit, prelung:

– Daaa...

Iar Tracy își încovoie degetele, înfigându-i ușor unghiile în piele.

Don se aplecă din nou peste ea, împingând în lături breteaua subțire a cămășii de noapte, pe când țepii bărbii îi frecau aspru pielea, urmărind relieful părții de sus a sânilor. Tracy se arcui spre el, cu un geamăt slab, iar Don îi coborî în lungul brațelor ambele bretele. În timp ce se elibera din ele, un sân îi fu capturat de gura lui, fierbinte, umedă, puternică. Țipă și căzu cu spatele pe pernă, cuprinzându-i în mâini chipul în timp ce el sugea cu sete.

Își schimbă poziția, împingându-și un genunchi între ai ei, despărțindu-i picioarele și ridicându-i poala cămășii de noapte până se strânse doar ca o fâșie de bumbac pe mijloc. Mâinile lui o explorau, cu degete puternice și sigure, atingerea trezind plăceri nebănuite. Gura le urma, lăsând-o sufocată după dogoarea trecerii.

Îi smulse cămașa de pe umeri, în lungul brațelor, iar Don o lepădă de pe dânsul.

– Culcă-te peste mine, murmură ea, după care, când pieptul lui îi apăsă sânii, scoase un geamăt ușor, ca un suspin: o, Doamne... Don! Nu mai suport! se plânse, frecându-i cu picioarele materialul blugilor. Te doresc prea tare!

Ardea toată. În adâncurie făpturii ei, pulsa fierbinte, lichefiată, jinduitoare. Don se rostogoli pe o parte, își trecu unghiile peste pântecul ei, apoi își strecură două degete între cârlionții umezi dintre picioare. Tracy se ridică în întâmpinarea lui, aruncându-și capul dintr-o parte în alta, în timp ce el luneca prin umezeala caldă.

– O, mai repede, te rog grăbește-te... îl imploră, dar el, nici gând. Cu mâna o mângâia spre planuri tot mai înalte ale extazului,

iar cu gura îi absorbea sânul. Tracy știa că mai avea câteva secunde până la orgasm. Ca și cum ar fi înțeles și el, încetini iuțeala ascensiunii, coborând-o la un nivel de voluptate mai suportabil.

Când aproape își regăsi controlul respirației, îi auzi scrâșnetul fermoarului, iar bărbăția lui sări eliberată. Îl cuprinse cu mâna, strângând ușor, îndrăgind senzația de oțel învăluit în catifea, apucându-l și în căușul celeilalte mâini. Respirația lui se întretăie într-un icnet ascuțit, după care slobozi un geamăt de plăcere. Tracy se ridică în șezut, înclinându-l pe spate, și se aplecă peste pieptul lui, găsind cu gura un sfârc, pentru a-l mușca delicat. Se boți întărit sub limba ei, în timp ce trunchiul fierbinte pulsa în strânsoarea mâinii.

Apoi, trântindu-și și el mâna peste a ei, Don i-o opri și o culcă la loc, întinzându-se pe deasupra pentru a ajunge la noptieră. Rupse cu dinții plicul prezervativului, iar Tracy își eliberă o mână ca să-l ajute.

– Vino-aici, murmură el, trăgând-o în brațe și răsucindu-se, până ajunse deasupra ei cât era de lung. Își lăsă în coate greutatea trupului, cu mâinile pe lângă capul ei, și iarăși îi cotropi gura. Tracy își despărți picioarele, cuprinzându-l, mângâindu-i spinarea, fesele, șoldurile, după care începură să se miște spasmodic, instinctiv. Tracy se ridică sub greutatea lui, se potrivi mai bine și îl luă într-însa.

– Încet, iubito, șopti el dar, când i se deschise, înălțându-se din nou, cu unghiile înfipte în piele, numai pentru încetineală nu mai avură răbdare, nici unul dintre ei. Cu un geamăt, o pătrunse complet. Cu un strigăt de bucurie, Tracy îl primi.

Don se retrase, apoi se repezi iarăși, mai adânc, ridicând-o și mai sus. Tracy își legăna șoldurile în calea impulsurilor lui, agățându-se de el. Împreună, creau un ritm care-i prindea pe amândoi, îi purta în afara lor înșile, îi înălța tot mai sus până când tot ceea ce era ea, tot ce era sau fusese el, se metamorfoză și se coagulă într-un singur punct de lumină strălucitoare. Se sfărâmă, se revărsă și se risipi scânteietor peste ei, ca o ploaie tăcută de diamante în noapte.

Capitolul 9

Tracy râse încetișor, lângă umărul lui Don. Ridică o mână, lăsând-o să cadă pe pieptul lui.

– Sunt o cârpă, spuse ea.

Don întoarse capul.

– Jucăm șarade, sau ce?

Glasul îi era la fel de îngreunat ca al ei, luptând cu somnul.

Tracy încercă să ridice capul, dar mușchii refuzară s-o asculte.

– Cred că „ce“, murmură ea. Dar mă gândeam, cu frica ta de Con, poate ar fi bine să mă întorc la mine în pat cât mai curând, așa, cam în trei secunde, până nu adorm.

Chicotind, Don îi sărută lobul urechii.

– Ba nici să nu te gândești, protestă ea. Ajută-mă să ies de-aici, împinge-mă de la spate, sau vezi tu.

Don se întoarse spre ea, cuprinzând-o cu brațele pe după mijloc.

– Vezi? Te ajut. Te împing jos din pat. Da' și eu sunt moale ca o crâpă, așa că nu prea le am pe-astea cu împinsul.

Tracy se cuibări lângă el.

– Mmm-hmm... avem alte talente.

Se trezi pe jumătate, când îl simți îndepărtându-se, încercă să deschidă ochii când îl auzi ciocnindu-se de scrin, apoi auzi ușa de la baie închizându-se. Se strădui din răsputeri să se pregătească

pentru a se scula și a-și lua rămas-bun de la el, când revenea la culcare, dar efortul era peste puterile ei. Doar un minut să se mai odihnească, și pe urmă o făcea și pe asta.

Când îl simți ridicându-i șoldurile și trăgând de pe ea cămașa de noapte mototolită, reuși să deschidă ochii, scoțând un sunet nearticulat. Don îi închise pleoapele la loc, mângâietor, cu vârfurile degetelor, spunând doar atât:

– Șșșș...

Apoi se strecură lângă ea, trăgând cearșaful peste amândoi, iar Tracy nu mai putu decât să ofteze, renunțând la orice efort.

Ce-ar fi putut să facă, din moment ce o imobilizase cu un braț și un picior? N-avea putere să i se opună.

Căldura de cuptor a trupului lui părea s-o înconjoare, și ultimele vestigii ale conștiinței i se risipiră.

Don o urmă în câteva secunde, dar se trezi primul, dezorientat un moment, până inhală și simți mirosul părului ei. Zâmbi, inspirând adânc, și aproape ațipi din nou, dar undeva afară o pasăre dădea deșteptarea.

Deschise ochii, năpădit de amintiri. Se ridică în capul oaselor. Eric! Telefonul, aflat acum pe noptieră, nu sunase în timpul nopții. Nici o veste, își spuse el – asta trebuia să însemne că veștile erau bune. Și avea să sune curând. Îl privi lung, parcă impunându-i s-o facă. Trebuia. Era o nouă zi. Marțea cu noroc. Ziua când urma să fie găsit Eric.

Se rezemă cu spatele de lemnul răcoros al tăbliei de la căpătâiul patului, concentrat asupra unei imagini cu Eric ridicând receptorul unui telefon și formând numărul stațiunii B.I.O. Research, pe care Don i-l dăduse înainte de plecare; nu pleca nicăieri fără a se asigura că Eric îl putea găsi cu ușurință. Își formă o imagine cu telefonul sunând, cu el însuși ridicând receptorul și răspunzând, și continuă să se concentreze până când i se întipări adânc în minte. Avea să se adeverească. În curând.

Lângă el, Tracy se mișcă și strânse pleoapele, când o rază de soare se strecură prin spațiul dintre perdele, luminându-i oblic fața. Fără a se trezi, își mută capul ca să nu-i cadă lumina direct pe pleoape, rămânând pe spate, cu membrele desfăcute. Soarele arunca o umbră armonioasă, curbura unui sân și a umărului, pe piciorul

lui Don. Mâna ei, la fel de moale ca înainte de a adormi, îi căzu pe partea de jos a abdomenului, trezind imediat impulsuri îngrijorătoare.

Lăsându-se să lunece la loc în pat, Don îi ridică mâna, punând-o în altă poziție. Tracy se întoarse pe cealaltă parte, cu cearșaful adunat în adâncitura taliei. Degetele lui se strecurară dedesubt, de-a lungul curbei grațioase a șoldului, pentru a petrece câteva momente îndelungate de plăcere cu rememorarea evenimentelor din noaptea trecută: atingerile dulci, iscoditoare, generozitatea ei darnică, strânsoarea și căldura, modul cum îi răspunsese, unduindu-se în jurul lui.

O dorea din nou – rău o mai dorea. Oftă.

Ca s-o scutească de orice situație jenantă, indiferent câtă cutezanță afișase prin hotărârea de a veni noaptea la el, Don știa că trebuia s-o trezească și s-o trimită în casă înainte de a se trezi Con.

Avea s-o facă, într-un minut...

Rămase rezemat în cot lângă ea, privind-o cum dormea, văzând cum i se ridicau și coborau sânii, observând cum respirația ei mișca o șuviță de păr care-i căzuse peste nas. Oare gâdilatul acesteia avea s-o trezească? Dacă o gâdila el, s-ar fi trezit? Și urma să se scoale veselă sau ursuză? Tânjea să afle răspunsul.

Dacă era arțăgoasă, avea să-i aducă o cafea, lăsând-o să-și regăsească treptat voia bună. Dacă era la fel de voioasă precum corul matinal al păsărilor din dreptul ferestrei, urma s-o răstoarne în cearșaful învălmășit, pentru a gusta împreună buna dispoziție.

Tracy, caldă și mărinimoasă în timpul nopții, fusese o vrajă. Tracy dimineața putea să fie mai mult decât magică. Și de ce nu?

Spusese despre Con că rareori se deștepta înainte de ora nouă, nu-i așa? Asta însemna că mai aveau două ore pentru a o duce pe Tracy înapoi acasă, în patul ei, la adăpost. Putea s-o ducă acolo chiar acum și... Nu. Prefera să rămână unde era.

Doamne, drăguță mai arăta în patul lui.

Părul i se răsfirase pe pernă, răvășit în jurul feței, lăsându-l să vadă doar o parte din obrazul îmbujorat, buza de jos bosumflată și vârful nasului. Stătea cu antebrațele încrucișate protector peste piept și mâinile încleștate de brațe.

Zâmbi, întrebându-se cât ar fi durat această defensivă a ei dacă o supunea unui asediu hotărât.

Un atac în zorii zilei...

Trăgându-se mai aproape de ea, începu o misiune de recunoaștere, strecurându-și degetele în explorare, printre braț și coaste. Tracy își lăsă brațul să cadă și se mută cu spatele pe pieptul lui Don, frecându-și fundul de partea de jos a pântecelui său. Nu-și putu reprima reacția, dar încercă să n-o ia în seamă, în timp ce-și lăsa degetele să înainteze, urcând împrejurul unei coline tari și calde.

Când drumul său prudent, ocolit, ajunse pe vârf, descoperi o santinelă somnoroasă. O atinse, iar straja se trezi, ridicându-se dreaptă, în gardă. Satisfăcut, o lăsă să-și vadă de consemnul său și, pe îndelete, porni să exploreze spre sud, peste curbura stomacului, simțind mușchii care vibrau și se unduiau sub blândul lui asalt. Până acum, nu declanșase nici un contraatac serios.

Când începu incursiunea în josul coapsei, Tracy se foi și întinse piciorul. Și-l întinse și el, pentru a se potrivi cu mișcarea ei, respirând șuierător când simți pielea ca satinul alunecând peste a sa, jocul feselor încordate ce-l apăsau.

Își desfăcu mâna peste pubisul ei, fără a se mai mișca, doar... stând, și o simți fremătând iarăși, frecându-se de el, tulburându-l enorm. Dar surâse, căci știa că și el o tulbura, fie și abia simțit.

Până acum. Avea de gând s-o tulbure mult mai tare, nu peste multă vreme.

Îi provoca oare un vis erotic?

Apăsă ușor, descriind mici mișcări circulare cu palma.

Pelvisul ei se înclină, iar ritmul respirației se schimbă. Făcând mâna căuș, își strecură două degete în locul cald dintre coapsele ei. Șoldurile se repeziră înainte, ridicându-se în întâmpinarea mângâierii, apoi se rotiră înapoi, pentru a începe o mângâiere unică, numai a lor, exact acolo unde avea nevoie să fie atins în acel moment. Și totuși, nu se putea abține să-i smulgă aceleași răspunsuri, nu se putea stăpâni mai mult decât să se împotrivească imboldului de a se îndepărta încet de ea, pentru a-i simți trupul urmându-l pe al lui până în centrul patului. Se dezlipi de ea, cu excepția acelei mâini strânse căuș, iar ea se smuci înapoi, exact așa

cum sperase, cu părul lunecându-i de pe nas și obraz spre a se aduna într-un lac închis la culoare pe umăr, câteva fire doar rămânând agățate în gene.

Săltându-se într-un cot, Don descoperi că soldățelul cel șiret era încă la datorie, însoțit de un altul, întocmai ca el, pe piscul unui deal vecin, la fel de vigilent. Întrucât cei doi erau gata să dea alarma, sosise momentul fie să-i scoată din luptă, fie să-i atragă de partea lui.

Se aplecă și-și coborî gura peste unul dintre ei, iar pe celălalt îl îngropă sub palmă. Imediat, știu de partea cui erau. Mari pișicheri, băiețașii ăia doi.

În timp ce gura lui Don se potrivea fierbinte peste vârful sânului, Tracy nu-și mai putu stăpâni un geamăt slab de plăcere, deși ar fi preferat să se mai prefacă mult, mult timp, că dormea. Era cel mai fermecător mod de a fi trezită.

Deschise ochii și văzu un cap auriu aplecat peste ea, îi simți vrăjitoria gurii active, a limbii sâcâitoare. Îi mângâie părul cu o mână, savurând sub palmă textura aspră și totuși mătăsoasă între degete. Inspiră tremurător și-i urmări conturul urechii, apoi linia dură a maxilarului.

– Don... murmură ea și, o secundă, gura lui trase mai tare. O străbătu un fior adânc și-i mai scăpă un mic geamăt.

Don înălță capul, cu buzele sclipind umede și ochii albaștri-senzuali, blânzi, înapoia genelor cu vârfuri aurii.

– Iartă-mă, spuse el. Te-am trezit? Să te las să adormi la loc?

– Nu te opri, numai pentru mine, se întinse ea, zbătându-se încet. Mai ales dacă te distrezi bine.

– A, de distrat mă distrez, nici vorbă.

Ridică o mână spre fruntea ei, pentru a-i da la o parte părul care-i acoperea pe jumătate ochiul stâng, și-i zâmbi, aplecându-se mai aproape.

Tracy îi depuse un sărut pe bărbie și, când Don vru să-i răspundă asemenea, întoarse capul, ținându-l la distanță.

– Nu! N-ai voie să mă săruți.

Don îi frecă pielea sensibilă de sub ureche, cu nasul.

– De ce? Adu-ți aminte, ăsta-i cel mai potrivit mod de a spune bună dimineața.

– Îmi miroase răsuflarea mai urât decât a unei balene.

– Ba aici nu-ți miroase deloc, murmură el, coborând cu mușcături mărunte spre sânul ei; o sărută, supse, apoi mușcă ușor, făcând-o să se zvârcolească. Stai cuminte, o temperă. Îmi strici jocul.

Tracy se agăță de tăblia patului, pentru a se ridica pe jumătate.

– Care joc?

O culcă la loc.

– Mă jucam de-a armata.

Și începu să-i explice amănunțit, cu gesturi și demonstrații, cum se juca el de-a armata, găsind cărări secrete dintr-un loc în altul, târându-se cu grijă pe coline, ca să vadă ce aveau în vârf. Când ajunse la felul cum îl atrăsese de partea lui pe primul dintre cei doi soldați din gardă, Tracy gâfâia, cu răsuflarea tăiată. Don se apucă să-i arate cât de ușor îl convinsese și pe celălalt.

– Mmm, făcu el, nici aici nu miroase a respirație de balenă.

După câteva momente, timp în care Tracy se zbătu și mai mult, înălță capul și zâmbi.

– Oricum, chiar dacă ai respirație de balenă – lucru de care mă îndoiesc serios – ține minte că la fel e și a mea.

Îl privi prin părul încâlcit care-i acoperea din nou ochii.

– Crezi că s-ar anula reciproc?

– Cred că, după primele câteva secunde, nici unul dintre noi nu va mai observa.

Spre uimirea ei, avea dreptate.

Peste câteva momente, Tracy spuse:

– Se pot juca și fetele de-a soldații?

– Nici o șansă, clătină Don din cap. Ăsta e un joc strict de băieți.

– Atunci, surâse ea, poate-am să mă joc în schimb de-a marinarii.

Tonul ei jucăuș îl făcu să zâmbească strengărește.

– Zău? Și cum te joci tu de-a marinarii?

Tracy scoase un uuu-aaa, uuu-aaa, uuu-aaa! dezgustător, apoi comandă:

– Imersiune!

Și se scufundă cu submarinul sub pătură. Don scoase un mic țipăt, urmat de un geamăt, și căzu pe spate, aruncând acoperământul tocmai la timp pentru a o auzi cum murmura:

– Ooo... ia te uită! S-a trezit inamicul! Toată lumea la torpile!

* * *

Don ridică mâna, apoi o lăsă să-i cadă pe piept, moale.

– Sunt o cârpă, spuse, cu o privire vicleană, îngâmfată și complet satisfăcută.

Zâmbind, Tracy se săltă în capul oaselor, gata să-și coboare picioarele din pat.

– Ba bine că nu, replică ea. Nu uita, am mai ascultat o dată vorba asta, te-am crezut, am lăsat garda jos, am adormit – și uite ce mi s-a-ntâmplat.

Don se rezemă într-un cot, înhățând-o într-o clipă, pentru a o ținui cu spatele de saltea, și-și strecură un picior între ale ei. Sărută cele două „gărzi" până când reveniră la datorie, sau poate de partea lui, și spuse:

– Ei, haide! În caz că n-ai observat, au trecut vreo șase ore de când am fost prima dată molești amândoi ca niște cârpe. De-atunci, am dormit bine și am avut parte de-o deșteptare nemaipomenită. De data asta, starea de cârpă nu va mai dura multă vreme. Stai pe-aproape, puștoaico, și-am să ți-o dovedesc.

– Oho, deci acum ne-a venit cheful să „dovedim" fel de fel de chestii, nu? își înlănțui Tracy mâinile pe după capul lui, zâmbind. Credeam că numărul patruzeci și unu îți creează probleme. Țț, țț, țț. Ejaculare prematură, vezi să nu!

Don roși, ceea ce lui Tracy îi plăcu nespus. Roșise. Și-și îngropă fața între sânii ei, cu respirația fierbinte și glasul vibrându-i prin oase:

– Mamă! Altă prostie mai mare n-am găsit să spun! Am știut, cred, că era evident că n-aveam grija impotenței, așa că m-am concentrat asupra următoarei nenorociri.

Înălță capul.

– Și nu mai râde de mine.

Se mișcă insinuant lângă ea, cu ochii întunecați și misterioși, iar Tracy se opri din râs.

– Azi, continuă el, mă simt de douăzeci și șase de ani. Poate chiar de șaptesprezece.

Tracy îndoi un genunchi, frecându-și partea interioară a coapsei de șoldul lui.

– Iar eu mă simt de șaișpe.

Îngenunchind între picioarele ei, Don își trase mâinile în josul trupului ei, cu chipul vesel devenindu-i dintr-o dată serios.

– Ba, pentru mine, deloc, spuse, încercuindu-i un moment talia, înainte ca mâinile să i se ridice pentru a-i cuprinde sânii. Pentru mine, ești femeia care crezuseși că erai atunci, iar eu știam că aveai să devii, cu timpul.

Se aplecă și-i sărută gura, apoi sânii, și stomacul, ca într-o acoladă.

– Femeia de acum.

Tracy se cutremură. În brațele lui, devenise finalmente acea femeie, cea în care și ea știuse că era capabilă să se transforme, fără a o fi făcut niciodată.

Îi mângâie cu palmele spatele, talia, șoldurile zvelte, apoi și le aduse în față, până îi captură bărbăția. Don se ridică din nou, îngenunchind mândru peste ea, pentru a o lăsa să-l mângâie și să-l admire.

Când îi văzu privirea lunecând lateral spre noptieră, zâmbi.

– E-n regulă. A mai rămas unul.

– Unul, fu ea de acord, întinzând mâna spre pliculeț și deschizându-l; cu tandrețe și o chinuitoare încetineală, i-l aplică. Cu condiția să-ți dai seama că asta-i tot ce stă între noi și abstinență.

Pieptul lui se înălță și coborî la loc, rapid.

– Cred, spuse, cu vocea îngroșată, că în foarte scurt timp am să mă simt de nouăzeci și unu de ani, așa că n-o să mai prea conteze.

Zâmbind, Tracy îl trase spre ea.

– Punem pariu?

O sărută îndelung, înainte de a-și înălța capul să spună:

– Atunci, cred că va trebui să mai facem un drum până la Port McNeill.

Închise ochii și o sărută din nou. După care tăcură amândoi.

Undeva, nu departe, o orca expiră, lansând un sunet prelung, sibilant, prin văzduh. Tracy sărută umărul cald, cu miros de bărbat, al lui Don, mângâindu-i țepii arămii de pe bărbie, surprinzător de moi. Don zâmbi în somn.

Fără zgomot, Tracy coborî din pat și ieși pe vârfuri din cameră, trăgându-și din mers bluza pe ea. Nu era sigură unde-i ajunsese

cămașa de noapte, dar nu conta. Putea s-o ia mai târziu. Între timp, avea o treabă de făcut, iar timpul trecea secundă cu secundă.

În plus, dacă stătea acolo, probabil l-ar fi trezit pe Don, și cu cât îl lăsa să doarmă mai mult, cu atât îi rămânea mai puțin timp ca să-și facă griji pentru Eric, înainte de apariția băiatului.

În mai puțin de zece minute făcu duș și se îmbrăcă, și într-un interval probabil dublu se certă cu Con pe tema micului dejun. Căzu la un compromis, luând o gustare pregătită de Con și îndesând-o în geantă, o dată cu restul echipamentelor.

După o traversare rapidă a Strâmtorii Johnstone, încetini, când ajunse la destinație. Ca om de știință într-un centru de cercetări recunoscut, avea acces în rezervația sălbatică. Coborî o ancoră de la prova și, după ce o prinse bine, opri motorul, continuând să se legene pe valuri în tăcere, numai cu șipotul valurilor pe sub fundul plat al bărcii și susurul lor pe lângă borduri.

Numărul balenelor reunite o înștiință că plajele de frecat erau folosite, dar rămase pe loc, ca să nu deranjeze animalele.

Pe Tracy o interesa să încerce a descoperi dacă nu existau anumite expresii folosite între balenele care părăseau plaja și cele ce veneau să le ia locul.

Cu acest gând, coborî un hidrofon peste bord, acordându-l pntru conversațiile care puteau avea loc lângă țărm. Se auzeau puține sporovăieli între balene, dar puse în funcțiune magnetofonul și se rezemă de spătarul banchetei, plutind în deriva propriilor ei gânduri, a amintirilor, a plăcerii din noaptea trecută, în contrast cu amarul celei dinainte. Cum se putea schimba atât de radical viața cuiva, într-un interval de numai douăzeci și patru de ore?

Dar... în pofida celor întâmplate între ea și Don, oare chiar i se schimbase atât de mult viața? Nu luase nici o hotărâre, nu vorbise despre nici un angajament. Și nici el n-o făcuse.

Încă nici nu știa măcar ce-ar fi putut face în legătură cu anularea subvenției. În primul și-n primul rând, era membru în consiliul director al Meteor Foundation, loial celorlalți directori și sponsorilor. Dacă ajungea la concluzia că nu putea schimba într-un mod moral situația subvenției fără a-i minți, n-avea s-o facă. Iar în oricare alt mod, Tracy n-o dorea.

Era vorba de acel puternic cod etic pe care i-l cunoscuse dintotdeauna, acea onestitate pe care ea însăși se gândise să mizeze, când aflase că urma să se întoarcă. Știa că nu se schimbase. Oare l-ar fi iubit la fel de mult, dacă se schimba?

Se îndreptă brusc de spate. Iubire? Nu voise să lase acest cuvânt să i se strecoare în gânduri, necum să-și mai și croiască drum până în însăși urzeala făpturii ei.

Îl iubea, sau doar se îndrăgostise din nou? Fusese vreodată îndrăgostită de el, ori era doar o slăbiciune, ivită din inocența adolescenței, adormită apoi și redeșteptată la viață de întoarcerea lui?

Clătină din cap. În adâncul ei, știa că nu încăpea nici o îndoială. Îl iubea. Nu-i folosea la nimic să-și spună că era prea devreme, că așa ceva nu se putea întâmpla în patru zile. Se întâmpla, fiindcă se mai întâmplase.

Iar acum, se punea întrebarea: dacă-l iubea, n-ar fi trebuit și să poată avea încredere în el? O auzea, îi înțelegea importanța, dar răspunsul nu părea să se găsească nicăieri prin apropiere.

Și nici balenele. În timp ce ea stătuse cufundată în gânduri, balenele se mutaseră, vocalizările lor scăzând doar ca o muzică slabă și ireală, pe care hidrofonul ei nu prea modern o capta cu mare dificultate.

Între timp, briza începuse să se întețească, iar valurile creșteau, chiar și în spațiul apărat din Robson Bight. Curios, cât de ușor îi era să ridice ancora și să pornească, nu pe urmele balenelor plecate, ci înapoi spre casă. Spre Don. Și spre ceea ce le rezerva restul zilei. Și noaptea următoare.

Recuperase camera pe care o instalaseră într-o poziție strategică, în ajun, cu speranța că pe bandă se înregistraseră unele imagini cu adevărat spectaculoase, când îi veni o idee.

Asta-i tot ce stă între noi și abstinență, spusese, și era adevărat. Oare Don s-o fi dus să... Nu. Trebuia să stea lângă telefon. Probabil că nici măcar nu-i trecuse prin minte. Ceea ce însemna că de ea depindea totul. Înghiți în sec, șocată și nevenindu-i să creadă aversiunea pe care o simțea, jena pe care considera că ar fi trebuit s-o lase de mult în urmă. Era ridicol. Sigur că o putea face. Doar era femeie în toată firea. Și ce dacă orașul era mic, magazinul și mai mic, și o cunoștea toată lumea? Râse de sine însăși, trecând de intrarea în Robson Bight, și acceleră.

Gonea spre Sointula, pe o mare agitată, când auzi un apel pârâind printre paraziții aparatului de radio V.H.F.

– Salut, Tracy! Tu ești aia care aleargă spre nord-est, în fața mea? o întrebă un glas, după ce comutară pe altă bandă decât cea pentru cazuri de urgență.

Îl cunoșea pe Pete de ani de zile. Avea o companie de supraveghere a balenelor, lângă Telegraph Cove. Se întoarse și văzu, la opt sute de metri în urmă, una dintre șalupele sale de rond, așa că îi confirmă poziția relativă.

– Am aici un puști cu rău de mare care zice că are întâlnire cu cineva, la tine, continuă Pete. Vrei să mă scutești de-un drum?

– Dumnezeule! Îl cheamă Eric?

Încă dinainte de a fi auzit răspunsul afirmativ, trase cu putere de volan, în plină viteză, fără să-i pese de stropii care săreau peste bord, cotind să se întoarcă spre cealaltă barcă.

Peste câteva minute, cu Eric la bord, puse Zodiac-ul pe viteză de croazieră și porni.

Eric... viu și nevătămat. Don strânse cu putere trupul ciolănos al fiului său, simțindu-i fiorii, simțind tremurul suspinelor pe care băiatul încerca să și le stăpânească.

– E-n regulă, fiule, spuse el, atingându-i cu buzele fruntea peste măsură de înfierbântată. Acum ești în siguranță. Ai ajuns. Suntem împreună.

Nu voia, dar trebuia să-l întrebe:

– Nimeni nu ți-a... N-ai pățit nimic? În nici un fel?

– Nu. Și lasă-mă jos, pot să merg și singur, horcăi Eric, dar Don observă că nu se zbătea, nu încerca să insiste.

– Ți-e rău, spuse el.

Capul lui Eric i se clătină pe umăr.

– Rău de mare, atâta. Barca aia nu înceta o clipă să se clatine. Nici măcar noaptea.

Noaptea? Răspunsul lui Eric ridica întrebări mai multe decât cele pe care le lămurea.

– În curând ai să te simți mai bine, spuse Don, deși nu avea de unde știi dacă așa era. Pielea lui Eric, lipită de a sa, când își lăsă

obrazul pe fruntea băiatului, ardea ca focul. Unde fusese? De cât timp se simțea rău? Ce altceva i se mai întâmplase? Nu voia să se gândească la asta. Indiferent prin ce trecuse, fiul său era viu. De celelalte se puteau ocupa mai târziu.

O urmă pe Con în casă, până într-un dormitor, unde bătrâna trase cuvertura, făcându-i loc să-și depună fiul pe pat. Con îi scoase geaca, apoi dădu să-l apuce de poalele cămășii, dar Eric își strânse pieptul în brațe.

– Doar n-ai de gând să mă dezbraci!

– Ha! Doar nu crezi c-ai ceva ce nu mai văzui la viața mea? replică bătrâna, dar îi respectă demnitatea, punându-i doar o mână pe frunte. Șezi culcat, îi spuse. Ai febră.

Don văzu bărbia lui Eric repezindu-se înainte și-l apăsă ușor pe umăr.

– Ea e Con. Pe-aici, toată lumea o ascultă, așa că e mai bine s-o faci și tu.

– Că bine zice, spuse Con. Să-l asculți pe tăticu-tău. Are destulă minte ca să-mi știe de frică.

Eric încercă din nou să se ridice în capul oaselor.

– Tatălui meu nu-i e frică de nimeni, și nici mie.

– Sigur că nu ți-e, încuviință Don, descălțându-l de pantofi; avea ciorapii umezi; îi scoase și pe ei, începând să-i frece între palme picioarele mari și osoase. Fiindcă n-o cunoști pe Con. Ai încredere-n ce-ți spun, amice. Teme-te de ea. Nu știe de glumă.

Eric încercă să râdă, dar ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce bărbia începea să-i tremure. Văzu, însă, privirea încruntată, chipurile cu asprime, a lui Con, și-și înghiți lacrimile. Dintr-o dată, femeia îi ciufuli părul, zâmbind.

– Merg să-ți aduc o bere de ghimbir, frățiе. Asta-i delicioasă-ntotdeauna când simți că-ți verși mațele.

Don dădu din cap.

– Îți mulțumesc, Con. Cred că ne-ar prinde bine.

În clipa în care bătrâna ieși, Eric abandonă orice încercare de bărbăție.

– Îmi pare-așa de rău, tată, se ridică el, bolborosind la pieptul lui Don. Da' parc-am înnebunit, când mama s-a răzgândit așa în ultima clipă și-a zis că nu pot veni cu tine. Știu că a fost o prostie să

fug. Știu că te-ai supărat, dar n-am vrut să sperii pe nimeni. Credeam că nici n-avea să-i dea prin minte că nu mai eram cu alde Cooper, până ajungeam aici. Și pe urmă, m-am gândit că tu aveai să-i dai telefon și se rezolva totul.

– Bine, bine, nu te repezi. Nu-s supărat. Poate am să mă supăr mai târziu, dar acum mă bucur că n-ai pățit nimic.

Îl strânse în brațe, masându-i spatele ca pe vremea când era mic, până când plânsul păru să i se liniștească. Atunci îl culcă la loc pe perne, îi scoase jeanșii umezi și îl acoperi cu pătura, ștergându-i lacrimile cu un colț al cearșafului. Eric întoarse capul, rușinat.

– Putem discuta totul mai târziu, continuă Don. Acum odihnește-te.

Îi netezi de pe frunte părul transpirat, apoi ridică privirea, când Con intră cu un pahar de bere. Îl ajută pe Eric să se ridice și i-l ținu la gură în timp ce băiatul bea cu sete, după care se culcă la loc.

– Tracy a chemat doctorul. E pe drum, anunță încet Con.

– N-am nevoie de nici un doctor! se tângui Eric, ca un copil de patru ani, nu de paisprezece.

Don încercă să-l calmeze, în timp ce o binecuvânta în sinea lui pe Tracy. Intuiția ei nu dădea greș niciodată.

– Fiule, ești bolnav.

– Am rău de mare. Ți-am mai spus o dată. Barca aia nu stătea o clipă locului, tot sus, jos, sus, jos, încontinuu, și noaptea, când mă-nchidea în dulapul ăla, era groaznic!

Dădu la o parte mâinile lui Don, chinuindu-se să se salte în șezut.

Îl închidea într-un dulap? Don își privi lung fiul, strângându-l cu mâinile de umeri, dar Eric i le înlătură.

– Tre' s-o sun pe mama! îl privi el rugător. Tată, trebuie să mă crezi! Nici n-am știut, până azi, c-a aflat că nu eram în camping. N-am știut că mă căuta poliția, nici că voi vă făceați griji pentru mine. În veci nu ți-aș fi făcut una ca asta. Pe bune. Te rog, trebuie s-o convingi să mă creadă. Băi nenică! O să mă omoare!

– Eric, am și sunat-o, în clipa când Tracy a anunțat-o pe Con prin radio că te avea la bordul bărcii. Ai încredere-n mine, mama ta n-o să te omoare. Și-acum, culcă-te.

Își dădea seama că lui Eric îi era mai ușor să cedeze, fiindcă se întinse fără alte discuții, închizând ochii. Don îl privi cum înghițea

convulsiv de câteva ori, bănuind că încăperea continua să se clatine, pentru el, la fel de rău ca ambarcațiunea cu care venise. Ce ambarcațiune? Cât timp durase? Cu cine? Și de ce fusese închis într-un dulap?

Întrebările i se rostogoleau prin minte, în timp ce privea chipul lui Eric, văzându-l cum ațipea ușor. Unde naiba era medicul ăla? Cât îi trebuia ca să ajungă? Cum puteau niște oameni civilizați să trăiască într-o asemenea izolare, cu cel mai apropiat spital la kilometri întregi distanță și complet inaccesibil altfel decât pe apă?

Eric gemu în somn și tuși, cu un sunet gros, scrâșnit, care-i zgudui coastele. Don își împărțea atenția între fiul său și porțiunea de apă pustie vizibilă prin fereastră. Tot timpul stătea cu urechile ciulite să audă un zgomot de șalupă apropiindu-se.

În schimb, apăru un hidroavion, care dădu ocol golfului și ameriză. Văzu un ofițer în uniformă pășind pe ponton, în timp ce Tracy ținea aripa avionului, după care ofițerul ajută să coboare un bărbat cu o geantă neagră.

Tracy tăie calea polițistului, cu mâinile în șolduri, dar acesta o dădu la o parte, făcându-i loc medicului, care porni în fugă spre casă. Eric tuși din nou, iar Don întoarse capul spre el.

– E bolnav, spuse Tracy, pășind între polițist și rampă. Nu-l puteți aresta. Și-n plus, e doar un copil, chit că a trecut sau nu ilegal granița.

– Ușurel, domnișoară Maxwell, o trase polițistul deoparte, pentru ca doctorul să poată trece. Nu vreau decât să vorbesc cu băiatul. Dacă cineva are încurcături – înafară de relația tânărului Eric cu părinții lui – e barcagiul care l-a trecut frontiera, pentru ca apoi să-l lase la Telegraph Cove. Dar, credeți-mă, nu arestez copiii decât dacă e absolută nevoie. Deci, atâta vreme cât acesta e în grija tatălui său, probabil că-i putem considera fapta doar o eroare de judecată. Însă trebuie neapărat să discut cu el.

Tracy încuviință din cap, fără tragere de inimă. Omul nu-și făcea decât datoria.

Nu trecuseră două minute de la intrarea lui în casă, când în golf ameriză un alt hidroavion, urmat îndeaproape de o șalupă de mare putere. Peste câteva secunde, Tracy își dădu seama că mai avea cineva încurcături, iar acel cineva era ea.

Capitolul 10

Pe flotorul avionului coborî un bărbat, cu camera video pe umăr, panoramând peste zona golfului și casă. Avionul continuă să înainteze încet, pilotul descriind o curbă largă pentru a evita aripa celuilalt hidroavion și se opri de partea opusă a pontonului, făcându-l pe cameraman să înjure din răsputeri, repezindu-se înapoi în avion. Apăru pe cealaltă ușă, de astă dată pe flotorul ajuns în dreptul debarcaderului, și sări agil peste despărțitura ce se îngusta.

Tracy rămase încremenită, neștiind ce să facă, unde să se uite, ce să spună. Pilotul ieși, se întoarse și ajută o femeie, care sări la fel de vioaie ca operatorul, pe ponton.

– Tracy Maxwell? întrebă ea, repezindu-i în față lui Tracy un microfon. Lorraine Winston, de la Canalul...

Restul cuvintelor ei se pierdu în vuietul șalupei care se apropia cu viteză de chei, dar Tracy o recunoscuse oricum. Era reporteră la unul dintre posturile de televiziune din regiunea Victoria și relata adesea despre evenimente din acea parte a Insulei Vancouver.

Din șalupă săriră un bărbat și o femeie, cu reportofoanele în mâini, și încă un om, cu un carnet. Era înalt, chel și bărbos, se mișca încet, iar lui Tracy îi părea vag cunoscut. Zâmbi, iar ea dădu din cap, convinsă că-l știa de undeva.

– Unde e băiatul, domnișoară Maxwell? întrebă unul dintre noii sosiți, întinzând reportofonul peste umărul lui Lorraine Winston. Cum a trecut frontiera?

Altcineva se repezi cu altă întrebare:

– Ce părere aveți, știind că a fugit de-acasă și a făcut atâta drum numai ca să vadă balenele ucigașe din Johnstone Strait?

Tracy avea senzația că ochii îi erau trași încoace și-ncolo cu niște sfori, în timp ce încerca să distingă cine ce spunea și să-și dirijeze răspunsurile, dintre care nici unul nu apuca să se sfârșească înainte ca o nouă întrebare să fie strigată prin tot vacarmul.

– Credeți că fapta lui poate fi pusă pe seama recentei controverse privind captivitatea balenelor? Se știe că dumneavoastră vă împotriviți. L-ați încurajat să fugă ca să vă faceți publicitate pentru cauza pe care o susțineți?

– Evident că nu! răspunse ea, stupefiată că se putea gândi cineva la una ca asta. Nu... n-a venit să vadă balenele. A venit la tatăl lui, care se află aici în vizită.

Aceste cuvinte schimbară direcția întrebărilor:

– Tatăl lui e director al Fundației Meteor. Din acest motiv a venit aici? B.I.O. Research a cerut o subvenție?

– A venit în interes privat...

Femeia cu reportofonul o înghionti din fața ei pe femeia cu microfonul, strigând:

– Donald Jacobs a organizat falsa fugă a fiului său? Este, în realitate, o abilă răpire paternă? Jacobs plănuiește să rămână aici, cu dumneavoastră? Va lupta de aici pentru custodie? Intenționează să trimită băiatul înapoi la mama lui, care deține custodia legală în statul California?

Se porni o nouă larmă precipitată, Tracy abia putând distinge întrebările unele de altele.

– A venit poliția... Băiatul a intrat ilegal... C-a spus ofițerul...? Veți fi arestați și dumneavoastră și tatăl lui, pentru...?

– Încetați! strigă ea, în hărmălaia de glasuri. Nu vă pot spune nimic. Vă rog să plecați. Nu știu nimic ce v-ar putea interesa. Eric a sosit abia de câteva minute. Tot ce știu e că se simte rău. N-am vor-

bit cu tatăl lui, de când l-am adus pe Eric aici. Nici cu polițistul n-am vorbit, decât ca să-l anunț că Eric e nevătămat. Nu vă pot răspunde la întrebări.

O, Doamne! De ce nu așteptase să ajungă acasă, ca să anunțe personal sosirea lui Eric? Până și dialogul prin radio cu Con putuse fi de ajuns pentru a atrage atenția oricui asculta după referiri la un copil dispărut, dar chemarea poliției, cu siguranță, dăduse totul de gol.

– În ce relații sunteți cu tatăl lui Eric? strigă un bărbat care se înghesuise în fața Lorrainei Winston, silindu-l pe cameraman să se împleticească pentru a-și schimba poziția. Ne puteți spune cum a reacționat când și-a văzut soția plângând la televizor, aseară? Urmează să se întoarcă la ea?

Lorraine i se băgă iarăși în față, scurt.

– Dă-te la o parte din fața domnișoarei, Larson. Eu am ajuns prima aici și ne interesează băiatul, nu viața personală a părinților lui. Unde-a fost din zorii zilei de vineri, când a plecat de-acasă? întrebă ea, împingând iarăși microfonul spre Tracy. Drumul încoace nu putea dura de-atunci și până marți. A fost tot timpul cu dumneavoastră și tatăl lui? A văzut sfâșietoarea rugăminte a mamei sale, la televiziune, de a-i da telefon? De-asta a ieșit la iveală tocmai acum? Fuga și așa-zisa lui „descoperire“ au fost înscenate, așa cum se susține, pentru a atrage atenția presei asupra B.I.O. Research?

– Nu! Firește că nu! N-am...

– Atunci de unde toată această agitație mass-media în legătură cu fuga lui?

– Tatăl său dorea să fie găsit, în siguranță!

– Ce e cu zvonurile că, fugind, a încercat să-și silească părinții să se împace? Ne puteți spune...

Tracy își înfipse ambele mâini în păr.

– Parcă nu vă interesa viața privată a părinților lui!

Omul cu carnețelul, care până atunci tăcuse, notând doar diverse lucruri, făcu un pas înainte, acoperind-o cu trupul său voluminos, și-i puse pe spate o mână părintească. Se întoarse pe jumătate, vorbind peste umăr, cu un accent englezesc gros:

– Vă purtați ca niște șacali, oameni buni. Luați-o mai blând pe domnișoara. Să punem întrebările pe rând și să reducem la minimum chestiile de scandal, dacă nu vă supărați.

Apoi, continuând s-o ocrotească pe Tracy, continuă calm:

– Nu vă ambalați, domnișoară Maxwell. Mă mai țineți minte? George Fellowes. Am scris un articol de fond pe trei pagini, despre tatăl dumneavoastră și cercetările lui, acum vreo opt ani.

– A... da. Îmi amintesc.

Fellowes zâmbi fermecător.

– Aș dori să vă pun câteva scurte întrebări, dacă nu vă supărați.

Tracy dădu din cap, ușurată că găsea pe cineva întreg la minte în tot acel balamuc de reporteri, cu întrebările lor incredibil de impertinente.

Ziaristul păși într-o parte, ca să n-o mai ascundă de obiectivul camerei.

– Dacă ne-ați putea da o scurtă declarație, domnișoară Maxwell, am pleca, lăsându-vă în pace.

– Ce doriți să aflați?

– Spuneți-ne doar atâta cât știți, replică el, binevoitor. Mai întâi, ce anume l-a adus aici pe domnul Jacobs?

– Domnul Jacobs a venit într-o vizită particulară la tatăl meu, răspunse ea, încercând să-și recapete calmul. A făcut parte din personalul de-aici, într-o vară, cu mulți ani în urmă, și spera să reînnoade relațiile cu tatăl meu.

– Înțeleg. Și unde este tatăl dumneavoastră? se interesă George Fellowes. Ca director al stațiunii B.I.O. Research, ne-ar prinde bine și o declarație din partea lui.

– Din păcate, nu va fi posibil. Tatăl meu este...

– De ce nu-l lăsați pe tatăl dumneavoastră să răspundă, domnișoară Maxwell? interveni unul dintre ceilalți, făcând un pas pe lângă grup, spre rampă.

Tracy îl apucă de braț.

– Nu puteți intra acolo! Oricum, tatăl meu nu e acasă. Nu are de dat nici o declarație. Nici măcar nu e la curent cu ce se întâmplă. E...

– Așa este. Nu mai e la curent cu multe, nu-i așa? întrebă George Fellowes, după care își consultă carnetul. Apare în public extrem de rar, de când... ăă... și-a părăsit postul de la Universitate.

Îl privi cu ochi mari. Crezuse că-i era prieten, dar ceva anume din manierele lui onctuoase începea s-o îngrijoreze.

– E... plecat, spuse ea, susținându-i privirea, în căutarea oricărei intenții necurate.

George zâmbi din nou, la fel de binevoitor.

– Unde e plecat, domnișoară Maxwell? S-a întors în spitalul de boli mintale unde a fost pacient timp de câteva luni, după moartea mamei dumneavoastră? Fundația Meteor știe că a fost dat afară de la universitate, în urma alegațiilor despre...

– Nu! se retrase Tracy din fața lui, cu un sentiment de trădare. Tatăl meu s-a pensionat la vârsta de șaptezeci de ani! N-a fost „dat afară“ din nici un motiv și nu știu la ce fel de alegații vă referiți.

– Atunci, spuneți-ne unde e, îi ceru George Fellowes pe un ton rezonabil, și permiteți-ne să-l chestionăm personal.

– Nu se poate! Tatăl meu...

– Profesorul Maxwell este în Alaska, interveni Don, cuprinzând-o de umăr cu brațul său puternic; Tracy se concentră să nu cadă de pe picioare, de atâta ușurare. Am vorbit eu însumi cu el, acum nici douăzeci de minute. Mi-a cerut să spun din partea lui următoarele: e încântat să afle că fiul meu a fost găsit, și chiar mai încântat că e nevătămat. M-a invitat să-l duc pe Eric în vizită la el, pntru a-i arăta câteva balene orca din Alaska. S-ar putea să plecăm săptămâna viitoare.

– Dumneavoastră sunteți Donald Jacobs? Ce face fiul dumneavoastră? Cum a găsit drumul până pe insula asta izolată? I-ați dat instrucțiuni explicite? Dumneavoastră și mama lui vă veți împăca? Știe că ați venit în vizită la altă femeie? Ați...

Don ridică mâna și, spre uimirea lui Tracy, avalanșa de întrebări se întrerupse pe loc.

– Da, sunt Don Jacobs, și în acest moment sunt pregătit să fac o scurtă declarație cu privire la fiul meu, dacă tăceți din gură și mă lăsați să vorbesc.

Rămaseră nemișcați, fără să clipească măcar. În tăcerea care se lăsase, Tracy auzi murmurul slab al camerei.

– Eric a plecat din San Diego în zorii zilei de vineri, spuse pe un ton plat Don. I-a spus mamei sale că mergea în camping, cu niște prieteni. A făcut autostopul de mai multe ori, până în apropiere de frontiera statului Washington, unde și-a dat seama că nu putea trece granița pe jos. Urmând sfatul unui camionagiu, s-a strecurat clandestin la bordul unei ambarcațiuni care pornea spre nord, de la Anacortes, Washington. Când comandantul navei a apucat în sfârșit să citească ziarul pe care-l cumpărase azi-dimineață din Campbell River și a văzut un articol despre fiul meu, l-a debarcat în prima localitate din drum. Eric nu știa că prietenii lui se întorseseră mai devreme din camping și, prin urmare, nu bănuia că mama lui și cu mine îi descoperiserăm absența încă de ieri. Habar nu avea că numele și semnalmentele lui fuseseră difuzate peste tot. Îi pare rău că ne-a cauzat tuturor asemenea griji și regretă toată atenția mass-media pe care a declanșat-o aventura lui. Din câte înțeleg, după ce îl chestionează oamenii legii, el și cu mine vom fi liberi să plecăm.

Făcu un pas înapoi, cu brațul încă pe după umerii lui Tracy.

– Asta-i tot ce am avut de spus pe acest subiect, și eu, și domnișoara Maxwell.

O întoarse pe Tracy în loc și porni spre casă, dar vocile și pașii se luară după ei. Don se opri, răsucindu-se iarăși amândoi.

– Tracy, vrei ca oamenii ăștia să mai stea aici?

– Nu, răspunse ea cu o voce atât de mică și jalnică, încât o cuprinse rușinea.

– Atunci, doamnelor și domnilor, vă propun să plecați. Altfel, veți fi acuzați de violare a proprietății private.

Și privi cu subînțeles spre emblema de pe coada avionului.

Fără o vorbă, o luă cu el pe Tracy și plecă.

Pe verandă, nevăzută de cei din port, Tracy se rezemă de perete, tremurând atât de rău încât abia se mai putea ține pe picioare. Don o sprijini.

– Ți-e bine?

Dădu din cap, sprijinindu-se de el.

– Îți mulțumesc, spuse. A fost... îngrozitor. De ce-a trebuit să facă asta? Să pună toate acele întrebări despre tata, vreau să zic? N-aveau nici o legătură și...

– Știu, o întrerupse el, dându-i mângâietor părul la o parte de pe față. Dar oamenii ca ei simt când eziți să discuți un anumit subiect. Se reped asupra lui din instinct. Dacă nu vrei să comentezi, înseamnă că ai ceva de ascuns.

Tracy se cutremură.

– Eric e bine? Avea febră. Am...

– E bine.

O clipă, brațele lui Don se strânseră în jurul ei.

– Ascultă, spuse el, șoviitor, eu trebuie să mă întorc înăuntru, dar dacă mai poți rezista doar...

– Mi-a trecut, îl întrerupse ea, îndreptându-și spatele, deși ar fi preferat să rămână cuibărită în brațele lui. Zâmbi fără vlagă. Își dădea seama cât de sfâșiat era între problemele ei și ale fiului său.

– Sigur? o întrebă, cercetându-i fața. Ofițerul de poliție vrea să discute cu el. I-am spus că se poate, dar numai după ce mă întorc eu.

Zâmbi amar.

– L-am lăsat în grija lui Con și nu vreau ca bietul copoi să fie în pericol mai mult timp decât e neapărat necesar.

Tracy reuși să surâdă din nou, sperând că arăta mai sigură pe sine decât se simțea.

– N-am nimic. Du-te în casă. Vin și eu, într-un minut. Vreau doar să mă asigur că au plecat.

În timp ce vorbea, auziră motorul hidroavionului, la care șalupa își adăugă duduitul mai gros, în timp ce avionul pornea spre ieșirea din golf.

Închizând ochii, Tracy se lăsă într-un șezlong.

– Tracy?

Ridică privirea și-i zise, alungându-l cu un gest:

– Da' du-te odată!

Încruntat, Don se supuse.

Peste o jumătate de oră, Tracy se afla într-o magazie, punând la loc echipamentele pe care le folosise în timpul zilei, când în ușă apăru Don. La auzul pașilor lui, se întoarse, pentru a-l vedea profilat ca o siluetă neagră pe lumina soarelui la apus, înalt, lat în umeri, cu expresia ascunsă în umbră.

Deodată, dragostea nou descoperită pentru el o înspăimântă. Era atât de nouă, atât de fragilă, ca un balon de săpun irizat; se putea sparge la cea mai mică atingere. Dacă Don n-o dorea? Dacă venise să-i spună că, acum când convorbirea lui Eric cu polițistul se terminase, el și băiatul plecau? Dacă se pregătea să spună că fusese plăcut și-i era recunoscător pentru că-l încurajase în momentele grele, dar acum, avându-l din nou pe fiul său, se simțea altfel și venise să-și ia rămas-bun?

Tracy trecu în partea opusă a lăzii mari de lemn pe care o folosea ca suprafață de lucru și întinse deasupra un costum de scafandru pe care nu-l folosise în ziua aceea. Nu avea nevoie de îngrijiri. Dar trebuia să facă ceva cu mâinile.

– Cum se simte Eric? întrebă.

– O să-și revină, răspunse Don, întinzându-i o mână, pe care Tracy o ocoli, văzându-și de lucru. Doarme, continuă el, cu privirea ațintită asupra ei. Dar tu?

Se uită la el cu ochii mari.

– Dacă dorm și eu? râse ea.

Don, însă, nu se amuză.

– Tracy, spuse el, apropiindu-se încet. Ce s-a întâmplat?

Tracy se retrase, ținând între ei costumul de scafandru.

– Nimic, răspunse și desprinse un umeraș de pe bara de metal din colțul magaziei. Eric de ce are temperatură?

Agăță costumul pe umeraș.

– Răul de mare nu provoacă febră.

– E deshidratat și are o infecție la ureche, care i-a afectat centrul echilibrului, răspunse Don, pe același ton cu care îi potolise pe reporteri. Asta explică cele mai multe simptome ale răului de mare. La fel s-ar fi simțit și pe uscat. Medicul i-a făcut o injecție cu dramamină și una cu penicilină, iar când se trezește ar trebui să se simtă mult mai bine.

– Bun, răspunse Tracy, punând în sfârșit umerașul la loc pe bară, și începu să aranjeze cu grijă mânecile și pantalonii costumului, până ajunse să atârne drept.

– Asta înseamnă, continuă Don, că va trebui să mai stăm pe-aici vreo două zile.

– Sigur că da, încercă ea să vorbească pe un ton vesel, în timp ce simțea un gol în stomac. Câteva zile? Cum urma să le trăiască, știind că puteau fi singurele de care mai avea parte? Și cum putea vorbi Don pe un ton atât de firesc, ca și cum simplul gând nu l-ar fi sfâșiat în două?

– Dacă n-ai nimic împotrivă, urmă el, dându-i impresia că nu o spunea pentru prima oară.

– Negreșit, îi aruncă Tracy o privire scurtă, în timp ce se apropia, până când rămaseră despărțiți numai de lățimea lăzii. Par eu genul de femeie care ar da afară din casă un copil bolnav? Sunt sigură că Con e într-al nouălea cer, făcând-o pe sora de caritate.

Don zâmbi.

– Cred că e sus, planificând o săptămână încheiată de regim alimentar, care pe Eric n-o să-l încânte deloc. E un mâncător de carne-cu-cartofi neabătut.

Surâsul lui șovăi, apoi se șterse.

– Atâta vreme cât carnea e sub formă de hamburgeri, iar cartofii sunt prăjiți.

Tracy izbuti să afișeze și ea un zâmbet.

– Cred că asta se numără printre posibilitățile lui Con.

– Mda, făcu el.

Se rezemă de un banc de lucru, cu picioarele încrucișate la glezne și brațele pe piept, privind-o. Ochii îi erau de un albastru arzător, intens, iar gura strânsă într-o linie fermă care-i amintea de sărutări fierbinți și patimi intense în noapte. Și în zori. O potopi căldura, scăldând-o de jos în sus. Înghiți în sec.

– Și acum, reluă el mai încet, dacă am terminat să discutăm despre fiul meu și aventurile lui, oricât de drag ar fi acest subiect inimii mele, încetezi să te mai joci cu costumul ăla de scafandru afurisit și ai de gând să vii aici ca să-ți mulțumesc cum se cuvine?

– Pentru... pentru ce?

Îi întinse o mână.

– Vino-aici și-am să-ți spun. Te rog, Tracy. Trebuie să te țin în brațe, cât timp... o fac.

Ceva din tonul lui îi comunică dorința pe care o simțea. Îl luă de mână, lăsându-se trasă în brațele lui, între coapse, și îl lăsă s-o îmbrățișeze, în timp ce se rezema de el.

Cât de minunat se simțea cuprinzându-i trupul cu brațele, strângându-l, absorbindu-i căldura. Simți că îl străbătea un fior.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, murmură ea. Dar trebuie să...

O întrerupse sărutând-o apăsat.

– Am o mulțime pentru care să-ți mulțumesc, replică Don, ridicând capul. Dar, în primul rând, pentru că m-ai dus la Jayne și ați publicat fotografia lui Eric tocmai în acel ziar.

Înghiți un nod, cu gâtlejul trudindu-se. În ochi i se citea groaza de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

– Eric e convins că individul n-avea să-l aducă aici, ci voia să-l ducă până la Ketchikan. O dată ajuns înapoi sub jurisdicție americană, urma să mă contacteze și să-mi spună că îl avea la el pe fiul meu. A pus o mulțime de întrebări despre Meteor Foundation, vrând să știe cât de mulți bani puteau plăti în orice moment. În fiecare noapte, și ori de câte ori se aflau în vreun port, îl închidea pe Eric în compartimentul unde se ascunsese la început. Eric l-a auzit vorbind prin radio cu cineva din Ketchikan, spunând că avea la bord o „încărcătură prețioasă", care le putea aduce o grămadă de bani.

– Don! Dumnezeule!

– Mhm. Ți-am spus că Eric e prea încrezător. Probabil îi povestise individului viața sa în cele mai mici amănunte și numai ghinionul a făcut să se strecoare pe nava unui adevărat oportunist de modă veche.

– Dar atunci de ce l-a debarcat pe Eric în portul lui Pete? Iar Pete a spus că l-a împins efectiv peste bord, lăsându-l pe chei, i-a aruncat geanta după el și pe urmă a plecat atât de repede, încât abia a apucat să-i observe nava.

– Când a citit ziarul și a aflat că poliția știa deja despre dispariția și destinația lui Eric, nu și-a mai putut asuma riscul de a-l ține la bord, se cutremură Don din toată ființa. Mă bucur doar că era un oportunist cu destule principii ca să nu ajungă până la crimă. I-ar fi fost foarte ușor să-l arunce peste bord la câteva mile în larg.

Tracy îl strânse cu putere și rămaseră tăcuți, timp îndelungat. Într-un târziu, vorbi din nou.

– Apropo de principii, și eu vreau să-ți mulțumesc, se rezemă ea în cercul brațelor lui. Ai mințit pentru mine, Don. Știu că nu ți-a fost ușor. Nu te credeam în stare să minți vreodată. Consideram că nu ți-o permite codul tău moral.

– Așa e, dar vine o vreme...

Clătină din cap.

– Crezi că nu sunt conștient de sacrificiul pe care l-ai făcut declanșând atâta publicitate în privința lui Eric?

– Nici nu mi-a trcut prin minte că se putea face publicitate, în momentul când era găsit, spuse ea. Și chiar dacă știam că așa avea să se întâmple, n-aș fi procedat altfel. Era un lucru necesar.

– Nu era necesar ca afișul să pomenească despre B.I.O. Research.

– Ba cum să nu fie? Numai aici puteai fi găsit. Aici trebuia să se trimită prima oară vestea.

– Just. Deci, dacă tu erai gata să spui adevărul pentru mine, de ce n-aș fi mințit și eu pentru tine?

Și începu s-o sărute până i se învârti capul, apoi îi mângâie fața cu vârfurile degetelor.

Trebuie să ne întoarcem în casă. Con m-a trimis aici după tine. Mi-a cerut să-ți spun că vrea să fii la masă, cu furculița în mână, înainte...

– ...de a umple sosiera, încheie Tracy în locul lui. Con ne-o spune, mie și lui Edie, de ani de zile. Nu suportă ca oamenii să întârzie la masă. Într-un loc ca ăsta, unde se întâmplă și trebuie să fie rezolvate diverse lucruri din afara programului regulat, simte că-și iese din minți. Nu știu de ce și-a petrecut ultimii douăzeci de ani ocupându-se de noi.

– Eu știu, răspunse Don, aplicându-i încă un sărut ușor pe gură. Fiindcă vă iubește. Când iubești pe cineva, Tracy, vrei să te ocupi de acea ființă.

Îl privi în ochi și dădu din cap.

– Din același motiv trebuie și eu să-l protejez pe tata, chiar dacă asta înseamnă să-ți refuz subvenția.

Don strânse din dinți, întrebându-se dacă se prefăcea intenționat că nu-l înțelegea, sau pur și simplu nu era gata să audă ceea ce avea el de spus. Mai intuia și ceea ce-l întreba atât de elocvent, cu ochii ei mari căprui. Mințise pentru ea, o dată. Ar fi făcut-o și a doua oară, fie și numai prin omisiune?

– Înțeleg de ce e nevoie să-l protejezi, spuse el. Și nu-ți voi trăda încrederea când am să dau raportul la consiliu. Și-acum, adăugă, să ieșim de-aici. Eric are convingerea eronată că mie nu mi-e frică de nimic, nici chiar de Con. Aș fi dezolat să-i năruiesc speranțele.

Tracy se gândi la speranța fragilă care se contura în sufletul ei. Minciunea spuse de Don pentru ea contribuise mult la a o întări, dar încă mai putea fi distrusă, lăsând în urmă cioburi mari, ca de sticlă, care i-ar fi sfâșiat inima. Și încă nu avea idee care erau planurile lui, nici cât de mult timp intenționa să mai rămână pe insulă. Oare iubirea ei pentru el urma să aibă timpul necesar ca să devină destul de puternică pentru a-i suporta absența?

Și, dacă da, ținea oare Don la ea îndeajuns pentru a reveni?

* * *

După cină, Con își împinse scaunul de la masă.

– Mă duc să schimb așternuturile.

– De ce? ridică Tracy privirea dinspre cotorul de conopidă care zăcea pe farfuria ei, într-o băltoacă de sos cu brânză închegat.

– Păi, socot că băiețașu' aci de față va voi să stea lângă copilul lui, așa că-i mai bine să se culce în camera ta. Tu te poți duce în cabană.

– Mulțumesc, Con, spuse Don, ridicându-se și luând farfuria din fața lui Tracy. Nu e nevoie să schimbi așternutul lui Tracy, numai pentru mine.

Tracy se ridică și ea, amintindu-și de cearșafurile pe care le folosiseră împreună în noaptea trecută, de mirosul lor, de mirosul lui Don. O durea îngrozitor să știe că la noapte aveau să stea despărțiți.

– Nici pe-al lui, pentru mine, spuse ea.

Con ridică din umeri.

– Bine, dar. Eu mă duc acasă. Somn ușor la amândoi.

– Slabe speranțe, murmură Don, întorcându-se s-o privească pe Tracy din celălalt capăt al camerei.

– Slabe, confirmă ea.

Încet, cu grijă, aproape fără zgomot, Don puse jos vraful de farfurii pe care le adusese la chiuvetă.

Cu tot atâta atenție, Tracy lăsă alături tacâmurile pe care le adunase de pe masă.

Se întâlniră în mijlocul bucătăriei, agățându-se unul de altul.

– Cred că azi nu te-ai dus... ăă... la cumpărături, nu-i așa? întrebă el.

Tracy clătină din cap, cu fața îngropată în umărul lui. Îi inspira mirosul, simțea cum i se urca la cap.

– M-am... gândit să mă duc, recunoscu ea. Știam că tu trebuia să stai lângă telefon. Tocmai mă convinsesem că o puteam face, când m-a contactat Pete prin radio.

Înălță capul, râzând ușor.

– Am fost foarte ușurată că n-a mai trebuit s-o fac. Atâta despre sofisticarea îndrăzneață pe care credeam că mi-am format-o de-a lungul anilor. Mă jenam doar la gândul de a intra într-o prăvălioară, când comunitatea noastră e atât de mică încât toată lumea ar afla, ăă, ce am cumpărat. Și, oricum, la noapte n-am putea sta împreună, când Eric e bolnav și are nevoie de tine lângă el.

Don oftă, sărutând-o din nou.

– Poate că paternitatea nu e tot ceea ce am crezut eu mereu că este. Înainte, niciodată n-am avut mari probleme.

O strânse cu putere.

– Dar vom avea alte ocazii.

Lui Tracy i se păru că vorbise pe un ton întrebător. Îl îmbrățișă și ea.

– Da, sigur că vom avea.

Dar când? Și unde? De cum se vindeca Eric, Don trebuia să-l ducă acasă. Și o dată ce ajungea acolo, ce șanse mai avea relația lor de a supraviețui unei asemenea despărțiri?

– Cred, zâmbi el amărât, că ar fi mai bine să spălăm vasele.

Altceva nu prea aveau de făcut, fu și Tracy de acord.

După ce agăță la loc prosoapele de bucătărie cu care le șterseseră, spuse:

– Merg să-mi iau câteva lucruri din cameră și pe urmă ți-o las la dispoziție.

Don își strecură o mână în părul ei, sărutând-o îndelung și încet.

– Mda. Bine.

Apoi o sărută scurt și repede și o lăsă să plece.

– Nu te deranjează, mai întrebă el, urmând-o în cameră, unde se opri în ușă, că mă culc în patul tău?

Tracy clătină din cap, cu mâinile încleștate peste coate și privirea ațintită spre ochii lui.

– Nu.

Era insuportabil. Ar fi vrut ca Don să se culce în patul lui – cu ea lângă el. Sau ca ea să doarmă în patul ei – cu el în ea.

– Aș vrea să-l putem folosi împreună, continuă el, privind patul, apoi din nou pe Tracy.

Nu se mai mișcă. Privirea lui albastră și toridă o țintuia locului.

– Știu, șopti.

Îi privi mișcarea gâtului, când înghiți. În tăcerea din cameră, îi auzea respirația.

– O... o vrei și tu? întrebă el, iar vulnerabilitatea, nesiguranța din expresia lui o înduioșară complet.

În viața mea nu mi-a mai fost atât de frică, spusese el, în noaptea trecută. De cât curaj avusese nevoie pentru a recunoaște față de ea o asemenea incertitudine, atât de profundă? Și, în pofida celor pe care le trăiseră împreună, putea să vadă că încă îl mai rodea. Era oare un rezultat al infidelității fostei sale soții? Se simțea incapabil pentru că nu reușise s-o păstreze? În esență, o întreba pe Tracy dacă în noaptea trecută se „produsese“ destul de bine ca să-l mai dorească din nou.

– Da, spuse ea, și eu o vreau.

În adâncul ei, palpita o senzație dureroasă, devenind mai puternică în momentul când se gândi la incredibila lui performanță. Continuă să-l privească. Durerea din suflet pulsa, răspândind dogoare, amenințându-i rezistența genunchilor. Respirația îi era tot mai întretăiată, insuficientă, pe când își spunea cât de mult dorea tot ceea ce putea el să-i dăruiască.

Don făcu un pas spre ea, cu chipul dintr-o dată alarmat și crispat.

– Ești sigură că n-au fost decât trei... între noi și abstinență?

Înghițind un nod, îi răspunse:

– Numai trei. Și s-au dus toate.

– Nu iei anticoncepționale?

Știa că nu avea de ce să-i răspundă. Mai făcu un pas. Pumnii i se încleștaseră lângă trup.

– Crezi că ești într-o... perioadă sigură a ciclului?

Tracy clătină din cap.

– În cea mai... proastă perioadă cu putință.

Don gemu.

Îl atinse pe tendoanele încordate ale antebrațului.

– Îmi pare rău.

El își răsuci mâna și degetele li se înlănțuiră, în timp ce, punându-i un braț pe talie, o trase spre el.

– Și mie, șopti, iar Tracy simți cât de mult regreta într-adevăr. Ceea ce o făcea să-i pară și mai rău.

– Cred că e mai bine să plec, spuse ea, fără a schița nici o mișcare.

– Și eu cred, încuviință el, fără a-i da drumul.

După un timp, adăugă:

– Doar un sărut. Un sărut nu face nici un rău.

Tracy îl privi. Cu siguranță, avea dreptate; nu era nimic rău într-un sărut de noapte bună.

Capitolul 11

– Un sărut ar fi... drăguț, spuse Tracy.

Don zâmbi, cu buzele la câțiva centimetri de ale ei.

– Drăguț?

Ea își coborî genele, apoi le ridică iar, tremurător, și-și umezi buza de jos cu vârful limbii. Îl făcu să geamă, aplecându-se spre ea, și descoperi că „drăguț" nu era deloc cuvântul potrivit.

Peste câteva minute, află cât de dureros putea fi un sărut. Ducea la un alt sărut, și la altul, iar de-acolo se amplifica, de la capturarea gurii ei pentru doar încă un sărut, până când Tracy ajunse, cum necum, culcată pe pat cu fața în sus și Don deasupra, sugându-i sfârcurile.

Inima lui bătea atât de tare, încât credea că avea să-i sară din piept. Prindea cu gura micile gemete ale lui Tracy, îi simțea vârfurile degetelor afundându-se în mușchii spatelui. Îi apucă un genunchi, cu mâna potrivită în adâncitura gingașă și umedă dinapoia lui, ridicându-l și făcându-și din el leagăn între coapsele lui Tracy, cu bărbăția peste feminitatea ei. Sărutările deveneau tot mai aprige, mai insistente, mâinile mai îndrăznețe, mai disperate în căutările lor. Inimile le bubuiau în piepturi. Respirau șuierător. Pasiunile creșteau năvalnic.

– Don... Don, te rog! gemu ea, zvârcolindu-se dedesubt, iar Don se săltă, cu mâinile mângâindu-i fermecătoarea roșeață ce i se întindea peste sâni și obraji. Ardea sub el ca focul, cu ochii sticloși și buzele întredeschise. Înlănțuindu-și mâinile înapoia capului lui, încercă să-i tragă fața în jos pentru a-și uni din nou gurile. Don rezistă, cu brațele tremurătoare, rugându-se să aibă putere, dar aceasta îl părăsea tot mai mult în timp ce iarăși începea să-i mângâie cu vârful limbii buza de jos, făcând-o să deschidă încet genele ochilor ei căprui, enormi, rugători.

– Iubește-mă... îi șopti ea.

– O, Doamne, fetițo... murmură Don răgușit, coborându-se iarăși.

– Tată! Tată! Unde ești? Tată, mă dor urechile!

Cu o sudalmă, Don se răsuci de pe Tracy, ridicându-se în picioare. O privi un moment, îi văzu membrele ce tremurau lasciv, gura umflată de sărutări, ochii imploratori și tulburi, părul răvășit.

Și surâsul.

– Am să mă-ntorc, spuse el, iar Tracy dădu din cap.

Dar, când se întoarse, bineînțeles că n-o mai găsi.

– Eric, îmi pare rău, dar în privința asta mama ta are dreptate.

Tracy bănui că ceea ce auzea era reluarea unei discuții aflate în plină desfășurare seara, când ea ieșise să se ducă la cabană. Se părea că Eric nu accepta ideea de a pleca acum mai mult decât primise inițial să nu vină cu Don. Își târșâia picioarele, în timp ce veneau amândoi pe cărarea dinspre cabană, unde Don se dusese să-și pregătească bagajele.

Îl înțelegea perfect. Nici ea nu era mai împăcată cu gândul de a-l vedea pe Don plecând decât în seara trecută, când își anunțase hotărârea de a pleca. Dar, din marțea când sosise și până în această dimineață de sâmbătă, Eric se înzdrăvenise complet.

Tracy știa că trebuia să plece. O știuse tot timpul. Numai că asta nu-i ușura cu nimic situația.

– Nu sunt deloc dispus să-ți răsplătesc neascultarea mai mult decât ar fi dispusă mama ta să mi-o permită, continuă Don.

Recunoaște, amice, ai încurcat-o în stil mare fugind de-acasă și n-ai nici o șansă să rămâi aici. Infecția de la ureche a trecut destul ca să poți călători.

Când Tracy ieși, Eric tocmai urca pe verandă, tropăind nervos. Îi aruncă o privire din care reieșea că, într-un fel sau altul, totul era din vina ei, și se trânti într-un șezlong din apropierea locului unde-și lăsase rucsacul verde, desfăcându-și picioarele de-o parte și de alta.

– Dar n-am văzut decât o singură balenă, și era la zece mile distanță!

– Nasol.

Don era oricum, numai înțelegător nu. Își lăsă geanta la baza treptelor și urcă.

– Și doar la vreo sută de iarzi de Griffith Point.

Eric se mulțumi să-i arunce o privire plină de ură și întoarse capul, să privească spre larg, în timp ce Don o cuprindea pe Tracy cu o mână de ceafă.

– Unde-i Con? întrebă el încet.

– Lui Con nu-i place să-și ia rămas-bun.

Degetele lui începură să i se plimbe pe piele. Ochii îi cercetau fața.

– Nici mie, Tracy. De-asta n-am s-o spun.

Tracy strânse din dinți, pentru a-și împiedica tremurul bărbiei, cu gura strânsă, ca să nu-i tremure nici buzele, și deschise ochii cât mai larg, să nu-i vadă lacrimile pe care și le înfrunta.

– Perfect, zise ea. Atunci, nici eu n-am s-o spun.

O spusese deja, în inima ei, auzise zăngănitul argintiu al speranței sparte, simțea împunsăturile cioburilor ascuțite. Părea o cruzime suplimentară și inutilă, nevoia de a trece din nou prin toate chinurile, în această dimineață.

I-ar fi fost mai ușor dacă cerul rămânea înnorat, dacă ar fi continuat ploaia din ultimele două zile. Dacă vremea se potrivea cu starea ei de spirit, poate că n-ar fi durut-o așa de rău să-l vadă pe Don cu bagajele făcute, gata s-o părăsească. Soarele îi făcea părul să strălucească. Îi transfoma ochii în cioburi de cer, îi făcea pielea să arate rumenă ca pâinea coaptă și-i amintea de senzația atingerii ei.

Nu voia să i se reamintească.

De ce nu pleca odată? De ce o silea să treacă prin tortura asta? Dacă ar fi putut să se ascundă undeva, ca să evite durerea de a-l vedea plecând, ar fi făcut-o. Se îndepărtă de el. Don coborî scara, își luă geanta și se răsuci în loc, privind-o.

– Eric, spuse ea, tatăl tău e gata de plecare.

Băiatul îi aruncă lui Don o privire piezișă.

– Mda, mda, îl văd.

Încet, aproape dureros de încet, se ridică în picioare. La fel de încet, se aplecă și apucă o chingă a rucsacului. O scăpă și mai încercă o dată, cât mai demonstrativ, pufnind de parcă toată beleaua s-ar fi întâmplat din vina altcuiva, iar el nu era decât un spectator nevinovat în capul căruia se spărgeau toate oalele. Săltându-și rănița pe umăr, porni încet pe trepte, spre tatăl său.

– Du-te la barcă, îl trimise Don. Vin și eu, într-un minut.

Sări înapoi pe verandă. Era prea aproape. Tracy îi simțea arșița, tensiunea, dorința ca ea să-l privească. N-o făcu. Se uită la Eric cum pleca pe cărare, târșâindu-și fiecare pas de parcă ar fi fost un reproș adresat tatălui său. Semăna cu... Nu mai știa de cine îi aducea aminte, însă chiar în timp ce se gândea la asta, Eric se întoarse, strigând:

– Hai, grăbește-te! Pupă-ți gagica de rămas-bun și să mergem! Ne-așteaptă mămica, ce, nu știi? Poate acum înțelegi și ce simt eu! Mereu mă cheamă acasă tocmai când încep să mă distrez.

Tracy simți un nod dureros în gât.

– Mai bine du-te, spuse ea. Nu vă așteaptă o călătorie plăcută.

Don ridică o mână și-i cuprinse obrazul în căușul palmei.

– Tracy... aș...

Se întrerupse, cu o înjurătură înceată.

– Trebuie să plec. Trebuie să-l duc acasă. Dar mă voi întoarce, iubito.

Dădu din cap. Nu-l credea. Știa că era sincer, dar avea să intervină ceva, ceva care să-i împiedice revenirea. În acel moment, îl vedea pentru ultima oară.

– La dracu'! explodă Don, lăsându-și mâna din nou să lunece spre ceafa ei; o apucă strâns. Tracy, vino cu mine!

– Să vin...

Îl privi cu ochi mari.

– ...cu tine?

Don încuviință. O, Doamne, cât ar mai fi dorit-o! Prin minte, prin inimă, începură să i se învolbureze viziuni, ei doi împreună, zburând pe cerul albastru, spre un viitor care până în acel moment păruse atât de nebulos, atât de amorf, încât niciodată nu reușise să-l creadă posibil. Cuvintele lui îi dădeau formă, substanță, îl făceau să fie cum nu se putea mai real.

Undeva, o balenă ieși la suprafață, respirația ei explodând în aer. Tracy se retrase de lângă Don.

– Nu... pot face asta, șopti ea. Don, tatăl meu... cum să...

Clătină din cap.

– Nu pot.

Don se aplecă și făcu ceea ce-l îndemnase fiul său: o sărută de rămas bun, apăsat, rapid și sugestiv. Apoi se întoarse și porni după Eric, care-și continua drumul, încet, fără tragere de inimă, un copil chemat acasă înainte de a fi terminat cu joaca și...

Tracy încremeni, când îi minte îi năvăli o imagine. Scoase un strigăt:

– Don!

Acesta se răsuci pe călcâie, iar ea coborî în goană treptele, râzând, plângând, strigând.

– Am înțeles! Am găsit! O, te rog, nu pleca! Trebuie să mă ajuți. Acolo e, undeva printre benzile pe care le-am înregistrat în ziua aia când ne-am scufundat împreună. Era mama lui, care-l chema înapoi. Mai ții minte? Am auzit-o. Trebuie să fie înregistrată pe o bandă. Dacă o găsim, o amplificăm și o difuzăm, vom putea fi noi aceia care-l cheamă. Îl vom chema, iar el va veni la noi, la fel cum s-a dus la ea! Dar am nevoie de tine, fiindcă i-am promis lui Edie că niciodată n-am să mă scufund singură. Don, te rog, rămâi, fie și doar încă o zi!

– Tracy, liniștește-te. Încearcă să vorbești cu sens. Ce tot spui? Despre ce...

Mai încet, dar continuând să se împiedice în cuvinte de atâta nerăbdare, Tracy îi povesti cum, văzându-l pe Eric atât de puțin dornic să plece, își amintise de puiul de balenă care plecase ultimul când se întâlniseră cu animalele, sub apă.

– Îl chemase mama lui, ăsta a fost apelul îndepărtat pe care l-am auzit chiar înainte de a pleca. Sunt sigură, Don! Îl chema înapoi la ea. Iar el s-a dus, deși nu-i convenea. S-a comportat la fel ca Eric. Și apelul acela e cel de care am nevoie. Trebuie să-l izolez pe bandă, să-l filtrez, să-l amplific și să-l transmit din nou.

Don o apucă de umeri. Ochii îi străluceau.

– Sfinte Sisoie, murmură el încet. Dacă punem banda și răspunde cineva, înseamnă că am identificat un apel concret, cu un sens anume! Ai dreptate! S-ar putea ca asta să fie. Va trebui să ascultăm benzile până-l găsim, apoi să-l copiem și...

Se întrerupse, privind-o deznădăjduit, iar Tracy îl observă în apropiere pe Eric, care aproape dansa în loc de emoție, întrebând:

– Atunci, putem rămâne, tată? Putem, mm? Mm?

– Ăă... nu, fiule, nu putem.

Tonul lui Don era ferm, dar în felul cum își lăsă mâinile să cadă de pe umerii lui Tracy se citea toată ezitarea pe care o manifestase Eric cu doar câteva minute în urmă.

– I-am spus mamei tale că, imediat ce ești în stare să te deplasezi, te aduc acasă.

– Dar ea nu știe că nu mai am amețeli, protestă Eric.

– N-o fi știind, replică Don, dar eu știu.

– Dar, tată, vrei și tu să rămânem! Știi bine că așa e.

Don își mută privirea de la fiul său la Tracy și-i strecură o mână sub păr. Era o atitudine posesivă pură.

– O doresc mai mult decât orice pe lume, dar n-o pot face.

Tracy dădu din cap. Înțelegea.

– Poate vrea cineva să știe și părerea mea, interveni Con, spre surprinderea lui Tracy, care nu știuse că se afla acolo; întorcându-se, o văzu pe bătrână stând la câțiva pași distanță, cu privirea spre cer și o expresie inocentă. Cred că un copil care a avut accese de amețeală trebuie să stea cel puțin câteva zile – un weekend, poate – pe apă, înainte de a risca cineva să-l urce într-o

mașină sau într-un avion, ca să-i controleze echilibrul. Cel puțin, în barcă, dacă-i vine să verse, o poate face peste bord, fără să murdărească nimica. Sigur, asta nu-i decât o părere. S-ar putea să nu facă nici cât o ceapă degerată.

Don se repezi la ea și o strânse în brațe, o sărută pe obraji, apoi o ridică, învârtind-o greoi în cerc.

– Connie, iubito, ești genială, știai?

– Lasă-mă jos, prostălău mare ce ești!

Don nu făcu decât să râdă, sărutând-o din nou.

– De comă, șopti uluit Eric, în timp ce o orca urma caiacul lui Tracy în golf. Absolut de comă.

Tracy se urcă pe ponton, din ambarcațiunea ușoară, pe când Don și Eric, într-un caiac cu două locuri, descriau o curbă largă pentru a nu tulbura animalul. Don își desprinse privirea de la chipul captivat al lui Tracy, uitându-se peste umăr, la fiul său. Eric nu se oprise din filmat de când apăruse prima oară balena, între cele două bărci.

– Cum o s-o țină aici? întrebă el, iar Don spuse că, din câte presupunea, Tracy nici nu se gândea s-o țină cu forța. Atunci, de ce-a adus-o acasă, punându-i banda aia?

– Cred că numai pentru a-și dovedi sieși că o poate face.

Dar văzu că Tracy avea alte intenții. Lăsând caiacul legat de un capăt, îi făcu semn lui Don să rămână pe loc. O luă la fugă spre casă, de unde reveni în câteva secunde, cu flautul lucindu-i argintiu în mână.

Apoi, chemându-l cu un gest, murmură:

– Ridică transmițătorul, te rog. Închide-l.

Don, dând din labele înotătoare până lângă capătul caiacului ei, s conformă, în timp ce Tracy se oprea pe marginea debarcaderului, ridicând flautul și începând să cânte.

Balena se întoarse pe o parte, privind-o cu un ochi, apoi se răsuci pe partea cealaltă, pentru a o privi din nou. Potrivindu-și mai bine gura pe mușțiuc, Tracy continuă să sufle încet în flaut, emițând valuri muzicale, cântând orice-i trecea prin minte, acorduri lente, melodii repezi, imnuri religioase și colinde de Crăciun.

Când ajunse la „Jingle Bells“, balena orca își desfăcu enormele aripi ale cozii și se ridică din apă cât era de lungă. Eric scoase o exclamație de încântare, după care hohoti de râs, când balena se răsturnă pe spate, cu un plescăit exuberant.

Înainte ca Tracy să-și fi terminat de șters fața, orca se scufundă și dispăru. Rămase cu privirea peste apă, spre locul unde stătuse, întrebându-se dacă nu cumva întregul episod fusese doar un vis.

Tricoul ud și privirea fixă a lui Don ațintită asupra lui, în timp ce debarca din caiac, o anunțară că se întâmplase în realitate. O cuprinse în brațe, râzând, strigând, felicitând-o, dansând cu ea în jurul pontonului, iar cu ocazia uneia dintre piruete Tracy îl văzu pe Eric, care continua să filmeze înnebunit, cu obiectivul spre ea și tatăl lui. Zâmbetul lui părea să îmbrățișeze tot globul.

– Îți mulțumesc că ați rămas, spuse ea, luni în zorii zilei. Îți mulțumesc pentru ajutor. Îți mulțumesc pentru...

Privi spre noptieră, unde zăceau câteva pachețele de staniol goale.

– Pentru că ai fost atât de jenant de sincer când Con a întrebat dacă n-am vrea să ne cumpere ceva din Port McNeill, în timp ce-și făcea târguielile de sâmbătă.

Don îi acoperi gura cu a lui, râzând în timp ce o săruta și continuând să râdă și când își retrase capul.

– Pentru asta nu trebuie să-mi mulțumești, iubito. M-a răsplătit expresia de pe fața ei.

Tracy zâmbi.

– A fost un moment de neuitat, nu-i așa? Dar favoritul meu a fost momentul când a spus: „Sigur, băiețică,“ după care, uitându-se la mine, a întrebat: „Ce mărime?“

– Mda, da' ce zici de mutra pe care ai făcut-o când m-ai întrebat: „Sunt de mai multe mărimi?“

Își ascunse fața la pieptul lui.

– Păi, vreau să zic, sunt elastice, nu?

– Cu atât mai bine, murmură Don. Și, știi, am avut și alte compensații pentru că am rămas. De mai multe ori, dacă țin bine minte, inclusiv azi-dimineață.

– Iar acum, din moment ce este dimineață, spuse Tracy, îndepărtându-se de el, pentru a se da jos din pat, vreau să mă duc în camera mea înainte de a se trezi fiul tău.

– Te-ar deranja să afle?

Tracy căzu pe gânduri, în timp ce-și trăgea fermoarul pantalonilor scurți.

– Da, spuse ea, îmbrăcându-se cu o cămașă groasă.

– Dacă am locui împreună, ar ști. Își petrece majoritatea week-end-urilor cu mine, Tracy.

– Dar nu locuim împreună.

– Am putea, dacă ai veni cu mine acasă.

Se întoarse spre el, trecându-și degetele prin păr.

– Nu pot face asta. Știi bine că nu se poate. Nu-mi pot părăsi familia.

Don se ridică și-și vârî picioarele în pantaloni, trăgându-și-i apoi peste șoldurile înguste.

– Da, așa se pare.

Tracy ieși. Prea tulburată ca să intre în casă, se duse în grădina bonsai. Să locuim împreună. Părea a fi cel mai ferm angajament pe care era dispus Don să și-l ia. Vino cu mine acasă, îi propusese. Cu doar două zile în urmă, văzuse acele cuvinte ca dând formă și substanță unui viitor nedeslușit.

Acum, însă, nu. Vino acasă cu mine și locuiește cu mine nu erau sinonime cu mărită-te cu mine. De acord, nu trecuse decât o săptămână. O știa. Dar ceea ce nu știa era dacă în acel viitor nebulos Don avea să rostească vreodată cuvintele cu pricina. Nu folosise niciodată cuvântul iubire. Dar nici ea nu-l pronunțase. Și totuși, cum ar fi putut părăsi tot ceea ce era sigur, tot ce avea garantat, chiar și anumitele necesități ale tatălui și surorii ei, pentru a satisface nevoile lui Don, când încă nici nu-i era clar în ce puteau consta.

Capitolul 12

A doua zi, în timp ce-și descărca echipamentul, Tracy ridică privirea, auzind zgomotul unor motoare diesel puternice, pentru a vedea un vas de croazieră lung de treisprezece metri apropiindu-se de chei. Cel dintâi i se imprimă în conștiință numele navei – „April Dreaming“ – scris sub forma unei panglici elegante pe puntea de comandă. Clipi din ochi, se uită, apoi mai clipi o dată, înainte de a-și ridica privirea spre fostul ei cumnat și, lângă el, sora ei, râzând amândoi.

– Edie? întrebă ea cu voce slabă, prinzând automat coarda aruncată de Harry, care stătea la prova.

Ce căuta Edie pe vasul tatălui fostului ei soț? În ajun, când vorbise cu sora ei, aceasta nu făcuse nici o referire la Tom și nici nu menționase că avea să vină acasă, sau că-i aducea pe Wanda și Harry într-o vizită. Oricât de dragi îi erau vechii lor prieteni, Tracy nu avea chef s-o facă pe gazda.

În timp ce Tom cârmea, aducând pupa spre ponton, din cabină ieși tatăl ei, cu o expresie nedumerită, urmat de Wanda, care o îmbrățișă cu putere imediat ce Tracy ajunse la bord.

Profesorul luă mâna fiicei sale mai mici, în timp ce aceasta cobora scara spre punte.

– Agnes? întrebă el, cu un glas plângăreț. Cine-s oamenii ăștia?

– O, Trace, te rog, bucură-te pentru mine, îi spuse mai târziu Edie; cele două surori stăteau în grădina bonsai, așezate pe banca de sub copac. Au trecut doar câteva zile și nu știm dacă o să meargă sau nu, dar vrem amândoi să încercăm. Foarte tare o dorim, amândoi.

– Cum v-ați împăcat?

Edie coborî privirea spre degetele înlănțuite.

– Cum să spun... ne-am... ciocnit piept în piept și... am intrat în vorbă. Și cam de-acolo a pornit.

– L-ai iertat? întrebă cu blândețe Tracy. Infidelitatera era o faptă pe care ea nu credea că ar fi putut-o ierta vreodată, dar... Dacă echivala cu diferența dintre o viață ce-l includea pe Don și una fără el... atunci, poate.

– Cred că aș putea, răspunse Edie. Mă străduiesc. Am vorbit despre acea perioadă din viața noastră. Mult. A făcut o greșeală. Știe și-i pare rău. Dar și eu am făcut unele greșeli. L-am neglijat, când căsătoria noastră era nouă și vulnerabilă. Sigur, am făcut-o cu cele mai bune intenții și m-am justificat spunând că mama și tata aveau nevoie de mine. Dar ceea ce am uitat era că și Tom avea nevoie de mine. Și n-am s-o mai uit.

Apoi, apucând strâns mâinile lui Tracy, adăugă:

– Ar dori să-și petreacă restul verii aici, cu mine, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Sigur că n-am nimic împotrivă. Dar nici nu ai nevoie de permisiunea mea. E și casa ta, Edie. Și mă bucur pentru voi, își îmbrățișă ea sora. Sper ca tu și Tom să ajungeți la un rezultat. Întotdeauna l-am plăcut, să știi, chiar și când nu-mi plăceau lucrurile pe care le făcea, felul în care sufereai din cauza lui.

– Știu. Și eu l-am iubit întotdeauna, chiar și atunci când mă durea așa de tare, încât nu puteam rămâne cu mintea întreagă decât spunându-mi că-l uram. Și el mă mai iubește. Spune că n-a încetat niciodată, nici chiar când...

Lăsă fraza neterminată.

Când trăia cu Stephanie, completă în gând Tracy. Privind în ochii lui Edie, văzu acolo toate speranțele, visele și credința în viitor pe care și le-ar fi dorit vreodată o femeie.

– Îmi pare bine pentru voi, spuse ea, îmbrățișând-o din nou. Crede-mă că așa e. Mi-am făcut atâtea griji, în ultimii trei ani.

– Atunci, chiar nu te deranjează? Ți-ar prinde bine încă un scufundător brevetat, nu? Ca să nu mai vorbim de tâmplărie?

Tom se pricepea la amândouă.

– Sigur că da, se îndepărtă ea puțin. Dar... N-am... nu avem destui bani ca să-l înscriem iar pe statul de plată. Sper că știe.

Edie ridică din umeri.

– A vândut câteva cântece, de astă primăvară încoace, așa că în sectorul ăla perspectivele arată bine. Dacă iese figura, Tracy, între Tom și mine, speră să stea aici și la iarnă și să mă ajute cu îngrijirea tatei. Abia așteaptă să înceapă unele dintre lucrările de întreținere ale clădirii, care o depășesc pe Con. Își dă seama cât de rău s-a deteriorat, în lipsa lui.

– Edie, ar fi excelent, dar cum spuneam, nu-l putem plăti. Ar fi dispus să stea, fără a avea o slujbă propriu-zisă?

Tâmplăria fusese ocupația inițială a lui Tom pe Blackfish Island, de care se achitase onorabil, dar după divorț și plecarea lui, nu se mai lucrase nimic în acel sens.

– Ăă, Tracy... continuă Edie, încruntându-se, Don Jacobs n-a spus... ăă... nimic, cât timp a fost aici?

Tracy o privi atentă.

– Despre ce?

– Păi, își mușcă Edie buza, despre o subvenție, eventual, de la Meteor Foundation?

Imediat, Tracy înțelese totul.

– Tu? întrebă ea. Tu ai trimis cererea de finanțare, pe numele tatei?

Sărind în picioare, Edie exclamă ascuțit:

– Am primit-o? După ce-am făcut-o, mi-a fost frică să-ți spun. Nu voiam să-ți trezesc speranțe, dar îmi venea rău când te vedeam cum munceai pe brânci de una singură, fiindcă n-aveam bani să angajăm

niște oameni ca lumea. O, Tracy, o imploră ea, spune-mi că am primit-o, sau că avem șanse s-o primim. De-asta a venit, nu-i așa, ca să ne verifice?

Pentru prima oară în viața ei, Tracy știu ce însemna să vadă roșu înaintea ochilor.

– Da, am primit-o, spuse ea, printre dinți; când se ridică, picioarele îi tremurau de furie. Ne-au aprobat-o. Iar eu, am refuzat-o!

– Ai refuzat-o? Ce-ști nebună?

– Nu, fir-ar să fie, dar cred că tu ești! Nu-ți dai seama ce-ai făcut, Edie? Nu ești conștientă cât ai riscat? continuă ea, cu vocea tot mai ridicată, înșirând toate posibilitățile de care se păzise atât de mult timp, și în primul rând pierderea de credibilitate a tatălui lor. Credeam că și pe tine te interesa asta! Credeam că amândouă cooperam ca să-l apărăm pe tata! Cum i-ai putut face așa ceva?

– Lui? întrebă Edie, enervându-se și ea. Nu cumva ție, vrei să spui? Anii tăi de muncă vrei să-i protejezi, Tracy, nu pe-ai tatei. Crezi că l-ar mai afecta acum, orice s-ar putea spune despre el? N-ar mai conta nici cât o para chioară! Habar n-are ce vorbește lumea, ce crede lumea, și nici dacă ar ști, tot nu i-ar păsa! Nu i-a păsat niciodată. Numai ție, numai tu te jenai de cei care-l luau în râs, ție ți-era rușine când îi respingeau teoriile. Ei, crezi poate că încercai să-l aperi de toate astea, dar eu încercam să te apăr pe tine, pentru că te iubesc. Ți-ai irosit atâta timp din viață ocupându-te de alții, încât m-am gândit că era timpul să facă cineva ceva și pentru tine, dar dacă nu vrei, dacă nu-mi ești recunoscătoare, dacă ai refuzat-o, strigă ea, scandalizată, atunci am să-i iau pe tata și pe soțul meu și n-o să te mai deranjăm!

Se răsuci pe călcâie și ieși din grădină în fugă, spre brațele fostului ei soț, care venea să vadă ce era cu atâtea țipete. Tom o strânse la piept, aruncând o privire furioasă spre Tracy. Dar, înainte de a apuca s-o conducă de-acolo, Edie se smulse și iarăși se întoarse spre sora ei.

– Știi de cei vrei să publici descoperirile tatei sub numele lui, Tracy? Adevăratul motiv, nu cel pe care tot timpul ți l-ai spus, ție și

celorlalți? Fiindcă tremuri de spaimă că dacă încerci să publici ceva sub propria ta semnătură, nimeni nu-ți va acorda nici cea mai mică atenție.

Tracy se afla în același loc, când Edie reveni, cu coada între picioare. Se așeză lângă ea și întinse nesigură o mână. Tracy i-o luă, agățându-se de ea ca de un colac de salvare.

– Iartă-mă, spuse Edie, cu voce mică. O, Doamne, Tracy, îmi pare atât de rău. Vei putea să mă ierți?

– Sigur. Dar ceea ce ai spus e adevărat.

– Ba nu. Ba nu, eram doar furioasă și jignită că nu mă lăudai pentru că făcusem o treabă care mie mi se părea deșteaptă foc. Și, cred, pe undeva prin mintea mea bântuia ideea că dacă aveam destui bani, poate s-ar fi întors și Tom, fie și numai ca să lucreze pentru noi, iar atunci poate aveam șansa să mă împac cu el.

Tracy o privi lung, în întunericul înserării.

– Te-ai gândit la asta, în decembrie trecut?

– Mă gândesc la asta din ziua când ne-am despărțit. Nu întâmplător am dat acum nas în nas. Am... aranjat eu. Cu ajutorul Wandei. Trace, crede-mă, n-am vrut să-ți fac nici un rău, dar cred că niciodată n-am înțeles cu adevărat cât de mult țineai să termini opera tatei. Nici măcar de ce o doreai. De-asta am vorbit cu atâta răutate. Știu că ai făcut mult mai mult decât atât.

– Nu, Edie. Ai spus ceea ce ai spus fiindcă e adevărat. O știm amândouă. Tu ai înțeles înaintea mea, dar mă bucur că m-ai ajutat și pe mine să înțeleg. Mi-a dat mult de gândit.

După ce sora ei plecă din nou, Tracy rămase pe bancă. Don spusese că se temea să n-o vadă pipernicindu-se, legată de pământ ca un copăcel bonsai.

Și tocmai asta era în pericol să facă. Don avea dreptate. Cu banii din subvenție, putea să scape. Și Edie avea dreptate, pentru tatăl lor nu conta cu nimic ce spunea lumea. Și nu avea nici o nevoie de Tracy. Dacă pleca, n-avea să-i simtă lipsa, n-avea să observe că nu mai era. Oricum era la universitate toată iarna, fără nici cel mai mic efect în viața lui.

Nici Edie nu avea nevoie de ea.

Adevărul era că ea avea nevoie de ei. Nicăieri nu se simțise mai în siguranță decât în mica ei sferă proprie, unde știa că era importantă. Îi era frică de schimbare. Se temea să riște. Nu era sora cea mare și curajoasă, care ținea familia unită. Era o lașă care-i ținea în jurul ei pe cei dragi ca pe o pavăză împotriva unei lumi ce-o putea respinge.

Intră și privi în camera tatălui ei. Dormea culcat pe o parte, cu chipul relaxat și o mână îndoită sub obraz, ca un copil. Se aplecă să-l sărute.

– Cu bine, tăticule. Ar fi trebuit să ți-o spun demult, nu-i așa, când mi-ai spus-o și tu mine, uitând cine sunt.

Ciocăni ușor la ușa surorii sale, ca să nu deranjeze, în caz că dormeau. Edie veni la ușă, deschizând-o larg. Stătuse în pat, singură.

– Intră, spuse ea, după care răspunse la întrebarea pe care Tracy n-o formulase. Tom doarme la bordul vasului. Încă n-am progresat atât de mult. Ți-am spus, o luăm cu binișorul.

Tracy dădu din cap, apoi gesticulă spre scrin.

– În lipsa mea, s-ar putea să constați că ai nevoie de unele... anumite lucruri, pe care le țineai sub lenjeria intimă. Le-am văzut când te ajutam să-ți faci bagajele și le-am șterpelit într-o noapte, când era Don aici.

Ochii lui Edie se dilatară enorm, albaștri ca de porțelan.

– I-auzi! exclamă ea. Măi măi m... În lipsa ta? Unde te duci?

– La San Diego. Mâine dimineață la prima oră.

– Și ce-ai de gând să faci acolo?

Tracy ridică din umeri.

– Nu știu. Cred c-am să pornesc în turneu cu toată tărășenia.

Drumul era lung – trei săptămâni – iar cel mai greu tronson fu pe departe cel din cabinetul lui Don, sub soarele cald al Californiei care intra printre stinghiile jaluzelelor, așternând dungi de aur topit peste părul lui.

– Luați lo... începu el, ridicând privirea; păli vizibil. Tracy!

Într-o clipă fu în picioare, ocoli biroul și întinse brațele spre ea, făcând-o să se retragă.

– Nu, spuse Tracy. Nu de-asta am venit aici. Cred că secretara ta a anunțat-o pe domnișoara Anderson.

– Mă scuzați, răspunse el, cu durerea vizibilă în ochi; glasul îi deveni rece ca gheața. Nu sunteți Tracy. Sigur că acum văd. Domnișoara Anderson, așa e? Presupun că ea sunteți.

Tracy înghiți un nod. Fusese o idee prostească, ticluită la disperare.

– Don, iartă-mă. A trebuit să procedez așa. Trebuia să te văd, dar numai... în calitate oficială.

Don nu spuse nimic, așa că, în cele din urmă, îl întrebă:

– Pot continua?

Dădu din cap. Tracy își deschise geanta încăpătoare și scoase un plic mare, cafeniu.

– L-am adus ca să-l citești. Sper că-mi vei acorda tot atâta timp ca fictivei domnișoare Anderson, dacă s-ar afla cu adevărat aici, și vei trata textul cu aceeași considerație. Preferi să aștept afară?

Don luă plicul și reveni la birou.

– Stai jos, îi aruncă el o privire. Domnișoară Anderson.

Tracy îl privi cum mai rămase câteva momente în picioare, înainte de a se așeza și el. Purta un costum gri subțire, cu cămașă verde-pal și cravată bleumarin cu dungi subțiri. Cu o tresărire, în timp ce se așeza, își dădu seama că atunci îl vedea pentru prima oară în altfel de haine decât cele sport.

Luă loc în fotoliul pentru vizitatori, iar Don ridică scurt privirea dinspre portofoliu. Ochii lui îi studiară rochia de culoare galbenă deschisă, se opriră un moment asupra genunchilor, a gambelor, a picioarelor încălțate în escarpeni crem. Tracy presupuse că atunci o vedea pentru prima oară în rochie.

Reveni cu privirea la text.

Tracy aștepta.

Jos, pe stradă, vuiau mașinile. Undeva urla o sirenă. Ceva duduia liniștit în apropiere. Din locul unde stătea, vedea o parte din displayul computerului de pe biroul lui Don. Răspândea o lumină albastră. Mici puncte argintii se roteau pe ecran. Le fixă cu privirea până simți că amețea. O muscă bâzâia ciocnindu-se de

geam și până la urmă scăpă printre două vergele ale jaluzelelor. Ateriză pe spătarul unei canapele verzi, în cealaltă parte a încăperii.

Tracy își lăsă privirea să se oprească spre capul aplecat al lui Don, fascinată de două smocuri de păr care-i stăteau drept în sus, pe creștet, fluturând în adierea ușoară a instalației de aer condiționat de deasupra biroului. Îi privi mâinile, una rezemată pe mapa de birou, cealaltă ținând marginea unei pagini. O depuse peste cele citite. Timp de cinci, șase minute, se uită în altă parte, iar când reveni spre el, îl văzu întorcând ultima filă. Luă teancul, îl bătu cu capetele pe birou ca să alinieze foile și le introduse înapoi în plic. Apoi o privi.

Ochii lui nu-i spuneau nimic.

– Mă voi îngriji ca materialul să fie adus la cunoștința celorlalți membri ai consiliului, domnișoară Anderson. Aveți și casete video, cred?

Scoase două din geantă și le puse pe colțul biroului. Apoi, se ridică.

– Vă mulțumesc, domnule Jacobs.

I se păru că vedea un zâmbet ezitându-i la colțurile gurii, dar fâșia de lumină a soarelui care-i cădea oblic pe față o împiedica să fie sigură. Putea să fi fost și o grimasă de durere.

– Unde veți locui?

Îi spuse numele hotelului.

– Va lua cineva legătura cu dumneavoastră, mai spuse Don, iar Tracy dădu din cap, închise geanta și plecă.

Se înapoie la hotel, unde rămase privind pe fereastră grădina de pe un acoperiș de dedesubt, un elegant complex comercial, cu multe etaje, din cvartalul învecinat, traficul care forfotea la colțul străzii.

Trecuseră trei ore încheiate, când Don sosi în sfârșit.

Știu că era el. Nu avea nici o îndoială și îi deschise, dând ușa de perete.

O prinse în brațe, în timp ce închidea ușa cu piciorul, apoi rămase nemișcat, ținând-o astfel, cu un braț împrejurul spatelui ei și mâna cealaltă la ceafă, într-o atitudine posesivă. Inima îi bătea atât de tare, încât i-o simțea prin coaste. Peste mult, mult timp, îi ridică fața, privind-o.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el. Ți-am telefonat... de-atâtea ori, încât le-am pierdut numărul. Iar sora ta îmi răspundea mereu că erai plecată. Nu voia să-mi spună unde. Nici când urma să te întorci. Nimic nu accepta să-mi spună, și nici Con – crezusem că mi-era prietenă, dar nici măcar n-a vrut să stea de vorbă cu mine! Credeam că înnebunesc de îngrijorare. O, fetițo, niciodată n-ai să știi cât mi-ai lipsit.

– Ba voi ști, răspunse ea, plimbându-și degetele prin părul lui. O știu de pe-acum. La fel de mult cât mi-ai lipsit și tu mie.

– Vreau să te sărut, Trace, continuă Don, fără să se mai sature privind-o.

Tracy își coborî genele, despărți ușor buzele și așteptă. Peste o secundă, își lăsă ochii să se deschidă din nou, tremurător.

– Păi... de ce nu începi?

Don râse.

– Dacă încep, n-o să mai scoatem nici o vorbă. Și zău că avem de vorbit.

– Știu, confirmă ea, fâlfâind din gene cu nerușinare. Mai încolo...

– Sunt foarte, foarte mândru de tine, spuse Don mai târziu – mult mai târziu. Filmele tale arată extraordinar de profesioniste.

– E și cazul. Au fost montate de una dintre cele mai bune firme de post-procesare din Los Angeles. Numai la ele am lucrat, în ultimele trei săptămâni. Mi-ar fi plăcut să angajez un comentator profesionist, dar montajul ne-a înghițit toți banii, nu numai pe ai familiei, ci și pe ai lui Harry și Wanda. Au încredere în mine. O consideră o investiție.

– Cred că încrederea lor e justificată, își plimbă el un deget în lungul nasului ei și peste gură, pentru a-i ciocăni ușurel bărbia. Iar comentariul ți-a ieșit perfect. Ceilalți directori care au citit cererea de subvenție scrisă de sora ta, în numele tău, și au văzut imaginile, au fost impresionați, Tracy. Asta nu înseamnă că ai câștigat, dar în situația existentă, după ce B.I.O. Research a refuzat cealaltă subvenție, înseamnă că au rămas fonduri nealocate.

– Nu contează, Don. Ar fi frumos s-o primesc. Ar... ne-ar rezolva unele probleme, de-asta am lăsat-o pe Edie să trimită petiția. Dar am angajat și o agentă, iar ea negociază în prezent cu o casă de producție care realizează și vinde filme documentare. Îi interesează multe din celelalte secvențe pe care le-am acumulat de-a lungul anilor. Câștigurile pe ele, și din onorariile conferințelor pe care sper să le primesc, vor finanța destul de bine stațiunea B.I.O. Research. Și mai există și alte foruri finanțatoare.

Don se răsuci în partea opusă.

– Vrei să spui că nu ai nevoie de mine.

Ridicându-se, Tracy își coborî picioarele peste marginea saltelei și întinse mâna să ia ceva pe ea. Cea mai apropiată era cămașa lui. O îmbrăcă.

– Exact. N-am nevoie de tine ca mijloc de a obține fonduri pentru B.I.O. Research. Dar am nevoie din atât de multe alte puncte de vedere, încât nici nu pot să le număr. Te iubesc, Don. Vreau să fim împreună. Să trăim împreună, dacă o mai dorești și tu.

Don se ridică să-și ia pe el chiloții. Privind-o din cealaltă parte a patului, întrebă, foarte încet:

– Ce-ai spus?

Fără a se mai osteni cu jocul de a repeta toate frazele, Tracy îi dădu răspunsul pe care știa că dorea să-l audă:

– Că te iubesc.

Când Don ocoli patul spre ea, ridică o mână.

– E-n regulă. Nu trebuie să mi-o spui și tu. Pentru moment, mi-e de-ajuns că mă dorești, zâmbi ea. Îmi place să mă știu dorită de tine. Dacă mai ții minte, de mult am început să mă străduiesc în sensul ăsta. Poate că, într-o bună zi, vei fi și tu în stare să spui că mă iubești, dar numai când ai să fii gata.

– Când am să fiu... de unde-ai scos-o că n-aș fi gata?

– Pentru că e prea devreme, Don, prea devreme ca să-ți iei un asemenea angajament. O știu și o accept. Chiar și când încercai să mă convingi să vin aici și să locuiesc cu tine, n-ai declarat că mă iubeai, și mă bucur că n-ai făcut-o. Altfel, cred că nu te-aș mai fi putut refuza. Și ar fi fost o greșeală – din partea mea – să te urmez

atunci. Mai întâi, a trebuit să mă lămuresc cu mine însămi, să descopăr ce anume mă reținea să iau ceea ce-mi doream de la viață.

– Am vrut să ți-o spun, începu el. Voiam, și în același timp, nu voiam.

Apoi se răsuci, lăsând perdelele subțiri să cadă la loc în spatele lui.

– Odată, continuă, i-am spus unei femei că o iubeam, deși nu era adevărat. Am trăit cu minciuna asta destul timp ca să încep să cred că era adevărul, la fel cum crezusem și minciuna ei, când mi-a spus că mă iubea. De data asta, trebuia să fiu sigur. De mine însumi, da, dar și de tine. A devenit mai important pentru mine faptul că tu te arătai dispusă să-ți iei un angajament – față de mine, față de relația noastră – înainte ca eu să-ți arăt cât de... vulnerabil mă simțeam. Ți-am spus că voiam să-ți fiu alături, dar dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu era adevărat, așa-i? Și tu erai la fel de speriată, la fel de vulnerabilă, și am plecat fără să știu ce simțeam pentru tine.

Îi cercetă fața, sperând să vadă vreun semn că îi dădea dreptate, că înțelegea, dar nu găsi decât acea inteligență calmă pe care ajunsese s-o prevadă din partea ei, așteptarea liniștită ce părea, în chip paradoxal, să nu aștepte nimic.

– Și eu te iubesc, Tracy, spuse cu glas răgușit, făcând un pas spre ea. Cred că m-am îndrăgostit de tine acum șase ani, dar atunci n-am recunoscut-o. Eram intrigat de noua ta maturitate, fascinat de arderea ta, de entuziasmul și pasiunea ta pentru idealul în care credeai. Însă abia când am ajuns pe Blackfish Island, luna trecută, am fost sigur că doream ca toată acea pasiune a ta să-mi fie adresată mie, la cel mai personal și mai intens nivel. Când am simțit-o, când te-am ținut în brațe și am observat cum îmi răspundeai la sărut, atunci în prima zi, și mai târziu, când am făcut dragoste cu tine, am știut că te iubesc cum nu sperasem niciodată să iubesc o femeie. Și totuși, nu mă simțeam în siguranță, așa că m-am folosit de dorința ta de a-ți îngriji familia ca de o scuză ca să plec fără a-ți spune ce simțeam, de teamă că aveai să respingi ceea ce-ți ofeream, la fel cum te respinsesem și eu, cândva.

Tracy înaintă încet prin cameră, până când trupurile aproape li se atinseră.

– Ai spus că niciodată nu voi avea de ce să-mi mai fac asemenea griji din cauza ta. Nici tu nu trebuie să te temi, din partea mea. Te doresc. Nu doresc nici un alt bărbat. Nu voi avea nici un altul. Sau tu, sau nici unul.

Don își strecură degetele sub pieptarul cămășii ei și o desfăcu, privind cum sfârcurile i se întăreau ușor, parcă anticipând ceea ce urma. Îi uscau gura și-i făceau palmele să se umezească.

– Stai cu mine, spuse, capturându-i privirea cu a lui. Fii soția mea.

Tracy îl privi lung; gura ei se întredeschise într-un cuvânt mut. Genele coborâră, pentru a-i ascunde ochii dintr-o dată aprinși, apoi se ridicară iarăși, dezvăluind griji, îndoieli, pe care Don nu dorea să le aibă.

– Nu crezi că e prea curând ca oricare dintre noi să-și ia un asemenea angajament? întrebă ea.

Stătu un moment pe gânduri.

– Ba da, răspunse apoi, sincer. Dar tu?

Tracy dădu din cap, iar Don văzu aceeași văpaie aprinzându-i-se din nou în ochi, văzu surâsul care-i arcuia buzele pline și roșii, numai bune de sărutat.

– Mult prea curând, spuse ea, înclinându-se spre pieptul lui.

O prinse și o ridică în brațe, până când picioarele ei îi încolăciră talia.

– Dar ne vom opri numai din cauza asta? o întrebă, pornind spre marginea patului, unde se așeză cu ea în poală.

– Niciodată! se aruncă Tracy înapoi, în cercul brațelor lui care o țineau pe loc, cu părul răsfirându-i-se în spate; râse voioasă, plină de certitudini, putere și ntuziasm. Nu vom lăsa nimic să ne oprească!

După care, îndreptându-se la loc, îi apăsă umerii, mișcarea răsturnându-l pe Don cu spatele pe saltea și Tracy deasupra. Întinsă peste el, cu părul revărsat în jurul feței ei și a lui, șopti:

– A sosit momentul să capăt și eu masajul ăla complet?

– Sosise.

Sfârșit